

2024/2467

30.9.2024.

KOMISIJAS LĒMUMS (ES) 2024/2467

(2024. gada 13. februāris)

par pasākumiem: valsts atbalsts SA.52162 (2019/C) (ex 2018/FC) – Dānija un valsts atbalsts SA.52617 (2019/C) (ex 2018/FC) – Zviedrija, ko Dānija un Zviedrija īstenoja Øresundsbro Konsortiet labā

(izziņots ar dokumenta numuru C(2024) 959)

(Autentisks ir tikai teksts angļu valodā)

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS KOMISIJA,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību (LESD), jo īpaši tā 108. panta 2. punktu,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Ekonomikas zonu, jo īpaši tā 62. panta 1. punkta a) apakšpunktu,

pēc tam, kad ieinteresētās personas tika uzaicinātas iesniegt savas piezīmes saskaņā ar iepriekš minētajiem noteikumiem ⁽¹⁾, un ņemot vērā iesniegtās piezīmes,

tā kā:

1. PROCEDŪRA

1.1. Formālā sūdzība

- (1) *ForSea* ⁽²⁾ (turpmāk “sūdzības iesniedzējs”) 2013. gada 16. aprīlī iesniedza Komisijai sūdzību, apgalvojot, ka Dānijas un Zviedrijas (turpmāk kopā “valstis”) piešķirtās valsts garantijas konsorcijam *Øresundsbro Konsortiet I/S* (turpmāk “konsorcijs”) attiecībā uz Ēresunda pastāvīgo savienojumu (turpmāk “pastāvīgais savienojums”) ir nelikumīgs valsts atbalsts un ka šis valsts atbalsts nav saderīgs ar iekšējo tirgu. ⁽³⁾ Sūdzības iesniedzējs nodrošina prāmju satiksmi starp Helsingēru Dānijā un Helsingborgu Zviedrijā pāri Ēresunda jūras šauruma ziemeļu daļai, kas ir tā šaurākā daļa.
- (2) Komisija 2013. gada 13. maijā nosūtīja valstīm informācijas pieprasījumu. Valstis iesniedza kopīgu atbildi, kas reģistrēta 2013. gada 28. jūnijā. Komisija 2013. gada 15. oktobrī pieprasīja papildu informāciju, un valstis sniedza atbildes 2013. gada 11. decembrī un 2014. gada 12. martā.
- (3) Sūdzības iesniedzējs 2013. gada 2. decembrī iesniedza papildu informāciju. Sūdzības iesniedzējs ar 2014. gada 8. janvāra vēstuli iesniedza papildu dokumentus par valsts garantijām un apgalvoja, ka papildus garantijām konsorcijs guva labumu arī no labvēlīga nodokļu režīma Dānijā ⁽⁴⁾. Pamatojoties uz sūdzības iesniedzēja sniegto informāciju, Komisija 2014. gada 21. februārī nosūtīja valstīm informācijas pieprasījumu. Zviedrija 2014. gada 11. martā informēja Komisiju, ka tai nav piezīmju par iespējamām nodokļu priekšrocībām. Dānija savu atbildi iesniedza 2014. gada 24. aprīlī.
- (4) Komisija 2014. gada 15. maijā nosūtīja Dānijai vēl vienu informācijas pieprasījumu, un Dānija sniedza atbildi 2014. gada 13. jūnijā.

⁽¹⁾ OVC 109, 22.3.2019., 46. lpp., OVC 109, 22.3.2019., 72. lpp.

⁽²⁾ Sūdzību Komisijai 2013. gada 16. aprīlī iesniedza *Scandlines Øresund I/S*. 2015. gada janvārī *HH Ferries Group* iegādājās *Scandlines Øresund I/S* un pārdēvēja par *HH Ferries I/S*. 2018. gada 9. novembrī *HH Ferries Group* paziņoja, ka mainīs savu nosaukumu uz *ForSea*.

⁽³⁾ Šī sūdzība tika reģistrēta ar numuru SA.36558 attiecībā uz Dāniju un ar numuru SA.36662 attiecībā uz Zviedriju.

⁽⁴⁾ Šī sūdzības daļa tika reģistrēta ar numuru SA.38371.

- (5) Sūdzības iesniedzējs 2014. gada 24. martā un 2., 3., 24. un 28. aprīlī iesniedza papildu informāciju konsorcijs gada pārskata veidā, kā arī publikācijas presē un paziņojumu par iespējamām nodokļu priekšrocībām. Komisija šo iesniegto informāciju nenosūtīja ne Dānijai, ne arī Zviedrijai.
- (6) Sūdzības iesniedzējs 2014. gada 20. maijā iesniedza papildu informāciju. Komisija 2014. gada 4. jūnijā aicināja valstis sniegt piezīmes par sūdzības iesniedzēja 2014. gada 20. maijā iesniegto informāciju. Valstis 2014. gada 26. jūnijā iesniedza kopīgu atbildi.
- (7) Sūdzības iesniedzējs 2014. gada 30. maijā un 3. un 17. jūnijā iesniedza papildu informāciju saistībā ar publikācijām presē. Komisija šo iesniegto informāciju nenosūtīja ne Dānijai, ne arī Zviedrijai.
- (8) Sūdzības iesniedzējs 2014. gada 18. jūnijā iesniedza papildu informāciju. Komisija iesniegto informāciju 2014. gada 30. jūnijā pārsūtīja valstīm. Valstis 2014. gada 1. septembrī sniedza kopīgu atbildi.
- (9) Sūdzības iesniedzējs 2014. gada 27. augustā un vēlreiz 8. un 9. septembrī iesniedza papildu informāciju saistībā ar publikācijām presē. Komisija šo iesniegto informāciju nenosūtīja ne Dānijai, ne arī Zviedrijai.
- (10) Valstis 2014. gada 15. septembrī iesniedza kopīgu paziņojumu un papildu informāciju.

1.2. 2014. gada lēmums

- (11) Komisija 2014. gada 15. oktobrī pieņēma lēmumu⁽⁵⁾ (turpmāk "2014. gada lēmums"), konstatējot, pirmkārt, ka valsts finansējums autoceļu un dzelzceļa iekšzemes savienojumiem ar pastāvīgo savienojumu un Dānijas "kopīgas nodokļu uzlikšanas režīms" nav uzskatāmi par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta nozīmē. Otrkārt, Komisija nolēma necelt iebildumus pret "Dānijas īpašajiem nodokļu pasākumiem attiecībā uz nolietojumu un zaudējumu pārvešanu, kā arī garantijām, ko Dānija piešķirusi konsorcijs", pamatojoties uz to, ka, lai gan minētie pasākumi ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta nozīmē, tie bija saderīgi ar iekšējo tirgu, pamatojoties uz LESD 107. panta 3. punkta b) apakšpunktu. Tajā pašā lēmumā Komisija norādīja, ka "garantija, ko Zviedrija piešķirusi konsorcijs", bija pastāvošs atbalsts Padomes Regulas (EK) Nr. 659/1999⁽⁶⁾ (turpmāk "Regula (EK) Nr. 659/1999") 1. panta b) punkta i) apakšpunkta un Norvēģijas, Austrijas, Somijas un Zviedrijas Pievienošanās akta⁽⁷⁾ (turpmāk Norvēģijas, Austrijas, Somijas un Zviedrijas Pievienošanās akts) 144. panta nozīmē un ka attiecībā uz to nebija pamata sākt procedūru, lai ierosinātu atbilstīgus pasākumus saistībā ar pastāvoša atbalsta shēmām⁽⁸⁾. Komisija arī konstatēja, ka "valstīm un konsorcijs varēja būt tiesiskā palāvība, ka Komisija neapšaubīs valsts garantijas un nodokļu pasākumus, pamatojoties uz valsts atbalsta noteikumiem". Komisija šo secinājumu pamatoja ar lietas īpašajiem apstākļiem un Komisijas pieņemto vispārējo politiku, kas paredz, ka infrastruktūras būvniecības un ekspluatācijas finansēšanas pasākumus, kas galīgi pieņemti pirms Vispārējās tiesas 2000. gada 12. decembra sprieduma *Aéroports de Paris* lietā⁽⁹⁾ (turpmāk "spriedums *Aéroports de Paris* lietā"), vairs nevar apstrīdēt, pamatojoties uz valsts atbalsta noteikumiem, jo valsts iestādes varēja likumīgi uzskatīt, ka šādi pasākumi nebija valsts atbalsts, un attiecīgi par tiem nebija jāinformē Komisija (sk. 504. apsvērumu turpmāk). Turklāt Komisija 2014. gada lēmumā konstatēja, ka, ņemot vērā to, ka "valsts garantijas un nodokļu atvieglojumi katrā ziņā ir saderīgi ar iekšējo tirgu", nebija nepieciešams noteikt, vai šī tiesiskā palāvība attiecās arī uz laikposmu pēc sprieduma *Aéroports de Paris* lietā pieņemšanas dienas.

⁽⁵⁾ Komisijas 2014. gada 15. oktobra Lēmums C(2014) 7358 final lietā SA.36558 (2014/NN) un SA.38371 (2014/NN) – Dānija un SA.36662 (2014/NN) – Zviedrija – Øresundsbro Konsortiet piešķirtais atbalsts (OV C 418, 21.11.2014., 1. lpp., un OV C 437, 5.12.2014., 1. lpp.).

⁽⁶⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 659/1999 (1999. gada 22. marts), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai (OV L 83, 27.3.1999., 1. lpp.).

⁽⁷⁾ Akts par Norvēģijas Karalistes, Austrijas Republikas, Somijas Republikas un Zviedrijas Karalistes pievienošanās nosacījumiem un Eiropas Savienības dibināšanas līgumu pielāgojumiem (OV C 241, 29.8.1994., 21. lpp.).

⁽⁸⁾ Regulas (EK) Nr. 659/1999 18. pantā noteikts šādi: "Ja Komisija, ņemot vērā informāciju, ko dalībvalsts iesniedz saskaņā ar 17. pantu, secina, ka pastāvoša atbalsta shēma nav vai vairs nav saderīga ar kopējo tirgu, tā pieņem ieteikumu, ar ko attiecīgajai dalībvalstij ierosina atbilstīgus pasākumus."

⁽⁹⁾ Vispārējās tiesas spriedums, 2000. gada 12. decembris, *Aéroports de Paris*/Komisija, T-128/98, ECLI:EU:T:2000:290.

1.3. 2014. gada lēmuma daļēja atcelšana

- (12) Sūdzības iesniedzējs 2015. gada 12. februārī saskaņā ar LESD 263. pantu Vispārējā tiesā cēla prasību pret 2014. gada lēmumu. Vispārējā tiesa ar 2018. gada 19. septembra nolēmumu daļēji atcēla 2014. gada lēmumu (turpmāk "spriedums *Øresund* lietā")⁽¹⁰⁾, ciktāl Komisija nolēma necelt iebildumus par garantijām, ko valstis piešķir konsorcijam, vai atbalstu saistībā ar nolietojumu un zaudējumu pārņemšanu, ko Dānija piešķir konsorcijam.
- (13) Pārējā daļā Vispārējā tiesa prasību noraidīja. Konkrētāk, tā noraidīja sūdzības iesniedzēja argumentus attiecībā uz Komisijas konstatējumu, ka valsts finansējuma piešķiršanas pasākumi autoceļu un dzelzceļa iekšzemes savienojumiem un Dānijas "kopīgas nodokļu uzlikšanas režīms" nebija valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta nozīmē. Vispārējā tiesa arī noraidīja argumentu, ka Komisija ir kļūdaini piemērojusi tiesību aktus, konstatējot, ka konsorcijs un valstis varēja atsaukties uz tiesisko palāvību, kas izlēdz atgūšanu gadījumā, ja konsorcijam piešķirtais atbalsts tiktu uzskatīts par nesaderīgu ar iekšējo tirgu par laikposmu pirms sprieduma *Aéroports de Paris* lietā pieņemšanas.
- (14) Spriedums *Øresund* lietā netika pārsūdzēts.

1.4. Informācijas apmaiņa pēc sprieduma *Øresund* lietā pieņemšanas

- (15) Komisija 2018. gada 22. oktobrī nosūtīja valstīm informācijas pieprasījumu, pieprasot faktisku informāciju un pierādījumus par konsorcijam piešķirtajām garantijām, uz ko valstis atbildēja 2018. gada 10. decembrī.
- (16) 2018. gada 10. decembrī notika Komisijas dienestu tikšanās ar sūdzības iesniedzēju.
- (17) 2018. gada 11. decembrī valstis iesniedza Komisijai paziņojumu par sprieduma *Øresund* lietā un gaidāmā Komisijas lēmuma iespējamo ietekmi.
- (18) Komisijas dienesti 2018. gada 17. decembrī tikās ar valstu un konsorcija pārstāvjiem, lai apspriestu pastāvīgā savienojuma ekonomiskos un finansiālos aspektus, un saistībā ar šo tikšanos Komisijas dienesti 2018. gada 10. decembrī bija nosūtījuši valstīm sagatavošanās jautājumus.
- (19) *Scandlines Danmark ApS* un *Scandlines Deutschland GmbH* (turpmāk "*Scandlines*") 2018. gada 21. decembrī iesniedza Komisijai vēstuli saistībā ar spriedumu *Øresund* lietā un tā saistību ar Vispārējās tiesas 2018. gada 13. decembra spriedumu lietā *Fehmarn Belt, Scandlines/Komisija* (turpmāk "spriedums *Scandlines Fehmarn Belt* lietā")⁽¹¹⁾.
- (20) Valstis 2018. gada 21. decembrī iesniedza papildu informāciju saistībā ar 2018. gada 17. decembrī notikušo tikšanos. Dānija iesniedza papildu informāciju 2019. gada 17. janvārī, un valstis šajā sakarā sniedza papildu informāciju 2019. gada 21. janvārī.
- (21) *Stena Line Scandinavia AB* (turpmāk "*Stena Line*") 2019. gada 30. janvārī un 1. februārī iesniedza Komisijai informāciju saistībā ar spriedumu *Øresund* lietā un tā saistību ar Vispārējās tiesas 2018. gada 13. decembra spriedumu lietā *Fehmarn Belt, Stena Line/Komisija* (turpmāk "spriedums *Stena Line Fehmarn Belt* lietā")⁽¹²⁾.
- (22) Komisija 2019. gada 6. februārī pieprasīja valstīm papildu informāciju saistībā ar 2018. gada 17. decembrī notikušo tikšanos un 2018. gada 21. decembrī sniegto informāciju, un prasītā informācija tika iesniegta 2019. gada 29. martā.

⁽¹⁰⁾ Vispārējās tiesas spriedums, 2018. gada 19. septembris, *HH Ferries* un citi/Komisija, T-68/15, ECLI:EU:T:2018:563.

⁽¹¹⁾ Vispārējās tiesas spriedums, 2018. gada 13. decembris, *Scandlines Danmark ApS* un *Scandlines Deutschland GmbH*/Komisija, T-630/15, ECLI:EU:T:2018:942.

⁽¹²⁾ Vispārējās tiesas spriedums, 2018. gada 13. decembris, *Stena Line Scandinavia AB*/Komisija, T-631/15, ECLI:EU:T:2018:944.

1.5. Lēmums par procedūras sākšanu

- (23) Komisija 2019. gada 28. februāra vēstulē informēja valstis, ka tā ir nolēmusi sākt LESD 108. panta 2. punktā paredzēto procedūru attiecībā uz valsts garantijām, ko valstis piešķirušas konsorcijam pastāvīgā savienojuma finansēšanai, un īpašiem noteikumiem par nodokļiem attiecībā uz nolietojumu un zaudējumu pārņemšanu, ko Dānija piemēroja konsorcijam, (turpmāk "lēmums par procedūras sākšanu").
- (24) Lēmums par procedūras sākšanu 2019. gada 22. martā tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* ⁽¹³⁾. Komisija aicināja ieinteresētās personas viena mēneša laikā iesniegt piezīmes.

1.6. Formālā izmeklēšanas procedūra

- (25) Sūdzības iesniedzējs, *Scandlines* un *Stena Line* 2019. gada 23. aprīlī iesniedza piezīmes par lēmumu par procedūras sākšanu. Komisija 2019. gada 2. un 8. maijā nosūtīja šīs piezīmes valstīm. 2019. gada 17. maijā piezīmes par lēmumu par procedūras sākšanu iesniedza vēl trīs ieinteresētās personas (*Föreningen Svensk Sjöfart* (turpmāk "FSS"), *Grimaldi Group* (turpmāk "Grimaldi") un *Trelleborg Hamn AB* (turpmāk "Trelleborg Port")). 2019. gada 7. jūnijā Komisija šīs piezīmes pārsūtīja valstīm. Valstis savu atbildi uz šīm iesniegtajām piezīmēm iekļāva savās 2019. gada 8. jūlija piezīmēs par lēmumu par procedūras sākšanu (28. apsvērums).
- (26) 2019. gada 24. aprīlī valstis iesniedza Komisijai neformālu priekšlikumu par savstarpēji saskaņotu formālās izmeklēšanas procedūras grafiku.
- (27) *Stena Line* 2019. gada 24. jūnijā iesniedza papildu piezīmes. Komisija 2019. gada 25. jūnijā pārsūtīja šīs papildu piezīmes valstīm. Valstis nesniedza atbildi, kas būtu tieši saistīta ar iesniegtajām papildu piezīmēm.
- (28) 2019. gada 8. jūlijā valstis nosūtīja Komisijai savas piezīmes par lēmumu par procedūras sākšanu.
- (29) Komisijas dienesti 2019. gada 28. augustā un 9. oktobrī rīkoja telefonkonferences ar valstīm un konsorciju.
- (30) Sūdzības iesniedzējs 2019. gada 18. novembrī un 9. decembrī iesniedza papildu informāciju, ko Komisija 2019. gada 16. decembrī nosūtīja Dānijai un 20. decembrī – Zviedrijai. Sūdzības iesniedzējs 2019. gada 20. decembrī iesniedza papildu informāciju. Komisija 2020. gada 4. februārī šīs papildu piezīmes pārsūtīja valstīm. Valstis nesniedza atbildi, kas būtu tieši saistīta ar 2019. gada 18. novembrī, 9. decembrī vai 20. decembrī saņemto informāciju.
- (31) Valstis 2020. gada 22. aprīlī iesniedza Komisijai paziņojumu, un, pamatojoties uz to, Komisijas dienesti 2020. gada 23. aprīlī rīkoja virtuālu tikšanos ar valsti un konsorcija pārstāvjiem.
- (32) Komisijas dienesti 2020. gada 28. maijā rīkoja virtuālu tikšanos ar valsti un konsorcija pārstāvjiem. Komisija 2020. gada 29. maijā iesniedza valstīm jautājumus, uz kuriem tās atbildēja 2020. gada 2., 17. un 18. jūnijā. Valstis 2020. gada 17. jūnijā iesniedza Komisijai paziņojumu par konsorcija turpmākām refinansēšanas vajadzībām.
- (33) 2020. gada 17. jūnijā notika Komisijas dienestu un sūdzības iesniedzēja pārstāvju virtuālā tikšanās.
- (34) 2020. gada 1. jūlijā sūdzības iesniedzējs iesniedza Komisijai papildu piezīmes.
- (35) Valstis 2020. gada 1. jūlijā iesniedza Komisijai papildu informāciju par konsorcija turpmāko refinansēšanu.
- (36) 2020. gada 13. jūlijā valstis iesniedza Komisijai papildu piezīmes, un, pamatojoties uz tām, Komisijas dienesti 2020. gada 17. septembrī rīkoja virtuālu tikšanos ar valsti un konsorcija pārstāvjiem. 2020. gada 21. septembrī Dānija iesniedza papildu informāciju.

⁽¹³⁾ Sk. 1. zemsvītras piezīmi iepriekš tekstā.

- (37) Valstis 2020. gada 1. septembrī iesniedza Komisijai papildu informāciju par konsorcijs turpmāko refinansēšanu.
- (38) Sūdzības iesniedzējs 2020. gada 17. septembrī iesniedza papildu piezīmes. Komisija 2020. gada 18. septembrī un 2020. gada 14. oktobrī šīs papildu piezīmes un 2020. gada 1. jūlija piezīmes (sk. 34. apsvērumu) nosūtīja valstīm, un valstis uz tām atbildēja 2020. gada 11. novembrī.
- (39) 2020. gada 28. septembrī valstis iesniedza Komisijai papildu informāciju.
- (40) Komisija 2020. gada 14. oktobrī nosūtīja Dānijai jautājumus. Dānija 2020. gada 16. decembrī sniedza atbildes uz šiem jautājumiem. Komisijas dienesti 2021. gada 29. janvārī pieprasīja Dānijai papildu skaidrojumus, kas tika apspriesti 2021. gada 3. februārī Komisijas dienestu, valstu un konsorcijs pārstāvju virtuālās tikšanās laikā. Dānija 2021. gada 4. februārī un 7. aprīlī iesniedza Komisijai papildu informāciju.
- (41) 2021. gada 29. aprīlī sūdzības iesniedzējs iesniedza Komisijai papildu apsvērumus.
- (42) Komisijas dienesti 2021. gada 10. maijā pieprasīja Dānijai papildu skaidrojumus, kas tika apspriesti 2021. gada 27. maijā Komisijas dienestu, Dānijas un konsorcijs pārstāvju virtuālās tikšanās laikā.
- (43) 2021. gada 3. jūnijā Komisija nosūtīja valstīm jautājumus, un valstis uz tiem atbildēja 2021. gada 16. jūnijā. Komisijas dienesti 2021. gada 23. jūnijā rīkoja virtuālu tikšanos ar valstu un konsorcijs pārstāvjiem.
- (44) 2021. gada 4. jūnijā Komisijas dienesti rīkoja virtuālu tikšanos ar sūdzības iesniedzēja pārstāvjiem. Sūdzības iesniedzējs 2021. gada 10. jūnijā iesniedza Komisijai atbildes uz jautājumiem, kas tika uzdoti 2021. gada 4. jūnija virtuālās tikšanās laikā.
- (45) 2021. gada 5. oktobrī sūdzības iesniedzējs iesniedza Komisijai informāciju.
- (46) Komisijas dienesti 2021. gada 22. novembrī rīkoja virtuālu tikšanos ar valstu pārstāvjiem.
- (47) 2021. gada 25. novembrī valstis iesniedza papildu informāciju.
- (48) Komisija 2022. gada 20. februārī nosūtīja Dānijai jautājumus. Dānija uz šiem jautājumiem atbildēja 2022. gada 28. maijā.
- (49) Komisijas dienesti 2022. gada 28. oktobrī nosūtīja valstīm dažus sākotnējos apsvērumus saistībā ar savu formālo izmeklēšanu, kas tika apspriesti 2022. gada 5. decembra virtuālās tikšanās laikā, kurā piedalījās Komisijas dienesti, konsorcijs un valstis. Komisijas dienesti saistībā ar tikšanos 2022. gada 6. decembrī nosūtīja Dānijai papildu atsaucē informāciju. Valstis 2023. gada 3. un 16. maijā atbildēja uz Komisijas dienestu 2022. gada 28. oktobrī nosūtītajiem sākotnējiem apsvērumiem. Komisijas dienesti 2023. gada 9. jūnijā rīkoja virtuālu tikšanos ar valstu un konsorcijs pārstāvjiem, un saistībā ar to Komisijas dienesti 2023. gada 20. jūlijā nosūtīja valstīm papildu sākotnējos apsvērumus.
- (50) Valstis 2023. gada 3. jūlijā iesniedza Komisijai informāciju par iespējamām saistībām attiecībā uz turpmākajām valsts garantijām.
- (51) Komisijas dienesti 2023. gada 22. septembrī rīkoja virtuālu tikšanos ar valstīm un konsorcijs.
- (52) Komisija 2023. gada 2., 11. un 27. oktobrī pieprasīja valstīm papildu informāciju, un valstis atbildēja uz pieprasījumu 2023. gada 7. novembrī.
- (53) 2024. gada 3. janvārī uzņēmums *Trelleborg Port* iesniedza Komisijai vēstuli, norādot, ka, ja Komisija divu mēnešu laikā nebūs pieņēmusi savu nostāju, tas nekavējoties Vispārējā tiesā cels prasību sakarā ar Komisijas bezdarbību.
- (54) Valstis 2024. gada 29. janvārī iesniedza apņemšanos, ka konsorcijs finansēs jaunu parādu un refinansēs esošo parādu saskaņā ar tirgus nosacījumiem.

- (55) Valstis 2023. gada 15. augusta un 2023. gada 22. septembra vēstulē izņēmuma kārtā vienojās atteikties no savām tiesībām, kas izriet no LESD 342. panta saistībā ar Regulas Nr. 1/1958⁽¹⁴⁾ 3. pantu, un piekrita šā lēmuma pieņemšanai un paziņošanai tikai angļu valodā.

2. PROJEKTA UN IESPĒJAMO ATBALSTA PASĀKUMU SĪKS APRAKSTS

2.1. Pastāvīgais savienojums

- (56) Pastāvīgais savienojums ir 16 km garš autoceļa un dzelzceļa pastāvīgs savienojums starp Zviedrijas krastu un Dānijas Amageras salu, un to veido no lietošanas maksām finansēts tilts, mākslīgā Peberholmas sala un zemūdens tunelis. Tas tieši savieno Kopenhāģenu Dānijā un Malmi Zviedrijā, un tas tika uzbūvēts kā garākais kombinētais autoceļa un dzelzceļa tilts Eiropā.
- (57) Pastāvīgā savienojuma būvniecība notika laikā no 1995. līdz 2000. gadam, un tas ir ekspluatācijā kopš 2000. gada jūlija.
- (58) Pastāvīgais savienojums bija iekļauts Eiropas transporta tīkla (TEN-T) pirmajā prioritāro projektu sarakstā, ko Eiropadome apstiprināja 1994. gadā. Valstis atsauca uz 2010. gadā veikto analīzi par TEN prioritārajiem projektiem, kurā Komisija norādīja, ka pastāvīgais savienojums "ir veicinājis ievērojamu pārvadājumu pieaugumu un tam ir ļoti būtiska pozitīva ietekme uz Kopenhāģenas un Skanijas reģionu attīstību".⁽¹⁵⁾ Pastāvīgais savienojums savieno tā dēvētā Ziemeļu trīsstūra autoceļu un dzelzceļa savienojumus (TEN-T 12. prioritārais projekts) cauri Dānijai un Fērnabeltam (TEN-T 20. prioritārais projekts) ar Vāciju un Centrāleiropu.
- (59) Valstu mērķis, izbūvējot pastāvīgo savienojumu, bija izveidot uzlabotu autoceļa un dzelzceļa savienojumu starp Dāniju un Zviedriju un tādējādi nodrošināt nepieciešamos apstākļus intensīvākai un plašākai sadarbībai kultūras un ekonomikas jomā, kā arī kopīga darba un mājokļu tirgus attīstībai Ēresunda reģionā, nodrošinot ieguvumus abām valstīm. Pastāvīgais savienojums ievērojami uzlabotu arī piekļuvi Kopenhāģenas un Malmes lidostai, kas atrodas abpus Ēresunda šaurumam.
- (60) Turklāt abās valstīs bija nepieciešams izbūvēt autoceļu un dzelzceļa iekšzemes savienojumus, lai pastāvīgais savienojums kļūtu funkcionāls. Šī iekšzemes infrastruktūra savieno pastāvīgo savienojumu ar attiecīgajām valsts autoceļu un dzelzceļa tīkla sistēmām Dānijā un Zviedrijā. Dānija un Zviedrija vienojās, ka uzņemas atbildību par šo savienojumu būvniecību to attiecīgajās teritorijās⁽¹⁶⁾.

2.1.1. Konsorcija juridiskā struktūra un uzdevumi

- (61) Valstis noteica pastāvīgā savienojuma būvniecības, pārvaldības un ekspluatācijas juridiskos un darbības aspektus Dānijas valdības un Zviedrijas valdības 1991. gada 23. marta Nolikumā par pastāvīgo savienojumu pāri Ēresunda šaurumam (turpmāk "Starpvaldību nolīgums"). Starpvaldību nolīguma pielikumā ir iekļauts papildprotokols, kurā paredzēti noteikumi par valstu solidārām garantiju saistībām (sk. 85. apsvērumu turpmāk) (turpmāk "Starpvaldību nolīguma papildprotokols"). Starpvaldību nolīgumu, tostarp Starpvaldību nolīguma papildprotokolu, Zviedrija ratificēja 1991. gada 8. augustā un Dānija – 1991. gada 24. augustā. Starpvaldību nolīgums un Starpvaldību nolīguma papildprotokols stājās spēkā, kad valstis 1991. gada 24. augustā Stokholmā apmainījās ar ratifikācijas instrumentiem.

⁽¹⁴⁾ Regula Nr. 1, ar ko nosaka Eiropas Ekonomikas kopienā lietojamās valodas (OV L 17, 6.10.1958., 385./58. lpp.).

⁽¹⁵⁾ Eiropas Komisija, Mobilitātes un transporta ģenerāldirektorāts, TEN-T prioritārie projekti – 2010. gada progresa ziņojums, 2010.

⁽¹⁶⁾ 8. pants Dānijas valdības un Zviedrijas valdības 1991. gada 23. marta Nolikumā par pastāvīgo savienojumu pāri Ēresunda šaurumam.

- (62) Noslēdzot Starpvaldību nolīgumu, valstis vienojās kopīgi finansēt, būvēt un ekspluatēt pastāvīgo savienojumu. Šai sakarā Starpvaldību nolīguma 10. pantā ir noteikts, ka gan Dānijai, gan arī Zviedrijai ir jāveido sabiedrība ar ierobežotu atbildību, kas pilnībā pieder attiecīgajai valstij. Tāpat Starpvaldību nolīguma 10. pantā ir noteikts, ka šie uzņēmumi veido konsorciju, kuram piederēs pastāvīgais savienojums, un "kopā kā vienota struktūra būs atbildīgi par projekta izstrādi un jebkādiem citiem sagatavošanās saistībām ar pastāvīgo savienojumu, kā arī par tā finansēšanu, būvniecību un ekspluatāciju". Šāda struktūra tika izvēlēta, lai valstis būtu iesaistīto sabiedrību faktiskie īpašnieki un tādējādi pastāvīgā savienojuma visu peļņu iegūtu un radušos zaudējumus segtu valstis.
- (63) Starpvaldību nolīgumu valstis iekļāva savos tiesību aktos: i) Zviedrijā ar valdības 1991. gada 25. marta likumprojektu 1990/91:158 par Zviedrijas un Dānijas Nolīgumu par pastāvīgo savienojumu pāri Ēresunda šaurumam (turpmāk "Valdības Likumprojekts 1990/91:158"), ko pieņēma ar Zviedrijas parlamenta 1991. gada 12. jūnija lēmumu ⁽¹⁷⁾ (turpmāk "Zviedrijas parlamenta lēmums"), un ii) Dānijā ar Likumu par Ēresunda pastāvīgā savienojuma būvniecību (1991. gada 19. augusta Likums Nr. 590) (turpmāk "Likums par būvniecību") ⁽¹⁸⁾.
- (64) Likuma par būvniecību 5. pantā ir paredzēts, ka Dānijas transporta ministrs izveido pārvaldītājsabiedrību. Likuma par būvniecību 6. pantā ir precizēts, ka šī pārvaldītājsabiedrība izveido akciju sabiedrību, kas būtu atbildīga par Dānijas autoceļu un dzelzceļa iekšzemes savienojumiem. Šī sabiedrība ar ierobežotu atbildību noslēgtu konsorcijs līgumu ar Zviedrijas izveidotu sabiedrību ar ierobežotu atbildību. 1991. gada 4. decembrī tika nodibināta pārvaldītājsabiedrība *Sund & Bælt Holding A/S* (turpmāk "*Sund & Bælt*"), kas ir Dānijai pilnībā piederoša valsts pārvaldītājsabiedrība. 1991. gada 9. decembrī *Sund & Bælt* izveidoja sabiedrību ar ierobežotu atbildību *A/S Øresundsforbindelsen* (turpmāk "*A/S Øresund*").
- (65) Ar Zviedrijas parlamenta lēmumu pieņemtā Valdības likumprojekta 1990/91:158 4. pants paredz, ka Zviedrijas Valsts autoceļu administrācija un Zviedrijas Valsts dzelzceļa administrācija ⁽¹⁹⁾ izveido Zviedrijas uzņēmumu, kas atbild par Zviedrijas autoceļu un dzelzceļa iekšzemes savienojumiem un slēdz konsorcijs līgumu ar Dānijas valstij piederošu uzņēmumu. 1991. gada 30. augustā Zviedrija izveidoja sabiedrību ar ierobežotu atbildību *Svensk-Danska Broförbindelsen AB* (turpmāk "SVEDAB"), kuras kapitāls 100 % apmērā pieder Zviedrijas valstij, iesaistot Zviedrijas Valsts autoceļu administrāciju (50 % kapitāldaļu) un Zviedrijas Valsts dzelzceļa administrāciju (50 % kapitāldaļu) ⁽²⁰⁾.
- (66) Noslēdzot konsorcijs līgumu un tā 1992. gada 27. janvāra papildprotokolu (turpmāk "Konsorcijs līgums") *A/S Øresund* un *SVEDAB* izveidoja konsorciju (*Øresundsbro Konsortiet I/S*) ⁽²¹⁾ un noteica tā īpašumtiesību struktūru. Konsorcijs līgums stājās spēkā 1992. gada 13. februārī, kad to apstiprināja Dānijas un Zviedrijas valdības. Saskaņā ar Starpvaldību nolīgumu Konsorcijs līgums paredz, ka konsorcijam pieder pastāvīgais savienojums un tas atbild par pastāvīgā savienojuma plānošanu, projektēšanu, finansēšanu, būvniecību, ekspluatāciju un uzturēšanu un citām ar to saistītajām darbībām ⁽²²⁾. *A/S Øresund* un *SVEDAB* kopīgi vienādās daļās pieder visi konsorcijs aktīvi un visas tā tiesības ⁽²³⁾. Gan peļņu, gan zaudējumus, kas rodas konsorcijs darbības rezultātā, abi partneruzņēmumi *A/S Øresund* un *SVEDAB* sadala vienādās daļās. Attiecībā uz jebkuru trešo personu *A/S Øresund* un *SVEDAB* ir solidāri atbildīgi par konsorcijs saistību izpildi ⁽²⁴⁾.

⁽¹⁷⁾ Riksdagsskrivelse 1990/91:379.

⁽¹⁸⁾ Likums par būvniecību un Likums par *Storebælt* pastāvīgā savienojuma būvniecību (Konsolidētais likums Nr. 260, 4.5.1998.) aizstāts ar 2005. gada 24. jūnija Likumu Nr. 588 par *Sund & Bælt Holding A/S*.

⁽¹⁹⁾ 2010. gadā Zviedrijas Valsts autoceļu administrācija (*Vägverket*) un Zviedrijas Valsts dzelzceļa administrācija (*Banverket*) apvienojās vienā struktūrā – *Trafikverket* (Zviedrijas Transporta administrācija).

⁽²⁰⁾ Pamatojoties uz Zviedrijas valdības lēmumu, Zviedrijas Valsts autoceļu administrācija un Zviedrijas Valsts dzelzceļa administrācija nodeva pilnvaras izmantot īpašumtiesības uz *SVEDAB* Zviedrijas Uzņēmējdarbības, enerģētikas un sakaru ministrijai, un šīs izmaiņas stājās spēkā 2008. gada 1. janvārī.

⁽²¹⁾ Konsorciju izveidoja ar nosaukumu *Øresundskonsortiet*, un tā nosaukums 2000. gada janvārī tika mainīts uz *Øresundsbro Konsortiet*.

⁽²²⁾ Starpvaldību nolīguma 10. pants un Konsorcijs līguma 1. pants.

⁽²³⁾ Starpvaldību nolīguma 11. pants un Konsorcijs līguma 3. pants.

⁽²⁴⁾ Starpvaldību nolīguma 11. pants un Konsorcijs līguma 3. pants.

- (67) Konsorcija līguma 1. pantā noteikts, ka konsorcijs nevar iesaistīties darbībās, kas nav saistītas ar pastāvīgo savienojumu. Konsorcijs nav atbildīgs par autoceļu un dzelzceļa iekšzemes posmu, kas savieno ar pastāvīgo savienojumu, izbūvi. Valstis deleģēja šo uzdevumu konsorcija mātesuzņēmumiem, proti, A/S Øresund un SVEDAB, kas atbild par šo savienojumu plānošanu, projektēšanu, finansēšanu, būvniecību, ekspluatāciju un uzturēšanu to attiecīgajās valstīs ⁽²⁵⁾.
- (68) Kā jau paskaidrots lēmuma par procedūras sākšanu 48. apsvērumā, formālā izmeklēšana un tādējādi šis lēmums neattiecas uz pasākumiem par labu A/S Øresund un SVEDAB, kas saistīti ar autoceļu un dzelzceļa iekšzemes savienojumu finansēšanu. Komisija 2014. gada lēmumā konstatēja, ka minētie pasākumi nav valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta nozīmē, un Vispārējā tiesa spriedumā Øresund lietā noraidīja sūdzības iesniedzēja celto prasību atcelt lēmumu attiecībā uz šiem pasākumiem. Šajā sakarā Komisija norāda, ka sūdzības iesniedzējs spriedumu Øresund lietā nav pārsūdzējis.

2.1.2. Pastāvīgā savienojuma finansēšanas modelis

- (69) Starpvaldību nolīguma 1. pantā ir minēts, ka pastāvīgo savienojumu finansē no ceļu lietošanas maksām. Starpvaldību nolīguma 14. pantā precizēts, ka pastāvīgā savienojuma projekta izstrādes un citu sagatavošanās darbu izmaksas, kā arī tā būvniecības, uzturēšanas un ekspluatācijas izmaksas pilnībā sedz konsorcijs no ceļu lietošanas maksām. 14. pantā arī noteikts, ka Dānija un Zviedrija vienojās, ka konsorcija darbībām no attiecīgo valstu budžetiem subsīdijas nepiešķir.
- (70) Konsorcija līguma 4. panta 6. punkts paredz, ka pastāvīgā savienojuma plānošanas, projektēšanas, būvniecības, ekspluatācijas un uzturēšanas izmaksas paredzēts segt no ceļu lietošanas maksas, kas tiks piemērota pastāvīgā savienojuma lietotājiem. Konsorcijs nosaka un iekasē attiecīgās maksas atbilstoši principiem, par ko vienojas Zviedrijas un Dānijas valdības. Likuma par būvniecību sagatavošanas piezīmēs ⁽²⁶⁾ (turpmāk "Likuma par būvniecību sagatavošanas piezīmes") un Valdības likumprojektā 1990/91:158 norādīts, ka ieņēmumus no autoceļu un dzelzceļa lietošanas, ko konsorcijs iekasē par pastāvīgā savienojuma izmantošanu, ir paredzēts izmantot arī autoceļu un dzelzceļa iekšzemes savienojumu finansēšanai. Praksē tas tiek īstenots tādējādi, ka konsorcijs maksā dividendes mātesuzņēmumiem.
- (71) Finansējums ietver nodevu, ko maksā lietotāji par maksas autoceļa izmantošanu, kā arī Trafikverket (Zviedrijas Transporta administrācijas) un Banedanmark (Dānijas Valsts dzelzceļa administrācija) samaksātās maksas par Ēresunda dzelzceļa līnijas izmantošanu. Zviedrijas Transporta administrācija un Dānijas Valsts dzelzceļa administrācija maksā konsorcijam fiksētu ikgadēju summu, kas noteikta Starpvaldību nolīguma papildprotokolā un atbilst 150 miljoniem DKK (20,10 miljoni EUR ⁽²⁷⁾) ⁽²⁸⁾ ⁽²⁹⁾ katrai no tām, veicot korekcijas atbilstīgi vispārējā cenu līmeņa izmaiņām.
- (72) Likuma par būvniecību sagatavošanas piezīmēs ir iekļauta pastāvīgā savienojuma un Dānijas autoceļu un dzelzceļa iekšzemes savienojumu plānošanas, projektēšanas un būvniecības izmaksu aplēse, kas attiecīgi ir 11,7 miljardi DKK ⁽³⁰⁾ (1,57 miljardi EUR) un 3,2 miljardi DKK (0,43 miljardi EUR). Valdības likumprojektā 1990/91:158 ir minēts pastāvīgā savienojuma izmaksu diapazons 10–12 miljardi SEK ⁽³¹⁾ (1,33–1,6 miljardi EUR) ⁽³²⁾, kā arī iekšzemes savienojumu maksimālās izmaksas 1,9 miljardi SEK (0,25 miljardi EUR). Valdības likumprojektā 1990/91:158 noteikts, ka diapazona zemākā vērtība atbilst Zviedrijas aplēsei un augstākā vērtība – Dānijas aplēsei. Šīm summām bija jāpieskaita finansēšanas izmaksas. Pastāvīgo

⁽²⁵⁾ Konsorcija līguma 2. panta 5. punkts.

⁽²⁶⁾ Priekšlikums Likumam par pastāvīgā savienojuma būvniecību pāri Ēresunda šaurumam, LFF1990–1991.2.178, ko 1991. gada 2. maijā iesniedza Dānijas transporta ministrs.

⁽²⁷⁾ Dānija izmanto fiksētu Dānijas kronas (DKK) un euro (EUR) maiņas kursa politiku – 1 EUR = 7,46038 DKK. Šis valūtas maiņas kurss tiek piemērots visā lēmumā, aprēķinot DKK aptuveno ekvivalentu EUR.

⁽²⁸⁾ Cenu līmenis 1991. gada 1. janvārī.

⁽²⁹⁾ Starpvaldību nolīguma papildprotokola 4. punkts.

⁽³⁰⁾ 1990. gada cenu līmenis.

⁽³¹⁾ 1990. gada cenu līmenis.

⁽³²⁾ Saskaņā ar Eurostat datiem 1990. gadā Eiropas valūtas vienību (ECU) un Zviedrijas kronas vidējais valūtas kurss bija 1 ECU = 7,5205 SEK. Šis valūtas kurss tiek piemērots, aprēķinot SEK aptuveno ekvivalentu EUR.

savienojumu daļēji līdzfinansēja Savienība, piešķirot dotāciju 127 miljonu EUR apmērā saskaņā ar TEN-T regulējumu. Pēc pastāvīgā savienojuma pabeigšanas 2000. gadā konsorcijs neto parāda summa ar procentiem bija 19,6 miljardi DKK ⁽³³⁾ (2,63 miljardi EUR). Valstis paskaidroja, ka kopš pastāvīgā savienojuma atvēršanas ieņēmumi vienmēr ir pārsnieguši darbības izmaksas un pastāvīgā savienojuma darbība nav finansēta ar aizņemtiem līdzekļiem.

- (73) Dibinot konsorcijs, tā mēresuzņēmumi nodrošināja sākumkapitālu 50 miljonu DKK (6,70 miljoni EUR) apmērā saskaņā ar Konsorcijs līguma 4. panta 1. punktu un Starpvaldību nolīguma 11. pantu. Starpvaldību nolīguma 11. pants paredz arī to, ka konsorcijs piesaista aizdevumus pastāvīgā savienojuma finansēšanai, savukārt Starpvaldību nolīguma 12. pantā ir paredzēts, ka valstis "solidāri garantē saistības attiecībā uz [konsorcijs] aizdevumiem un citiem finanšu instrumentiem, ko izmanto saistībā ar finansējumu". To paredz arī Konsorcijs līguma 4. panta 3. punkts, kurā noteikts, ka konsorcijs kapitāla vajadzības "tiek nodrošinātas, saņemot aizdevumus vai emitējot finanšu instrumentus atvērtajā tirgū, kā nodrošinājumu izmantojot Zviedrijas un Dānijas valsts garantijas".
- (74) Konsorcijs piesaistīja aizdevumus, jo plānošanas un būvniecības posmā palielinājās likviditātes vajadzības. Valstis paskaidroja, ka parāds tiek regulāri refinansēts, lai samazinātu kopējās finansēšanas izmaksas. Konsorcijs veica vairāku veidu finanšu darījumus: emitēja obligācijas konkrētu obligāciju programmu ietvaros (75.–78. apsvērums), saņēma atsevišķus aizdevumus (79. apsvērums), izmantoja kredītu mehānismus (80. apsvērums) un atvasinātos finanšu instrumentus (81.–83. apsvērums). Katram no šiem darījumiem ir atšķirīgs termiņš.
- (75) Konsorcijs ir izveidojis divas standarta vidēja termiņa parādzīmju (MTN) obligāciju programmas: viena no tām ir vērsta uz Eiropas obligāciju tirgu (turpmāk "EMTN programma"), bet otra uz Zviedrijas obligāciju tirgu (turpmāk "Zviedrijas MTN programma"). Izmantojot šīs MTN obligāciju programmas, konsorcijs ir piesaistījis lielāko daļu tam vajadzīgā kapitāla. Valstis paskaidroja, ka obligāciju programmu galvenā priekšrocība ir tā, ka konsorcijs laika un izmaksu ziņā efektīvā veidā vienas programmas ietvaros var veikt vairākas parāda instrumentu emisijas. Obligāciju programmas ietver virkni dokumentu, tostarp informācijas memorandu ⁽³⁴⁾, kas ir programmas galvenais dokuments. Obligāciju programmas izveide pati par sevi nenozīmē, ka ir radušās parādsaistības. Tādējādi ir iespējams izveidot obligāciju programmu bez pamatā esošajām obligācijām. Parāds rodas tikai tad, kad obligācijas emitētas ieguldītājiem.
- (76) Konsorcijs pirmā obligāciju programma bija EMTN programma, ko izveidoja 1995. gada 21. septembrī un ko katru gadu atjaunina. Valstis paskaidroja, ka šie atjauninājumi tiek veikti, lai ņemtu vērā pārskatītos riska faktorus un sniegtu pareizu informāciju tirgum par konsorcijs, tā vadību, atsevišķiem būtiskiem notikumiem u. c. Minētie atjauninājumi ir vajadzīgi saskaņā ar spēkā esošajām prasībām par informācijas sniegšanu finanšu tirgiem. EMTN programmas maksimālā kopējā pamatsumma palielinājās no 1 miljarda USD (0,76 miljardi EUR) ⁽³⁵⁾ līdz 2 miljardiem USD (2,17 miljardi EUR) ⁽³⁶⁾ 2000. gadā un līdz 3 miljardiem USD (2,41 miljards EUR) ⁽³⁷⁾ 2004. gadā.

⁽³³⁾ Pastāvīgā savienojuma būvniecības un finansēšanas izmaksas uzrādītas kā neto parāds 2000. gada cenās.

⁽³⁴⁾ Informācijas memorandā apraksta programmu, tostarp noteikumus, kas attiecas uz parāda instrumentiem, kuri emitēti saskaņā ar programmu, un ietver aprakstošu informāciju par emitentu (šajā gadījumā – konsorcijs).

⁽³⁵⁾ Saskaņā ar Eurostat datiem 1995. gadā ECU un USD vidējais valūtas kurss bija 1 ECU = 1,3080 USD (avots: Eurostat). Šis valūtas kurss tiek piemērots, aprēķinot USD aptuveno ekvivalentu EUR.

⁽³⁶⁾ Saskaņā ar Eurostat datiem 2000. gadā EUR un USD vidējais valūtas kurss bija 1 EUR = 0,9236 USD Šis valūtas kurss tiek piemērots, aprēķinot USD aptuveno ekvivalentu EUR.

⁽³⁷⁾ Saskaņā ar Eurostat datiem 2004. gadā EUR un USD vidējais valūtas kurss bija 1 EUR = 1,2439 USD Šis valūtas kurss tiek piemērots, aprēķinot USD aptuveno ekvivalentu EUR.

- (77) Zviedrijas MTN programma, saskaņā ar kuru konsorcijs varēja saņemt aizdevumu kopējo pamatsummu Zviedrijas kronās 3 miljardu SEK apmērā (0,35 miljardi EUR) ⁽³⁸⁾, tika izveidota 1996. gada 2. decembrī. Zviedrijas MTN programma ir atjaunināta *ad hoc* kārtībā. Atjauninājumi ⁽³⁹⁾ ietver, piemēram, jaunu aizdevēju kredītiestāžu iekļaušanu programmā vai tiesību piešķiršanu konsorcijam ņemt aizdevumus *euro*, nevis kronās. Zviedrijas MTN programmas kopējā pamatsumma kopš 2000. gada ir atjaunināta divas reizes, sasniedzot 10 miljardus SEK (1,17 miljardi EUR) ⁽⁴⁰⁾.
- (78) Konsorcijs ir emitējis obligācijas šīs EMTN un Zviedrijas MTN programmas ietvaros, lai finansētu un refinansētu pastāvīgā savienojuma plānošanas un būvniecības izmaksas. Tiklīdz ir pienācis EMTN programmas vai Zviedrijas MTN programmas obligācijas termiņš un ir jāveic tās refinansēšana, sākas iniciēšanas process un vienošanās ar banku par šīs obligācijas konkrētiem parametriem, ko nosaka attiecīgās obligācijas cenas veidošanas noteikumu dokumentā (summa, procentu likme, maksājumu noteikumi u. c.).
- (79) Kā minēts 74. apsvērumā, konsorcijs arī tieši saņēma vairākus aizdevumus ārpus minētajām MTN programmām. Konkrētāk, pastāvīgā savienojuma būvniecības posmā konsorcijs saņēma vairākus aizdevumus no Eiropas Investīciju bankas (turpmāk "EIB"), noslēdzot finansēšanas līgumus, kuros bija iekļauti aizdevuma noteikumi, kā arī konsorcijs saņēma aizdevumus tieši no privātiem aizdevējiem, noslēdzot atsevišķus aizdevuma līgumus.
- (80) Turklāt konsorcijam vairākās bankās ir iespējas saņemt kredītu uz nakti maksājumu veikšanai un likviditātes īstermiņa svārstību mazināšanai. Kredītiespējas tika izveidotas 1994. gadā un tiek atjaunotas ik pēc četriem gadiem.
- (81) Visbeidzot, aizdevumi parasti, bet ne vienmēr tiek apvienoti ar atvasināto instrumentu darījumu, lai pārdalītu un mazinātu ar aizdevumu saistīto finanšu risku (piemēram, procentu likmju vai valūtas risku) vai optimizētu visu finanšu darījumu portfeli. Šādi instrumenti, galvenokārt mijmaiņas darījumi, tiek slēgti starp konsorciju un attiecīgajām bankām, kas piedāvā šos finanšu produktus. Parasti atvasināto instrumentu darījums tiek noslēgts ar to pašu banku, kas izsniegusi aizdevumu, taču tas nav obligāti.
- (82) Lai veiktu šādu darījumu, ar katru darījuma partneri tiek noslēgts Starptautiskās Mijmaiņas darījumu un atvasināto finanšu instrumentu asociācijas (ISDA) pamatlīgums (turpmāk "ISDA pamatlīgums"). ISDA pamatlīgums ir ISDA izdots pamatlīgums. Pamatlīgums sastāv no standarta pamatdokumentiem, kas nodrošina, ka visiem darījumiem starp konsorciju un konkrēto partnerbanku izmanto vienādus dokumentus un ka attiecībā uz visiem darījumiem veic ieskaitu, ja puse kļūst maksātnespējīga vai nepilda saistības citu iemeslu dēļ.
- (83) Konsorcijs ar vairākām bankām ir noslēdzis arī pamatlīgumus par aktīvu pārdošanu ar atpirkšanu, lai veiktu pārdošanas ar atpirkšanu darījumus ⁽⁴¹⁾, galvenokārt tos paredzot izmantot kā nodrošinājumu atvasināto instrumentu darījumiem. Tomēr saskaņā ar šiem līgumiem nav noslēgts neviens darījums, un tādējādi tie nekad nav izmantoti.

2.2. Iespējamo atbalsta pasākumu apraksts

- (84) Kā norādīts lēmuma par procedūras sākšanu 50. apsvērumā, formālā izmeklēšanas procedūra attiecas uz šādiem pasākumiem, kas veikti, lai finansētu pastāvīgā savienojuma būvniecību un ekspluatāciju: i) valsts garantijām, ko Zviedrija un Dānija piešķirušas konsorcija aizņēmumiem un finanšu instrumentiem; ii) Dānijas noteikumiem, ko piemēro konsorcijam attiecībā uz zaudējumu pārņemšanu; kā arī iii) Dānijas noteikumiem, ko piemēro konsorcijam attiecībā uz nolietojumu. 2.2.1. iedaļā sniegts sīkāks izklāsts par i) apakšpunktu un 2.2.2. iedaļā sniegts sīkāks izklāsts par ii) un iii) apakšpunktu. Lēmuma par procedūras sākšanu 51. apsvērumā noteikts, ka formālā

⁽³⁸⁾ Saskaņā ar Eurostat datiem 1996. gadā ECU un Zviedrijas kronas vidējais valūtas kurss bija 1 ECU = 8,5147 SEK. Šis valūtas kurss tiek piemērots, aprēķinot SEK aptuveno ekvivalentu EUR.

⁽³⁹⁾ Piemēram, pieņemot 1998. gada 22. septembra papildu līgumu un 2000. gada 3. februāra papildu līgumu.

⁽⁴⁰⁾ Bija iespējams saņemt arī aizdevumus EUR līdz noteiktai maksimālajai summai.

⁽⁴¹⁾ Līgums par aktīvu pārdošanu ar atpirkšanu ir finanšu darījuma veids, kas paredz, ka aizņēmējs pārdod finanšu nodrošinājumu aizdevējam apmaiņā pret skaidru naudu, vienlaikus slēdzot līgumu par tā atpirkšanu īstermiņā.

izmeklēšanas procedūra neattiecas uz citiem iespējamiem pasākumiem, ko Dānija vai Zviedrija veikusi attiecībā uz konsorciju, *A/S Øresund, SVEDAB, Sund & Bælt* vai kādu citu saistītu uzņēmumu. Lēmuma par procedūras sākšanu 48. apsvērumā ir precizēts, ka pasākumi par labu SVEDAB un *A/S Øresund*, kas attiecas uz autoceļu un dzelzceļa iekšzemes savienojumu finansēšanu, nav valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta nozīmē.

2.2.1. Valsts garantiju modelis

2.2.1.1. Valsts garantiju modeļa juridiskā struktūra

- (85) Saskaņā ar Starpvaldību nolīguma 12. pantu valstis apņēmās solidāri garantēt visus aizņēmumus un citus finanšu instrumentus, ko konsorcijs izmanto saistībā ar pastāvīgā savienojuma finansēšanu. Starpvaldību nolīguma papildprotokolā ir noteikts, ka šādi garantiju līgumi būtu jāslēdz, nepiemērojot prēmiju par garantijas izmantošanu⁽⁴²⁾. Šajā lēmumā Komisija izmanto terminu “valsts garantiju modelis”, kas nozīmē vispārēju vienošanos, kuru veido solidāras valsts garantiju saistības, kas izriet no Starpvaldību nolīguma 12. panta un kas integrētas Dānijas un Zviedrijas tiesību aktos (sk. 86.–90. apsvērumu turpmāk), Dānijas Valsts bankas un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroja veiktu šo saistību pārvaldību (sk. 91.–102. apsvērumu turpmāk) un šo saistību izpildi, noslēdzot īpašus garantijas līgumus, kas saistīti, piemēram, ar obligāciju programmām un atsevišķiem aizdevumiem (sk. 103.–116. apsvērumu turpmāk).
- (86) Kā minēts 63. apsvērumā, solidāras valsts garantiju saistības attiecībā uz konsorcija aizņēmumiem, kas izriet no Starpvaldību nolīguma, Zviedrijas un Dānijas tiesību aktos tika integrētas 1991. gadā ar Zviedrijas parlamenta lēmumu un Likumu par būvniecību.
- (87) Dānijā solidāras valsts garantiju saistības attiecībā uz konsorcija aizņēmumiem tika īstenotas ar Likuma par būvniecību 8. pantu. Vēlāk to aizstāja ar 2005. gada 24. jūnija Likuma Nr. 588⁽⁴³⁾ (turpmāk “*Sund & Bælt* likums”) 11. pantu. Abi noteikumi būtībā ir identiski un paredz, ka Dānijas valsts garantē saistības attiecībā uz konsorcija aizņēmumiem un citiem finanšu instrumentiem, ko izmanto saistībā ar pastāvīgā savienojuma finansēšanu.⁽⁴⁴⁾
- (88) Likuma par būvniecību sagatavošanas piezīmēs ir minēts, ka Likuma par būvniecību 8. pants paredz, ka Dānijas valsts garantē procentu un pamatsummas maksājumus, kā arī citas saistības attiecībā uz aizņēmumiem un finanšu instrumentiem, ko konsorcijs izmanto pastāvīgā savienojuma finansēšanai. Minētajās sagatavošanas piezīmēs precizēts arī, ka Likuma par būvniecību 8. panta pamatā ir Starpvaldību nolīguma 12. pants, kas nozīmē, ka valstis solidāri garantē šīs saistības un ka valstis uzņemas vienādu atbildību. Minētajās sagatavošanas piezīmēs ir arī norādīts, ka valstis, lemjot par organizatorisko struktūru (62. apsvērumš), nebija iecerējušas ierobežot savu kā finanšu garantijas devēju atbildību saistībā ar pastāvīgā savienojuma finansēšanu.

⁽⁴²⁾ Starpvaldību nolīguma papildprotokola 1. pantā ir noteikts šādi: “Dānija un Zviedrija vienojas, ka abas valstis par garantiju saistībām, ko tās uzņēmušās attiecībā uz konsorcija aizdevumiem un citiem finanšu instrumentiem, kurus izmanto saistībā ar finansējumu, neiekasē nekādu maksu vai tamlīdzīgus maksājumus.”

⁽⁴³⁾ 2005. gada 24. jūnija Likums Nr. 588 par *Sund and Bælt Holding A/S*.

⁽⁴⁴⁾ Likuma par būvniecību 8. panta sākotnējā redakcija ir šāda: “*Den danske stat garanterer for forpligtelser vedrørende konsortiets lån og andre finansielle instrumenter, som benyttes i forbindelse med finanseringen af Øresundforbindelsen.*” *Sund & Bælt* likuma 11. pantā noteikts šādi: “*Den danske stat garanterer for forpligtelser vedrørende Øre sundsbro Konsortiet I/S' lån og andre finansielle instrumenter, som benyttes i forbindelse med finanseringen af den faste forbindelse over Øresund.*”

- (89) Ar Zviedrijas parlamenta lēmumu pieņemtā Zviedrijas Valdības likumprojekta 1990/91:158 7. pants ietver lūgumu Zviedrijas parlamentam atļaut valdībai vai valdības izraudzītai iestādei Zviedrijas valsts vārdā solidāri ar Dānijas valsti uzņemties garantijas saistības attiecībā uz konsorcija aizņēmumiem un citiem finanšu instrumentiem, ko izmanto saistībā ar pastāvīgā savienojuma plānošanas, projektēšanas, būvniecības un ekspluatācijas finansēšanu. Ar Zviedrijas parlamenta lēmumu pieņemtā Valdības likumprojekta 1990/91:158 4. pantā ir noteikta ierosinātā pastāvīgā savienojuma organizatoriskā struktūra un finansējums, tostarp garantiju saistības. Minētajā pantā noteikts, ka konsorcijam sākotnēji būs vajadzīgs ievērojams finansējums, kas konsorcijam būtu jāpiesaista, ņemot aizņēmumus tirgū. Šādus aizņēmumus solidāri garantē valstis, un tas nozīmē, ka abas valstis atsevišķi garantē visu summu ar regresa tiesībām vienai pret otru par pusi no summas. Ar Zviedrijas parlamenta lēmumu pieņemtā Valdības likumprojekta 1990/91:158 4. pantā ir arī noteikts, ka tādējādi konsorcijam būtu jāspēj finansēt pastāvīgo savienojumu ar izdevīgiem nosacījumiem. Tika lēsts, ka kopējās garantiju saistības attiecībā uz pastāvīgo savienojumu tā pabeigšanas brīdī, ieskaitot būvniecības un finansēšanas izmaksas, varētu sasniegt aptuveni 15 miljardus SEK (2,01 miljards EUR) ⁽⁴⁵⁾ ⁽⁴⁶⁾. Tika norādīts arī, ka tādiem projektiem kā pastāvīgais savienojums ar lieliem ieguldījumiem vairāku gadu garumā bija ārkārtīgi grūti aprēķināt precīzu summu, jo projekta izmaksas faktiskajās cenās cita starpā bija atkarīgas no procentu likmēm un vispārējām cenu tendencēm nākotnē. Tādēļ valdība plānoja sniegt parlamentam ziņojumu par projekta virzību. Tāpat bija minēts, ka pirmajos darbības posmos konsorcija rezultāti būs negatīvi, jo ieņēmumi no ceļu lietošanas maksām būs nepietiekami, lai pilnībā segtu konsorcija izmaksas. Trūkstošo finansējumu segs pārvaldītājsabiedrības, veicot iemaksas, vai konsorcijs no aizņēmumiem. Valdības likumprojektā 1990/91:158 norādīts, ka labākais risinājums būtu konsorcijam pašam piesaistīt nepieciešamo finansējumu, saņemot solidāru garantiju no valstīm. Attiecīgi tika lēsts, ka kopējās garantiju saistības šai nolūkā varētu sasniegt aptuveni 1,8 miljardus SEK (0,24 miljardi EUR) ⁽⁴⁷⁾ ⁽⁴⁸⁾. Šai sakarā valdība plānoja ziņot parlamentam par projekta virzību.

- (90) Konsorcija līgumā ir atgādināts par šīm solidārajām valsts garantiju saistībām attiecībā uz konsorcija aizņēmumiem. Tā 4. panta 3. punktā ir noteikts šādi: "Konsorcija kapitāla vajadzības pastāvīgā savienojuma plānošanai, projektēšanai un būvniecībai, tostarp aizdevumu apkalpošanas izdevumu segšanai, kā arī kapitāla vajadzības, kas rodas zaudējumu dēļ, kas gaidāmi vairākus gadus pēc [pastāvīgā savienojuma] atvēršanas satiksmei, saskaņā ar vienošanos [Starpvaldību nolīgums] sedz, saņemot aizdevumus vai emitējot finanšu instrumentus atvērtajā tirgū, kā nodrošinājumu izmantojot Zviedrijas un Dānijas valsts garantijas."

2.2.1.2. Valsts garantiju modeļa pārvaldība

- (91) Zviedrijā pilnvaras un pienākums kopīgi piešķirt garantijas attiecībā uz visu konsorcijam nepieciešamo finansējumu saistībā ar pastāvīgo savienojumu tika deleģēti Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojam (*Riksgäldskontoret*) ar Zviedrijas valdības lēmumiem, kas pieņemti 1992. gada 13. februārī (K91/1443/3, K92/320/3), 1993. gada 1. aprīlī (K91/1443/3, K93/202/3) un 1994. gada 23. jūnijā (K91/1443/3, K94/1680/3).

- (92) Konsorcija līgums tika apstiprināts ar Zviedrijas valdības 1992. gada 13. februāra lēmumu (K91/1443/3, K92/320/3),

⁽⁴⁵⁾ Saskaņā ar Eurostat datiem 1991. gadā ECU un kronas vidējais valūtas kurss bija 1 ECU = 7,4793 SEK. Šis valūtas kurss tiek piemērots, aprēķinot SEK aptuveno ekvivalentu EUR.

⁽⁴⁶⁾ 1991. gada cenu līmenī.

⁽⁴⁷⁾ Sk. 45. zemsvērtas piezīmi iepriekš.

⁽⁴⁸⁾ 1991. gada cenu līmenī.

- (93) Ar Zviedrijas valdības 1993. gada 1. aprīļa lēmumu (K91/1443/3, K93/202/3) Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojam tika atļauts solidāri ar Dānijas valsti izsniegt garantijas 600 miljonu SEK (65,78 miljonu EUR)⁽⁴⁹⁾ un 600 miljonu DKK (80,42 miljonu EUR) apmērā. Tās attiecās uz konsorcijs veiktās plānošanas un projektēšanas finansēšanu.
- (94) Ar Zviedrijas valdības 1994. gada 23. jūnija lēmumu (K91/1443/3, K94/1680/3) Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojam tika atļauts un noteikts pienākums garantijas pārvaldīt un izsniegt Zviedrijas valsts vārdā un solidāri ar Dānijas valsti, lai segtu visas konsorcijs finansējuma vajadzības attiecībā uz izmaksām, kas saistītas ar pastāvīgā savienojuma plānošanu, projektēšanu, būvniecību un ekspluatāciju saskaņā ar Starptautību nolīgumu. Zviedrijas valdības 1994. gada 23. jūnija lēmums nav grozīts.
- (95) Dānijā attiecīgo deleģējumu ar Likumu par būvniecību saņēma Dānijas Valsts banka (*Nationalbanken*). Dānijā valdības parādu Finanšu ministrijas vārdā, pamatojoties uz pilnvaru, pārvalda Dānijas Valsts banka. Tādēļ, kad ar Likumu par būvniecību tika atļauts Dānijas Finanšu ministrijai solidāri ar Zviedrijas valsti uzņemties garantiju saistības attiecībā uz pastāvīgā savienojuma finansēšanu, ar minēto likumu tika arī atļauts Dānijas Valsts bankai uzņemties šīs solidārās valsts garantiju saistības.
- (96) Lēmuma par procedūras sākšanu 30. apsvērumā norādīts, ka Dānijas Valsts banka un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs nosaka konsorcijs finansēšanas politikas vispārējo satvaru (sk. 97.–102. apsvērumu turpmāk) un uzrauga valsts garantiju modeļa īstenošanu, kad konsorcijs paraksta jaunus aizdevuma līgumus vai izmanto citus finanšu instrumentus saistībā ar pastāvīgā savienojuma finansēšanu (sk. 103.–116. apsvērumu turpmāk). Valstis savās piezīmēs, atbildot uz lēmumu par procedūras sākšanu⁽⁵⁰⁾, sniedza plašāku informāciju par šiem elementiem, kas ir iekļauti turpmāk sniegtajā pārskatā.
- (97) 1997. gada 16. decembrī Dānijas Valsts banka un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs valstu vārdā un konsorcijs parakstīja trīspusēju sadarbības nolīgumu (turpmāk “1997. gada sadarbības nolīgums”), lai reglamentētu noteiktus pušu darījumus, tostarp Dānijas Valsts bankas un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroja tiesības vērsties pret konsorcijs, kā arī konsorcijs ziņošanas un informācijas sniegšanas pienākumus attiecībā uz tiem (sk. 99. apsvērumu turpmāk). Šis nolīgums tika papildināts ar 2000. gada 23. oktobrī noslēgto nolīgumu starp konsorcijs un Zviedrijas valsti, ko pārstāvēja Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs (sk. 100. apsvērumu turpmāk). 1997. gada sadarbības nolīgums tika aizstāts ar jaunu trīspusēju sadarbības nolīgumu, ko noslēdza 2004. gada 8. novembrī (turpmāk “2004. gada sadarbības nolīgums”) (sk. 101. apsvērumu turpmāk). Šis nolīgums tika papildināts ar 2012. gada 14. novembrī noslēgto nolīgumu starp konsorcijs un Zviedrijas valsti, ko pārstāvēja Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs (sk. 102. apsvērumu turpmāk).
- (98) 1997. gada un 2004. gada sadarbības nolīgumos ir ietverti vairāki formāli noteikumi, pušu tiesības un pienākumi. Valstis paskaidroja, ka Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs un Dānijas Valsts banka veica šos praktiskos administratīvos pasākumus, lai nodrošinātu valstīm iespēju uzraudzīt un ietekmēt konsorcijs finansēšanas politiku un lai nodrošinātu, ka konsorcijs nepārsniedz savas pilnvaras un tiek ievērota finansēšanas politika, kas samazina valstu ilgtermiņa risku. Valstis norādīja, ka šis mehānisms nodrošināja arī to, ka konsorcijsam piešķirtais atbalsts nepārsniedz nepieciešamo apmēru.

⁽⁴⁹⁾ Saskaņā ar Eurostat datiem 1993. gadā ECU un Zviedrijas kronas vidējais valūtas kurss bija 1 ECU = 9,1215 SEK. Šis valūtas kurss tiek piemērots, aprēķinot SEK aptuveno ekvivalentu EUR.

⁽⁵⁰⁾ Valstu piezīmēs, atbildot uz lēmumu par procedūras sākšanu, ir atsauce arī uz informāciju, ko pirms formālās izmeklēšanas procedūras paziņošanas valstīm sniedza Zviedrijas un Dānijas iestādes vēstulēs SA.36558, SA.36662, SA.51262 un SA.52617.

- (99) 1997. gada sadarbības nolīgumā ir noteikts, ka Dānijas Valsts banka un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs garantiju aktivizēšanas gadījumā plāno ierobežot savas regresa tiesības attiecībā pret konsorciju un tādējādi tās neizmanto pret mātesuzņēmumiem. Minētajā nolīgumā ir iekļauts atmaksas plāns, ko konsorcijs laiku pa laikam var pielāgot, kā arī likviditātes ieguldījumu un atvasināto instrumentu darījumu riska ierobežojumi un precizēti atsevišķi informācijas sniegšanas un ziņošanas pienākumi. Minētajā nolīgumā ir paredzēti arī sīkāki nosacījumi attiecībā uz aizņēmumu un atvasināto instrumentu darījumiem, ko garantē valstis. Tādējādi konsorcijam ir jāsaņem Dānijas Valsts bankas un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroja apstiprinājums visiem konsorcija darījumiem, piemēram, aizņēmumiem un ISDA pamatlīgumu slēgšanai. Konsorcijs neiesaistās darījumos ar darījumu partneriem, kuriem Dānijas Valsts banka un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs nav devuši iepriekšēju apstiprinājumu. Konsorcijs saņem Dānijas Valsts bankas un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroja apstiprinājumu attiecībā uz visiem līgumu dokumentiem saistībā ar konsorcija aizņēmumiem. Dānijas Valsts banka un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs novērtē, vai atsevišķi līgumi ir vai var kļūt nozīmīgi attiecībā uz to solidāro valsts garantiju saistību tvērumu, to risku un visiem citiem apstākļiem, kas var ietekmēt garantiju saistības vai garantiju devējus.
- (100) 2000. gada oktobra papildu nolīgumā starp konsorciju un Zviedrijas valsti ir noteiktas pamatnostādnes attiecībā uz konsorcija valsts garantētajiem aizņēmumiem un portfeļa pārvaldību un precizēts, ka, ja konsorcijs ievēro šīs pamatnostādnes, Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojam nav jāapstiprina atsevišķi darījumi, pirms konsorcijs tos noslēdz. Saistībā ar darījumiem, kuru atbilstība pamatnostādņēm var būt neskaidra, konsorcijam vispirms jāsazinās ar Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroju un jāpaskaidro, kādēļ šie darījumi var tikt uzskatīti par tādiem, uz kuriem attiecas nolīgums.
- (101) 2004. gada sadarbības nolīgumā ir uzskaitīti vairāki pienākumi un riski saistībā ar konsorcija finanšu pārvaldību. Konsorcijs īsteno finanšu politiku, kas ietver finanšu pārvaldības un finanšu riska pārvaldības pamatnostādnes un noteikumus. Konsorcija valde katru gadu pieņem finanšu politiku un finanšu stratēģiju un, to darot, ņem vērā Dānijas Valsts bankas un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroja piezīmes. 2004. gada sadarbības nolīgumā ir iekļauta sadaļa par informācijas sniegšanas un ziņošanas pienākumu, atgādinājums par Dānijas Valsts bankas un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroja regresa tiesībām, atgādinājums par konsorcija pienākumu saņemt apstiprinājumu visiem līgumu dokumentiem saistībā ar tā aizņēmumiem un ISDA pamatlīgumu noslēgšanu, kā arī par nepieciešamību saņemt Dānijas Valsts bankas un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroja rakstveida piekrišanu, lai grozītu garantēta darījuma noteikumus. Ja konsorcijs slēdz darījumus, uz kuriem neattiecas konsorcija finanšu politikā noteiktās pamatnostādnes, Dānijas Valsts bankai un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojam ir tiesības kopā un atsevišķi prasīt konsorcijam pārtraukt darījumus vai atturēties no darījumiem tā finanšu pārvaldības ietvaros. Konsorcijs arī izstrādā un pastāvīgi atjaunina konsorcija finanšu saistību ilgtermiņa izmaiņu plānu, tostarp izklāsta plānoto atmaksas un dividendu izmaksas kārtību.
- (102) 2012. gada novembra papildu nolīgumā starp konsorciju un Zviedrijas valsti ir noteikts, ka, ja konsorcijs ievēro savu finanšu politiku 2004. gada sadarbības nolīguma nozīmē, Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojam nav jāapstiprina atsevišķi darījumi, pirms konsorcijs tos noslēdz. Attiecībā uz citiem darījumiem, kas neatbilst finanšu politikai, konsorcijam būtu jāsaņem Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroja rakstveida apstiprinājums, lai nodrošinātu, ka uz konkrēto darījumu attiecas solidāras valsts garantiju saistības.

2.2.1.3. Valsts garantiju modeļa īstenošana

- (103) Komisija vispirms apraksta to, kā tika īstenots valsts garantiju modelis līdz 2018. gada 19. septembra sprieduma *Øresund* lietā pieņemšanai (sk. 104. un 115. apsvērumu turpmāk). 116. apsvērumā sniegta plašāka informācija par laikposmu pēc minētā sprieduma pieņemšanas.

- (104) Laikposmā līdz sprieduma *Øresund* lietā pieņemšanai visus EMTN programmas⁽⁵¹⁾ ietvaros emitētos parāda instrumentus (piemēram, obligācijas) garantēja valstis. Tas tika formāli noteikts garantijas aktā, ko valstis parakstīja 1995. gada 21. septembrī attiecībā uz EMTN programmu, kuru izveidoja tajā pašā dienā. Valstis, parakstot dokumentu, instrumentu turētājiem solidāri garantēja, ka, ja kāda iemesla dēļ konsorcijs nesamaksās jebkādu garantēto summu noteiktajā termiņā, valstis četru darbdienu laikā pēc turētāja rakstveida pieprasījuma gan valstīm, gan konsorcijam izmaksā attiecīgo summu, neizvīzot nekādus nosacījumus. Garantijas akts bija informācijas memoranda neatņemama daļa. 1995. gada 21. septembrī parakstītajā garantijas aktā nebija tiešas atsauces uz Starpvaldību nolīgumu vai turpmākiem īstenošanas tiesību aktiem, tomēr EMTN programmā tika atzīta konsorcija izveide saskaņā ar Starpvaldību nolīgumu.
- (105) Turpmākajos EMTN programmas atjauninājumos arī bija atsauce uz 1995. gada 21. septembra garantijas aktu, un valstis 2000. gada 10. februāra vēstulēs apstiprināja šā garantijas akta spēkā esību. 2001. gada 22. maijā tika parakstīts jauns garantijas akts par EMTN programmas atjauninājumu, un to publicēja tajā pašā dienā. Garantijas aktā, ko valstis parakstīja 2001. gada 22. maijā, lielā mērā bija tādi paši nosacījumi kā valstu 1995. gada 21. septembrī parakstītajā garantijas aktā. Visos EMTN programmas turpmākajos ikgadējos atjauninājumos bija iekļauta atsauce uz 2001. gada 22. maija garantijas aktu.
- (106) Katru reizi, kad konsorcijs emitēja obligācijas saskaņā ar EMTN programmu, Dānijas Valsts banka un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs apstiprināja, ka uz šīm obligācijām attiecās garantijas akts. 1995. gada 21. septembra garantijas akts attiecās uz EMTN programmas obligācijām laikposmā līdz 2000. gadam, savukārt 2001. gada 22. maija garantijas akts attiecās uz EMTN programmas obligācijām, sākot ar 2001. gadu.
- (107) Valstis paskaidroja, ka tas nozīmē, ka Dānijas Valsts banka un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs nesniedza īpašu garantiju katrai atsevišķai obligācijai, bet apstiprināja, ka jau izdots garantijas akts attiecās uz EMTN programmas atsevišķām obligācijām, apstiprinot attiecīgā aizdevuma cenu veidošanas noteikumus un apliecinot piekrišanu tiem.
- (108) Valstu garantija attiecās arī uz obligācijām, kas emitētas saskaņā ar Zviedrijas MTN programmu. 1996. gada 2. decembrī tika parakstīts garantijas akts par labu to parāda instrumentu turētājiem, kas emitēti saskaņā ar Zviedrijas MTN programmu. Šis garantijas līgums attiecās uz atsevišķām obligācijām, kas emitētas saskaņā ar Zviedrijas MTN programmu. Zviedrijas MTN programmā bija norādīta atsauce uz Starpvaldību nolīgumu. Katru reizi, kad saskaņā ar Zviedrijas MTN programmu tika emitēta atsevišķa obligācija, Dānijas Valsts banka un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs apstiprināja obligācijas, taču netika skaidri norādīts, ka garantijas akts attiecās uz konkrēto obligāciju.
- (109) Attiecībā uz atsevišķiem aizdevumiem līgumiem, piemēram, par EIB aizdevumiem, konsorcijs parakstīja finanšu līgumus ar attiecīgo finanšu iestādi. Katram finanšu līgumam bija pievienots garantijas līguma dokuments. Šie garantijas līgumi starp valstīm un finanšu iestādēm attiecās uz visu aizdevumu mehānismu saskaņā ar attiecīgo finanšu līgumu. Garantijas līgumā bija atsauce uz Starpvaldību nolīgumu. Pēdējo garantijas līgumu saistībā ar EIB aizdevumiem Zviedrija un Dānija noslēdza 2001. gada 22. oktobrī.
- (110) Konsorcijs saņēma aizdevumus arī tieši no privātiem aizdevējiem, slēdzot atsevišķus aizdevuma līgumus. Visus šos aizdevumus valstis garantēja, pamatojoties uz vienreizēju garantiju līgumiem, un saskaņā ar Starpvaldību nolīgumā un Konsorcija līgumā paredzētajām saistībām.

⁽⁵¹⁾ "Programma" ir konsorcija izveidota parāda instrumentu emisijas programma.

- (111) Attiecībā uz iespējām saņemt kredītu uz nakti maksājumu veikšanai un likviditātes īstermiņa svārstību mazināšanai, ko konsorcijs sniedza banka, Dānija un Zviedrija slēdza jaunu garantijas līgumu par katru refinansēšanas darījumu. Kredītespējas tika izveidotas 1994. gadā un tiek atjaunotas ik pēc četriem gadiem. Minētajos garantijas līgumos bija norādītas atsauces uz Starpvaldību nolīgumu, Likumu par būvniecību, Zviedrijas parlamenta lēmumu, kā arī valdības 1993. gada 1. aprīļa lēmumiem (K91/1443/3, K93/202/3) un 1994. gada 23. jūnija lēmumiem (K91/1443/3, K94/1680/3).
- (112) Turklāt katram ISDA pamatlīgumam bija pievienots garantijas līgums starp Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroju, Dānijas Valsts banku un attiecīgo darījuma partneri saskaņā ar Starpvaldību nolīgumu, Likumu par būvniecību, Zviedrijas parlamenta lēmumu, kā arī valdības 1993. gada 1. aprīļa lēmumiem (K91/1443/3, K93/202/3) un 1994. gada 23. jūnija lēmumiem (K91/1443/3, K94/1680/3). Minētais garantijas līgums attiecās uz atsevišķiem darījumiem saskaņā ar ISDA pamatlīgumu. Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs un Dānijas Valsts banka neslēdza vienreizēju garantiju līgumus darījumu līmenī, kā arī konkrēti neapstiprināja, ka tika piemērota ar ISDA pamatlīgumu saistītā garantija.
- (113) Visbeidzot, arī pamatlīgumiem par aktīvu pārdošanu ar atpirkšanu bija pievienots garantijas līgums starp Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroju, Dānijas Valsts banku un attiecīgo darījuma partneri saskaņā ar Starpvaldību nolīgumu, Likumu par būvniecību, Zviedrijas parlamenta lēmumu, kā arī valdības 1993. gada 1. aprīļa lēmumiem (K91/1443/3, K93/202/3) un 1994. gada 23. jūnija lēmumiem (K91/1443/3, K94/1680/3). Kā minēts 83. apsvērumā, saskaņā ar šiem līgumiem nav noslēgts neviens darījums un tādējādi nav noslēgts arī neviens vienreizējas garantijas līgums.
- (114) Visi dažādie garantijas līgumi radīja tieši piemērojamas un vispārīgas saistības Zviedrijai un Dānijai, un tie ir līdzvērtīgi visām pārējām Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroja un Dānijas Valsts bankas nenodrošinātajām nesubordinētajām saistībām un parādiem. Garantijas līgumi ir beznosacījuma līgumi; ieguldītājiem nav pienākuma censties panākt prasījuma pret konsorciju izpildi, bet tie saistību neizpildes gadījumā var iesniegt prasījumus tieši Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojam un Dānijas Valsts bankai.
- (115) Garantijas ir saglabātās garantijas, bet *de facto* to termiņš ir ierobežots un atbilst tā aizdevuma vai darījuma termiņam, ko garantija nodrošina. Ja saskaņā ar pamatlīgumu nav veikts neviens darījums, piemēram, ar konkrētu darījumu partneri, attiecīgajam darījumu partnerim nav prasījumu pret Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroju vai Dānijas Valsts banku neatkarīgi no garantijas esības; tādējādi garantija var segt tikai konsorcija faktisko parādu līdz brīdim, kad parāds ir pilnībā atmaksāts.
- (116) Attiecībā uz laikposmu pēc sprieduma *Øresund* lietā pieņemšanas valstis informēja Komisiju, ka citi valsts garantēti aizņēmumi vairs netika ņemti. Tādējādi pēdējā valsts garantētā refinansēšana notika 2018. gada 24. augustā. Iemesls ir tāds, ka konsorcija direktoru padome nolēma pēc iespējas izvairīties no valsts garantētiem aizņēmumiem līdz Komisijas galīgā lēmuma pieņemšanai. Saistībā ar minēto refinansēšanu, kas bija nepieciešama līdz 2020. gada beigām, lai izvairītos no tā, ka uz šādu refinansēšanu automātiski attiecas spēkā esošie garantijas līgumi, konsorcijs 2020. gada jūnijā ierosināja grozīt EMTN programmas ikgadējo atjauninājumu. Lai saglabātu iespējas, programmas attiecīgajos cenu veidošanas noteikumos tagad ir precizēts, vai uz emitējamajiem instrumentiem attiecas vai neattiecas garantija.

2.2.2. Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu

2.2.2.1. Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēma

- (117) Dānijā uzņēmumu ienākuma nodokli piemēro saskaņā ar Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumu⁽⁵²⁾. Citus noteikumus, kas attiecas uz uzņēmumu ienākuma nodokli, paredz citi Dānijas tiesību akti, piemēram, Dānijas Nodokļu aprēķina likums⁽⁵³⁾, Dānijas Likums par ienākumu un īpašuma aplikšanu ar nodokļiem⁽⁵⁴⁾ un Dānijas Likums par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām⁽⁵⁵⁾. Dānijas Nodokļu aprēķina likumā ir paredzēti noteikumi par to, kā nodokļu tiesību aktus piemēro gan privātpersonām, gan uzņēmumiem. Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumā ir noteikta uzņēmumiem piemērojamā nodokļa likme un sīki izklāstīti noteikumi, kas īpaši attiecas

⁽⁵²⁾ Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likums *Selskabsskatteloven*.

⁽⁵³⁾ Dānijas Nodokļu aprēķina likums *Ligningsloven*.

⁽⁵⁴⁾ Dānijas Likums par ienākumu un īpašuma aplikšanu ar nodokļiem *Statsskatteloven*.

⁽⁵⁵⁾ Dānijas Likums par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām *Afskrivningsloven*.

uz uzņēmumu aplikšanu ar nodokļiem. Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām ir paredzēti noteikumi par nolietojuma izmantošanu komerciālos nolūkos.

- (118) Juridiskās personas, kurām piemēro Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokli, ir uzskaitītas Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma 1. pantā. Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmā ir nošķirta atsevišķu struktūru un caurskatāmu vienību aplikšana ar nodokli. Parasti Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokli piemēro tikai uzņēmumiem (proti, atsevišķām struktūrām nodokļu vajadzībām), jo partnerības nodokļu vajadzībām tiek uzskatītas par caurskatāmām vienībām. Sabiedrības ar ierobežotu atbildību, piemēram, A/S *Øresund*, kas ir Dānijas partneris konsorcijs, ir uzskaitītas Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma 1. pantā. Partnerības, tādas kā konsorcijs, 1. pantā nav minētas un tiek uzskatītas par nodokļu vajadzībām caurskatāmām vienībām. Tas nozīmē, ka Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa noteikumi attiecas tikai uz Dānijas partneri konsorcijs A/S *Øresund*, nevis uz pašu konsorcijs. Konsorcijs līguma 12.4. punktā ir apstiprināts, ka A/S *Øresund* un SVEDAB ir pienākums deklarēt konsorcijs peļņu vai zaudējumus nodokļu vajadzībām.
- (119) Attiecībā uz juridiskām personām, kurām piemēro Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokli, noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu ir paredzēti attiecīgi Dānijas Nodokļu aprēķina likumā, Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumā un Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām.
- (120) A/S *Øresund* un SVEDAB partnerībā konsorcijs katrs partneris atzīst savu 50 % daļu no partnerības ar nodokli aplikamajiem ienākumiem vai zaudējumiem. A/S *Øresund*, kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājs, ir proporcionālas tiesības i) aprēķināt nolietojumu sabiedrības aktīviem un ii) atskaitīt un pārnest (nākotnes atskaitījumiem) savu partnerības zaudējumu daļu, lai noteiktu ar nodokli aplikamos ienākumus.
- (121) Lai noteiktu ar nodokli aplikamos ienākumus (turpmāk "nodokļu bāze"), ir jāatsaucas uz Dānijas Likuma par ienākumu un īpašuma aplikšanu ar nodokļiem 4. pantu. Minētajā pantā ir uzskaitīts, kas veido ar nodokli aplikamos ienākumus. Panti ir plaši formulēti un ietver gandrīz visus ienākumus – gan pamata, gan arī papildu ienākumus neatkarīgi no tā, vai tie saņemti naudā vai naudas vērtībā. Aprēķinot ar nodokli aplikamos bruto ienākumus, tiek summēti visi ienākumi. Parasti neizmanto nevienu tabulāru sistēmu vai grozu sistēmu, lai segtu viena ienākumu avota izdevumus vai kompensētu zaudējumus ar peļņu no cita ienākumu avota vai lai pārnestu zaudējumus.
- (122) Parasti peļņas vai zaudējumu aprēķins gada pārskatā ir izejas punkts ar nodokli aplikamo ienākumu noteikšanai, lai gan ir jāsaņem atsevišķs peļņas vai zaudējumu aprēķins nodokļu vajadzībām. Ienākumus un izdevumus parasti atzīst saskaņā ar uzkrāšanas principu. Attiecībā uz ienākumiem tas nozīmē, ka ienākumi ir aplikami ar nodokli tajā gadā, kurā nodokļu maksātājs iegūst tiesības uz ienākumiem. Izdevumi parasti ir atskaitāmi tajā gadā, kurā rodas pienākums tos segt.
- (123) Izdevumi, kas radušies, iegūstot, nodrošinot vai saglabājot ienākumus, ir atskaitāmi (Dānijas Likuma par ienākumu un īpašuma aplikšanu ar nodokļiem 6. panta a) punkts). Uzņēmumu ienākuma nodokļa noteikumi ļauj pārnest nodokļu zaudējumus. Tomēr zaudējumu pārvešanas noteikumos paredzētie nosacījumi un ierobežojumi attiecīgajā periodā (1991.–2016. gads) ir mainījušies (sk. 135.–142. apsvērumu turpmāk). Zaudējumu pārvešana uz iepriekšējo periodu nav atļauta.
- (124) Saskaņā ar Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmu nodokļu vajadzībām atskaitītajam nolietojumam nav jāatbilst gada pārskatos uzrādītajam nolietojumam. Nolietojuma likme un aprēķināšanas metode nodokļu vajadzībām ir atkarīga no aktīvu grupas (nekustamais īpašums, ražotne, iekārtas, aprīkojums u. c.), kurai aprēķina nolietojumu.
- (125) Dānijas noteikumi par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām neparedz obligātu prasību aprēķināt nolietojumu nodokļu vajadzībām. Drīzāk Dānijas Likums par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām nosaka maksimālo pieļaujamo gada nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām. Attiecīgi uzņēmumi, kuriem Dānijā piemēro uzņēmumu ienākuma nodokli, var atlikt nolietojuma atskaitījumu piemērošanu nodokļu aprēķina vajadzībām, nezaudējot tiesības aprēķināt nolietojumu. Ēkām nolietojumu pirmo reizi var aprēķināt iegādes gadā vai gadā, kad ir

pabeigta būvniecība. Nolietojamos aktīvus nolietojuma aprēķināšanas nolūkā vērtē pēc iegādes izmaksām.

- (126) Dānijā digitālās nodokļu deklarāciju iesniegšanas sistēmas nosaukums ir *DIAS* ⁽⁵⁶⁾, un to izmanto kopš 2014. gada.
- (127) Ņemot vērā obligāto kopīgo nodokļu režīmu Dānijā, uzņēmums, kas vada apvienotu nodokļu maksātāju grupu (pārvaldības sabiedrība), ir uzņēmums, kas sniedz informāciju par ar nodokli apliekamajiem ienākumiem un nodokļu zaudējumiem par visiem apvienotās nodokļu maksātāju grupas dalībniekiem. Apvienotās nodokļu maksātāju grupas atsevišķi dalībnieki turpina iesniegt savu nodokļu deklarāciju, kurā iekļauta informācija par starpuzņēmumu darījumiem. Ja pārvaldības sabiedrība iesniedz nodokļu deklarāciju par attiecīgo taksācijas gadu, kurā uzrādīti viena vai vairāku apvienotās nodokļu maksātāju grupas dalībnieku zaudējumu, pārvaldības sabiedrībai ir pienākums sniegt šādu informāciju: ar nodokli apliekamie ienākumi (pozitīvi vai negatīvi) katram apvienotās nodokļu maksātāju grupas dalībniekam, kas nozīmē, ka zaudējumus uzskaita tajā gadā, kad tie rodas; informāciju par to, kā katrs dalībnieks izmanto savus pārnestos zaudējumus; ieskaitu par gadu starp struktūrām, kas guvušas peļņu vai cietušas zaudējumus; informāciju par to, kā katra struktūra izmanto citu struktūru pārnestos zaudējumus, kas tām pieejami (kopīgi nodokļu zaudējumi); kā arī katra apvienotās nodokļu maksātāju grupas dalībnieka atlikušos nodokļu zaudējumus taksācijas gada beigās un gadā, kad nodokļu zaudējumi radušies. Attiecībā uz nodokļu zaudējumu izmantošanu pastāv princips “pirmais iekšā – pirmais ārā” (*FIFO* princips), un tas nozīmē, ka vispirms izmanto senākos zaudējumus. Pārnestie nodokļu zaudējumi, ko var izmantot attiecīgajā taksācijas gadā, šajā gadā ir arī jāizmanto, pretējā gadījumā tie tiek zaudēti ⁽⁵⁷⁾. Tādējādi uzņēmuma gada nodokļu deklarācijās pārnesto zaudējumu izmantošana būtībā notiek automātiski.
- (128) *DIAS* sistēmā tiek veikta validēšana, lai nodrošinātu reģistrēto datu atbilstību sistēmas vajadzībām.
- (129) Parastais nodokļu deklarācijas iesniegšanas termiņš ⁽⁵⁸⁾ ir seši mēneši pēc taksācijas gada beigām ⁽⁵⁹⁾. Pēc nodokļu deklarācijas iesniegšanas nodokļu iestādes izdod nodokļu aprēķinu. Nav noteikts konkrēts termiņš nodokļu aprēķina izdošanai, jo tā ir atkarīga no nodokļu deklarācijas iesniegšanas. Tomēr aprēķins parasti tiek izdots nākamā gada oktobrī, un galīgais norēķins jāveic līdz 20. novembrim. Maksājamais nodoklis ir redzams jau iesniegtajā nodokļu deklarācijā. Nodokļu aprēķins ir tikai nodokļu deklarācijā sniegto datu apstiprinājums. Nodokļu aprēķins tiek veikts automātiski, taču vēlāk pēc nodokļu iestāžu manuāli veiktas revīzijas tas var tikt grozīts.

2.2.2.2. Dānijas īpašo noteikumu par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu juridiskais pamats

- (130) Kā norādīts 84. apsvērumā, formālā izmeklēšanas procedūra un tātad šis lēmums attiecas uz Dānijas īpašajiem noteikumiem, kas piemērojami konsorcijs, par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu. Tādējādi šajā lēmumā tiek analizēti Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu, ņemot vērā *A/S Øresund* kā konsorcijs partnera statusu. Uzņēmuma *A/S Øresund* darbības neatkarīgi no tā dalības konsorcijs ir saistītas ar Dānijas autoceļu un dzelzceļa iekšzemes savienojumiem un nav uzskatāmas par valsts atbalstu (lēmuma par procedūras sākšanu 48. apsvērumā); tādēļ Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu, ciktāl tie attiecas uz *A/S Øresund* darbībām, neietilpst šā lēmuma tvērumā.
- (131) Lēmuma par procedūras sākšanu 49. apsvērumā tika minēts arī nodokļu režīms, kas ir kopīgs ar *Sund & Bælt*. Tomēr, tā kā Komisija 2014. gada lēmumā konstatēja, ka attiecīgais pasākums nav valsts atbalsts, un Vispārējā tiesa spriedumā *Øresund* lietā apstiprināja 2014. gada lēmumu attiecībā uz šo pasākumu, kopīgais nodokļu režīms neietilpst formālās izmeklēšanas procedūras tvērumā.

⁽⁵⁶⁾ Līdz 2014. gadam nodokļu deklarācijas tika sagatavotas papīra formā, taču tika piemēroti tie paši principi.

⁽⁵⁷⁾ Saskaņā ar Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma 12. panta 3. punktu.

⁽⁵⁸⁾ Ir iespējams lūgt parastā iesniegšanas termiņa pagarinājumu, ja tam ir pamatots iemesls. Šādu pieteikumu individuāli izvērtē Dānijas nodokļu iestādes, un, ja iemesls tiek atzīts par pamatotu, tiek piešķirts pagarinājums. Parasti nav iespējams saņemt pagarinājumu, kura termiņš ir ilgāks par nākamā gada 30. septembri. Dažos gados Dānijas nodokļu iestādes ir piešķirušas parastā iesniegšanas termiņa vispārēju pagarinājumu visām struktūrām, piemēram, Covid-19 pandēmijas laikā.

⁽⁵⁹⁾ Tādēļ *A/S Øresund* termiņš ir nākamā gada 30. jūnijs.

- (132) Kad tika izveidots uzņēmums *A/S Øresund*, neatkarīgi no tā, ka tam piemēroja Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokli, uz *A/S Øresund* neattiecas Dānijas noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu, kas paredzēti Dānijas Nodokļu aprēķina likumā un Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām. Tā vietā Likuma par būvniecību 11. pantā bija paredzēti īpaši noteikumi par zaudējumu pārvešanai piemērojamo termiņu, savukārt Likuma par būvniecību 12. un 13. pantā bija paredzēti īpaši noteikumi par maksimālajām nolietojuma likmēm. Šie īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu attiecas gan uz *A/S Øresund* darbību ar nodokli apliekamajiem ienākumiem (neietilpst šā lēmuma tvērumā – sk. 130. apsvērumu), gan arī apliekamajiem ienākumiem, ņemot vērā tā 50 % līdzdalību konsorciā.
- (133) 2005. gadā Likums par būvniecību, tostarp Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu, tika iekļauts *Sund & Bælt* likumā. Īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu ir paredzēti *Sund & Bælt* likuma 12. pantā, savukārt īpašie noteikumi par nolietojumu ir paredzēti *Sund & Bælt* likuma 13. un 14. pantā. Salīdzinājumā ar Likuma par būvniecību noteikumiem abas šīs normas saglabājās nemainīgas.
- (134) Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu tika atcelti ar 2015. gada 4. maija Likumu Nr. 581, kas stājās spēkā 2016. gada 1. janvārī, grozot *Sund & Bælt* likumu tādejādi, ka kopš 2016. gada 1. janvāra uz *A/S Øresund* attiecas parastā Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēma, tostarp attiecībā uz zaudējumu pārvešanu un nolietojumu, kā noteikts Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumā, Dānijas Nodokļu aprēķina likumā un Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām.

2.2.2.3. Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu

- (135) Likuma par būvniecību 11. pants paredzēja, ka *A/S Øresund* varēja pārņest savus zaudējumus 15 taksācijas gadus un zaudējumus, kas radušies pirms pastāvīgā savienojuma nodošanas ekspluatācijā, – 30 taksācijas gadus⁽⁶⁰⁾. Attiecīgais noteikums šajā lēmumā tiek saukts par “1991.–2001. gada LCF”. Laikposmā no Likuma par būvniecību stāšanās spēkā 1991. gadā līdz 2001. taksācijas gadam (ieskaitot) saskaņā ar Dānijas Nodokļu aprēķina likuma⁽⁶¹⁾ 15. pantu vispārējs noteikums, kas piemērojams juridiskām personām, kurām piemēro Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokli, bija tāds, ka tās var pārņest zaudējumus, kas radušies konkrētā taksācijas gadā, un atskaitīt tos no saviem apliekamajiem ienākumiem piecus turpmākos gadus⁽⁶²⁾. Tomēr abos likumos minētajos laikposmos zaudējumus varēja pārņest uz vēlāku taksācijas gadu tikai tad, ja tos nevarēja atskaitīt no ar nodokli apliekamajiem ienākumiem iepriekšējā taksācijas gadā. Saskaņā ar abiem likumiem nodokļu zaudējumus nevarēja pārņest uz iepriekšējiem periodiem izmantošanai iepriekšējos taksācijas gados.
- (136) Ar 2002. gada 21. maija Likuma Nr. 313 8. pantu tika grozīts Dānijas Nodokļu aprēķina likuma⁽⁶³⁾ 15. pants un atcelts vispārēji piemērojamais piecu gadu noilgums attiecībā uz zaudējumu pārvešanu⁽⁶⁴⁾. Ar 2002. gada 21. maija Likuma Nr. 313 14. pantu tika grozīts arī Likums par būvniecību⁽⁶⁵⁾, lai atceltu 15 gadu noilgumu⁽⁶⁶⁾. Grozījumi ietekmēja zaudējumus, kas radās 2002. taksācijas gadā vai vēlāk, kā to paredzēja 2002. gada 21. maija Likuma Nr. 313 19. panta 3. punkts. No tā izrietošais noteikums par zaudējumu pārvešanu, kas piemērojams *A/S Øresund*, sākot ar 2002. taksācijas gadu, šajā lēmumā tiek saukts par “2002.–2012. gada LCF”.

⁽⁶⁰⁾ Lēmuma par procedūras sākšanu 37. apsvērumā kļūdaini norādīts, ka Likuma par būvniecību 11. pants ļāva konsorciem pārņesamo zaudējumu kopējā summā iekļaut zaudējumus, kas radušies, atskaitot pamatdarbības izmaksas, kas radušās pirms pastāvīgā savienojuma ekspluatācijas sākšanas.

⁽⁶¹⁾ Dānijas Nodokļu aprēķina likums, kas piemērojams šajā laikposmā, ir 1989. gada 19. oktobra Likums Nr. 660.

⁽⁶²⁾ Dānijas Nodokļu aprēķina likuma 15. pantā bija noteikts šādi: “Ja, aprēķinot ar nodokli apliekamos ienākumus taksācijas gadā, rezultāts ir zaudējumi, šos zaudējumus var atskaitīt no ar nodokli apliekamajiem ienākumiem nākamajos piecos secīgos gados. Tomēr šajā laikposmā atskaitījumu var pārņest uz nākamo ienākumu pārskata gadu tikai tad, ja to nevar iekļaut iepriekšējā gadā ar nodokli apliekamajos ienākumos.”

⁽⁶³⁾ 2001. gada 8. oktobra Konsolidētais likums Nr. 887, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar 2002. gada 8. maija Likuma Nr. 271 5. pantu un kura 15. pants attiecībā uz piecu gadu noilgumu salīdzinājumā ar 1989. gada 19. oktobra Likumu Nr. 660 saglabājās nemainīgs.

⁽⁶⁴⁾ Ar 2002. gada 21. maija Likuma Nr. 313 8. pantu formulējums “nākamajos piecos gados” tika aizstāts ar formulējumu “nākamajos gados”.

⁽⁶⁵⁾ Ar 2002. gada 21. maija Likumu Nr. 313 tika grozīts 2001. gada 16. maija Likums Nr. 353, kas bija Likuma par būvniecību konsolidētā versija, kurā grozījumi izdarīti ar 1997. gada 3. decembra Likumu Nr. 894, 1999. gada 20. decembra Likumu Nr. 986 un 2001. gada 28. marta Likumu Nr. 217. Šie grozījumi neattiecas uz 11. pantu.

⁽⁶⁶⁾ Ar 2002. gada 21. maija Likumu Nr. 313 netika grozīts 11. panta otrais teikums attiecībā uz zaudējumiem, kas radušies pirms pastāvīgā savienojuma vai Dānijas autoceļu un dzelzceļa iekšzemes savienojumu nodošanas ekspluatācijā.

- (137) Tādējādi juridiskās personas, kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas, tostarp *A/S Øresund*, varēja pārnest savus 2002. taksācijas gadā radušos zaudējumus uz nākamajiem gadiem līdz 2012. taksācijas gadam (ieskaitot) ⁽⁶⁷⁾ (138. apsvērums) bez jebkādiem laika vai apjoma ierobežojumiem.
- (138) Ar 2012. gada 18. jūnija Likuma Nr. 591 ⁽⁶⁸⁾ 15. pantu Dānijas Nodokļu aprēķina likums tika atcelts. Vienlaikus ar 2012. gada 18. jūnija Likumu Nr. 591 tika ieviests ierobežojums pārnesto zaudējumu izmantošanai, Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumam ⁽⁶⁹⁾ pievienojot 12. pantu. Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma 12. pants attiecās uz taksācijas gadiem, kas sākas 2012. gada 1. jūlijā vai vēlāk.
- (139) Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma jaunajā 12. pantā noteiktais ierobežojums paredzēja, ka juridiskām personām, kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas, joprojām bija atļauts atskaitīt iepriekšējo taksācijas gadu zaudējumus no nākamo periodu ar nodokli apliekamajiem ienākumiem neierobežotā laikposmā; tomēr attiecīgajā gadā varēja atskaitīt zaudējumus tikai 7 500 000 DKK (1 005 311 EUR) ⁽⁷⁰⁾ ⁽⁷¹⁾, pieskaitot summu, kas atbilst ne vairāk kā 60 % no ar nodokli apliekamajiem ienākumiem, kas pārsniedz 7 500 000 DKK (1 005 311 EUR) ⁽⁷²⁾, ja zaudējumu summa bija lielāka. Tādējādi juridiskām personām, kas bija Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas, nebija atļauts visu savu peļņu konkrētā taksācijas gadā izmantot zaudējumu segšanai. Tomēr ierobežojums neveicināja visu zaudējumu segšanu, – atlikušos zaudējumus joprojām varēja atskaitīt nākamajos taksācijas gados. Tādu juridisko personu gadījumā, kurām piemēro grupas nodokļu režīmu, šī robežvērtība attiecās uz visu grupu kopā, nevis uz katru struktūru atsevišķi.
- (140) Attiecībā uz *A/S Øresund* noteikums par zaudējumu pārvešanu, kas paredzēts *Sund & Bælt* likuma ⁽⁷³⁾ 12. pantā un grozīts 2002. gada 21. maijā (136. apsvērums), nemainījās un to turpināja piemērot *A/S Øresund* pat pēc tam, kad Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumā ⁽⁷⁴⁾ tika iekļauts jauns 12. pants. Minētais noteikums neparedzēja nekādus ierobežojumus attiecībā uz pārnesto zaudējumu izmantošanu. Pirmais *A/S Øresund* taksācijas gads, uz kuru attiecās 2013.–2015. gada LCF, bija 2013. taksācijas gads.
- (141) *Sund & Bælt* likuma 12. pantu atcēla ar 2015. gada 4. maija Likumu Nr. 581, un atcelšana stājās spēkā 2016. gada 1. janvārī; pēc tam uz *A/S Øresund* attiecās Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma parastie noteikumi.
- (142) Dānijas īpašo noteikumu par zaudējumu pārvešanu kopsavilkums ir sniegts 1. tabulā.

1. tabula

Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu

Gads	Pasākuma nosaukums	<i>A/S Øresund</i>	Citas struktūras, kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas
1991. gads	1991.–2001. gada LCF	Zaudējumu pārvešanas termiņš: i) 15 gadi; ii) 30 gadi attiecībā uz izmaksām, kas radušās pirms pastāvīgā savienojuma nodošanas ekspluatācijā. Attiecībā uz zaudējumu izmantošanu ierobežojumu nav. Piemērojamie noteikumi: Likuma par būvniecību 11. pants.	Zaudējumu pārvešanas termiņš ir pieci gadi. Attiecībā uz zaudējumu izmantošanu ierobežojumu nav. Piemērojamie noteikumi: Dānijas Nodokļu aprēķina likuma 15. pants.

⁽⁶⁷⁾ Ja 2012. taksācijas gads sākas pirms 2012. gada 1. jūlija.

⁽⁶⁸⁾ Likums, ar ko groza Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumu, Likumu par nodokļu ieturējumiem, Nodokļu kontroles likumu, Nodokļu administrēšanas likumu un vairākus citus likumus (tostarp Dānijas Nodokļu aprēķina likumu).

⁽⁶⁹⁾ Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma 12. panta 1. punktā bija noteikts šādi: “Ja, aprēķinot ar nodokli apliekamos ienākumus, rezultāts ir zaudējumi, šos zaudējumus var atskaitīt, aprēķinot ar nodokli apliekamos ienākumus nākamajos taksācijas gados saskaņā ar 2. un 3. punkta noteikumiem.”

⁽⁷⁰⁾ Indeksē katru gadu.

⁽⁷¹⁾ 2012. gada cenās.

⁽⁷²⁾ 2012. gada cenās.

⁽⁷³⁾ Likumu par būvniecību 2005. gadā aizstāja ar *Sund & Bælt* likumu (87. apsvērums).

⁽⁷⁴⁾ Tā kā vispārēji piemērojamais noteikums 2012. gada 18. jūnijā tika grozīts (kā paskaidrots 141. apsvērumā, tas palika spēkā līdz 2016. gadam), Komisija noteikumu, kas attiecīgajā periodā piemērojams *A/S Øresund*, turpmāk sauks par “2013.–2015. gada LCF”.

Gads	Pasākuma nosaukums	A/S Øresund	Citas struktūras, kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas
2002. gads	2002.–2012. gada LCF	Zaudējumu pārņemšanai termiņa nav. Attiecībā uz zaudējumu izmantošanu ierobežojumu nav. Piemērojamie noteikumi: Likuma par būvniecību 11. pants, kas grozīts ar 2002. gada 21. maija Likuma Nr. 313 14. pantu.	Zaudējumu pārņemšanai termiņa nav. Attiecībā uz zaudējumu izmantošanu ierobežojumu nav. Piemērojamie noteikumi: Dānijas Nodokļu aprēķina likuma 15. pants, kas grozīts ar 2002. gada 21. maija Likuma Nr. 313 8. pantu.
2013. gads	2013.–2015. gada LCF	Izmaiņu nav. Piemērojamie noteikumi: <i>Sund & Bælt</i> likuma 12. pants (ar ko aizstāja Likuma par būvniecību 11. pantu).	Zaudējumu pārņemšanai termiņa nav. Zaudējumu izmantošanas ierobežojumi: i) pārnests zaudējums 7,5 miljonu DKK apmērā vienmēr var atskaitīt no ar nodokli apliekamajiem ienākumiem; ii) papildu zaudējumi nevar samazināt ar nodokli apliekamos ienākumus par vairāk nekā 60 % katrā nākamajā gadā. Piemērojamie noteikumi: Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma 12. pants (iepriekš minētā Dānijas Nodokļu aprēķina likuma 15. panta atcelšana)
2016. gads	Nav	Zaudējumu pārņemšanai termiņa nav. Zaudējumu izmantošanas ierobežojumi: i) pārnests zaudējums 7,5 miljonu DKK apmērā vienmēr var atskaitīt no ar nodokli apliekamajiem ienākumiem; ii) papildu zaudējumi nevar samazināt ar nodokli apliekamos ienākumus par vairāk nekā 60 % katrā nākamajā gadā. Piemērojamie noteikumi: <i>Sund & Bælt</i> likuma 12. panta atcelšana	Izmaiņu nav. Piemērojamie noteikumi: Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma 12. pants.

2.2.2.4. Dānijas īpašie noteikumi par nolietojumu

(143) Saskaņā ar Likuma par būvniecību 12. un 13. pantu maksimālā gada nolietojuma likme, kas piemērojama visiem A/S Øresund aktīviem, tika noteikta 6 % apmērā no sākotnējām iegādes izmaksām, izmantojot lineāro metodi ⁽⁷⁵⁾. Kopējam nolietojumam sasniedzot 60 % no iegādes izmaksām, nolietojuma likme tiktu ierobežota līdz ne vairāk kā 2 % gadā no iegādes izmaksām. Iegādes izmaksas tika definētas kā kopējās būvniecības izmaksas. Dānijas īpašais noteikums par nolietojumu attiecas gan uz A/S Øresund pašu aktīviem ⁽⁷⁶⁾, gan arī uz uzņēmuma tiesībām uz 50 % konsorcijs aktīvu nolietojumu ⁽⁷⁷⁾. Kā norādīts 84. apsvērumā, formālās izmeklēšanas procedūras un tātad šā lēmuma tvērums šajā sakarā ir ierobežots un tiek analizēts tikai tas, kāda ietekme ir bijusi A/S Øresund tiesībām uz 50 % konsorcijs aktīvu nolietojuma (lēmuma par procedūras sākšanu 48. apsvērumā). Nolietojumu ar maksimālo likmi 6 % varēja sākt rēķināt, sākot ar taksācijas gadu, kad pastāvīgais savienojums tika nodots ekspluatācijā; pirms tā nodošanas ekspluatācijā nolietojumu aprēķināt nebija atļauts.

⁽⁷⁵⁾ Saskaņā ar lineāro metodi aktīvu nolietojums ir noteikta summa katru gadu, līdz tie ir pilnībā nolietoti.

⁽⁷⁶⁾ Dānijas autoceļu un dzelzceļa iekšzemes objektu būvniecības izmaksas kapitalizē kā aktīvus A/S Øresund bilanci.

⁽⁷⁷⁾ Pastāvīgā savienojuma būvniecības izmaksas kapitalizē kā aktīvus konsorcijs bilanci.

- (144) Pieņemot Likumu par būvniecību, līdz 1998. taksācijas gadam (ieskaitot) 6 % un 2 % likme atbilda 6 % un 2 % nolietojuma likmei, un attiecībā uz kategoriju “ēkas un būves” izmantoja lineāro metodi saskaņā ar 22. pantu Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām⁽⁷⁸⁾, ko attiecīgajā periodā piemēroja juridiskām personām, kas bija Dānijas ienākumu nodokļa maksātājas. Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām noteikts, ka juridiskām personām, kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas, atkarībā no aktīvu kategorijas ir jāizmanto īpaša nolietojuma aprēķināšanas metode, tostarp maksimālās nolietojuma likmes⁽⁷⁹⁾. Saskaņā ar Dānijas Likumu par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām kategorijai “ēkas un būves” salīdzinājumā ar citām aktīvu kategorijām piemēroja zemāku maksimālo nolietojuma likmi, lai ņemtu vērā ēku un būvju ilgo darbību. Tomēr Likumā par būvniecību tika noteikta vienota gada nolietojuma likme ne vairāk kā 6 % / 2 % apmērā, izmantojot lineāro metodi, kas attiecās uz visiem A/S Øresund aktīviem neatkarīgi no aktīvu kategorijas. A/S Øresund piemērojama noteikums šajā lēmumā tiek saukts par “1991.–1998. gada DEP”.
- (145) Taksācijas gados, sākot no 1999. gada, parastā nolietojuma likme kategorijai “ēkas un būves”, kas noteikta Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām, tika samazināta līdz 5 %⁽⁸⁰⁾ un taksācijas gados, sākot ar 2007. gada 1. jūliju, līdz 4 %⁽⁸¹⁾. Šīs maksimālās nolietojuma likmes piemēroja līdz aktīva pilnīgam nolietojumam (netika piemērots 2 % ierobežojums pēc 10 gadiem, kā līdz tam laikam paredzēja Dānijas Likums par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām⁽⁸²⁾). A/S Øresund piemērotā nolietojuma likme saglabājās 6 % / 2 % līmenī saskaņā ar Likuma par būvniecību 12. un 13. pantu un Sund & Bælt likuma 13. un 14. pantu⁽⁸³⁾ ⁽⁸⁴⁾.
- (146) Juridiskām personām, kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas, nolietojuma aprēķināšana parasti nav obligāta, jo nav pienākuma pieprasīt nolietojuma atskaitījumu nodokļu vajadzībām. Nolietojuma likme katru gadu var atšķirties pēc nodokļu maksātāja ieskatiem, ievērojot noteikto maksimālo likmi. Šī elastība attiecās arī uz A/S Øresund.
- (147) Ar 2015. gada 4. maija Likumu Nr. 581 tika atcelts Sund & Bælt likuma 12. pants, atceļšanai stājoties spēkā 2016. gada 1. janvārī, un A/S Øresund sāka piemērot Dānijas Likuma par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām parastos noteikumus.
- (148) Dānijas īpašo noteikumu par nolietojumu kopsavilkums ir sniegts 2. tabulā.

2. tabula

Dānijas īpašie noteikumi par nolietojumu

Gads	Pasākuma nosaukums	A/S Øresund	Citas struktūras, kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas
1991. gads	1991.–1998. gada DEP	Visiem aktīviem piemēro nolietojuma likmi līdz 6 % un izmanto lineāro metodi, līdz nolietojuma kopējā summa sasniedz 60 % no iegādes izmaksām, un pēc tam piemēro nolietojuma likmi līdz 2 %, izmantojot lineāro metodi. Piemērojamie noteikumi: Likuma par būvniecību 12. un 13. pants.	“Ēkām un būvēm” nolietojumu aprēķina, piemērojot likmi līdz 6 % un izmantojot lineāro metodi, līdz nolietojuma kopējā summa sasniedz 60 % no iegādes izmaksām, un pēc tam piemēro nolietojuma likmi līdz 2 %, izmantojot lineāro metodi. “Mašīnām un iekārtām” nolietojumu aprēķina, piemērojot likmi līdz 30 % un izmantojot degresīvo metodi. Piemērojamie noteikumi (attiecībā uz ēkām un būvēm): Dānijas Likuma par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām 22. pants.

⁽⁷⁸⁾ 1991. gada 16. augusta Konsolidētais likums Nr. 597.

⁽⁷⁹⁾ Uz pastāvīgo savienojumu attiecās tikai vēl viena kategorija – “mašīnas un iekārtas”. Saskaņā ar 1991. gada 16. augusta Konsolidēto likumu Nr. 597 maksimālā nolietojuma likme šai kategorijai bija 30 %, izmantojot degresīvo metodi (no 2001. gada likme samazināta līdz 25 %). Saskaņā ar degresīvo metodi aktīvu nolietojumu aprēķina kā daļu no to vērtības, katru gadu atskaitot nolietojumu, un tas nozīmē, ka nolietojumu atskaita, kamēr aktīva neto vērtība ir nulle. Dānijas iestādes arī paskaidroja, ka līdz 2008. taksācijas gadam dzelzceļa iekārtas, piemēram, sliežu ceļi, signālu iekārtas un gaisvadu kabeli, parasti tika uzskaitītas kategorijā “mašīnas un iekārtas”. Sākot ar 2008. ienākumu pārskata gadu, dzelzceļa iekārtām piemērojamā likme Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām tika mainīta uz 7 %, izmantojot degresīvo metodi.

⁽⁸⁰⁾ 17. pants 1998. gada 26. jūnija Likumā Nr. 433, ar ko groza Dānijas Likumu par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām (1996. gada 24. oktobra Konsolidētais likums Nr. 932).

⁽⁸¹⁾ 2. pants 2007. gada 6. jūnija Likumā Nr. 540, ar ko groza Dānijas Likumu par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām (2006. gada 8. augusta Konsolidētais likums Nr. 856).

⁽⁸²⁾ Sk. 78. zemsvītras piezīmi.

⁽⁸³⁾ Lai gan A/S Øresund piemērojamā maksimālā nolietojuma likme līdz 2015. taksācijas gadam (ieskaitot) saglabājās 6 % apmērā, Komisija šajā lēmumā, atsaucoties uz noteikumu, ko A/S Øresund piemēroja laikposmā, kad parastā nolietojuma likme bija 5 %, izmanto saīsinājumu “1999.–2007. gada DEP” un, atsaucoties uz A/S Øresund piemērojamo noteikumu laikposmā, kad parastā nolietojuma likme bija 4 %, – terminu “2008.–2015. gada DEP”.

⁽⁸⁴⁾ Šajā laikposmā tika ieviesti arī vairāki grozījumi attiecībā uz kategoriju “mašīnas un iekārtas”. Tomēr likmes saglabājās augstākas par 6 %, ko piemēro A/S Øresund.

Gads	Pasākuma nosaukums	A/S Øresund	Citas struktūras, kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas
1999. gads	1999.–2007. gada DEP	Izmaiņu nav. Piemērojamie noteikumi: Likuma par būvniecību 12. un 13. pants, pēc tam – <i>Sund & Bælt</i> likuma 13. un 14. pants.	“Ēkām un būvēm” nolietojumu aprēķina, piemērojot likmi līdz 5 % un izmantojot lineāro metodi. “Mašīnām un iekārtām” nolietojumu aprēķina, piemērojot likmi līdz 30 % un izmantojot degressīvo metodi. (Šo likmi 2001. gadā samazināja līdz 25 %, un nolietojumu aprēķināja, izmantojot degressīvo metodi). Piemērojamie noteikumi (attiecībā uz ēkām un būvēm): 17. pants Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām, kas grozīts ar 1998. gada 26. jūnija Likumu Nr. 433.
2007. gads	2008.–2015. gada DEP	Izmaiņu nav. Piemērojamie noteikumi: <i>Sund & Bælt</i> likuma 13. un 14. pants.	“Ēkām un būvēm” nolietojumu aprēķina, piemērojot likmi līdz 4 % un izmantojot lineāro metodi. Mašīnām un iekārtām, ko izmanto tikai komercdarbībai, nolietojumu aprēķina, piemērojot 25 % likmi un izmantojot degressīvo metodi, savukārt infrastruktūras būvēm (piemēram, dzelzceļa būvēm) – 7 %. Piemērojamie noteikumi (attiecībā uz ēkām un būvēm): 17. pants Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām, kas grozīts ar 2007. gada 6. jūnija Likumu Nr. 540.
2016. gads	Nav	Piemēro Dānijas Likuma par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām parastos noteikumus: “ēkām un būvēm” nolietojumu aprēķina, piemērojot likmi līdz 4 % un izmantojot lineāro metodi; mašīnām un iekārtām, ko izmanto tikai komercdarbībai, nolietojumu aprēķina, piemērojot 25 % likmi un izmantojot degressīvo metodi, savukārt infrastruktūras būvēm (piemēram, dzelzceļa būvēm) – 7 %. Piemērojamie noteikumi (attiecībā uz ēkām un būvēm): 17. pants Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām, kas grozīts ar 2007. gada 6. jūnija Likumu Nr. 540 (<i>Sund & Bælt</i> likuma 13. un 14. panta atcelšana).	Izmaiņu nav.

2.3. **Līdzšinējā saziņa starp Komisiju un konsorciju**

- (149) Konsorcijs 1995. gada 1. augusta vēstulē informēja Komisiju par valsts garantiju modeli, ko valstis tam piešķīra bez atlīdzības pastāvīgā savienojuma finansēšanai. Konsorcijs lūdza Komisiju apstiprināt, ka valsts garantiju modelis nav uzskatāms par valsts atbalstu, vai, ja Komisijai ir iebildumi pret šādu interpretāciju, apstiprināt valsts garantiju modeli kā saderīgu ar valsts atbalstu.
- (150) Komisijas dienesti ⁽⁸⁵⁾ Dānijas un Zviedrijas iestādēm adresētās 1995. gada 27. oktobra vēstulēs (turpmāk – “1995. gada vēstules”) apstiprināja, ka pastāvīgā savienojuma būvniecība un ekspluatācija nav saimnieciska darbība un ka par valsts garantiju modeli nav jāziņo kā par valsts atbalstu ⁽⁸⁶⁾.
- (151) Pēc šo vēstuļu saņemšanas valstis neveica nekādus turpmākus pasākumus, lai saņemtu Komisijas apstiprinājumu pastāvīgā savienojuma finansēšanas modelim.

3. **PAMATOJUMS PROCEDŪRAS UZSĀKŠANAI**

- (152) Komisija sāka formālo izmeklēšanas procedūru 2019. gada 28. februārī. Šajā dienā pieņemtajā lēmumā par procedūras sākšanu Komisija sniedza pasākumu sākotnēju novērtējumu un izteica šaubas par to saderību ar iekšējo tirgu.

3.1. **Iespējamo atbalsta pasākumu noteikšana**

- (153) Pamatojoties uz sākotnējo izmeklēšanu, Komisija provizoriski secināja, ka Dānija un Zviedrija piešķir konsorcijam valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta nozīmē pastāvīgā savienojuma finansēšanai valsts garantiju veidā un ka Dānija piešķir konsorcijam papildu valsts atbalstu Dānijas īpašo noteikumu par zaudējumu pārnesanu un nolietojumu veidā (lēmuma par procedūras sākšanu 100. apsvērums).
- (154) Tomēr Komisija nevarēja sniegt nepārprotamu vērtējumu par to, vai pasākumi ir atzīstami par individuālu atbalstu vai atbalsta shēmu, kā arī nevarēja noteikt pasākumu skaitu vai datumu(-us), kad tie piešķirti (lēmuma par procedūras sākšanu 108. apsvērums).
- (155) Konkrētāk, Komisijai bija šaubas par to, vai valsts garantijas būtu uzskatāmas par atbalsta shēmu vai par individuālu atbalstu, kas piešķirts, izveidojot konsorciju, vai par individuālu atbalstu, kas piešķirts katru reizi, kad valsts iestādes apstiprināja konsorcija finanšu darījumu (lēmuma par procedūras sākšanu 110. apsvērums).

⁽⁸⁵⁾ Transporta ģenerāldirektorāta ģenerāldirektors.

⁽⁸⁶⁾ 1995. gada vēstulēs norādīts šādi:

“Pēc tam, kad tika izvērtēti abu valstu veiktie pasākumi saistībā ar Ēresunda savienojumu, Komisijas dienesti uzskata, ka garantija ir piesaistīta sabiedriskas nozīmes infrastruktūras projektam, kas uzlabo valsts infrastruktūru un transporta pakalpojumus. Ieguldījumu sabiedriskos labumos garantēšanu principā nevar uzskatīt par valsts atbalstu 92. panta 1. punkta nozīmē: valdības sniedz daudzus šādus labumus un pakalpojumus, jo tirgus sistēma šādus labumus nespēj efektīvi nodrošināt. Šādi labumi parasti ir nedalāmi, un tos var izmantot visi iedzīvotāji kopā par atlīdzību vai par velti. Sabiedriskais labums, piemēram, šis infrastruktūras projekts, ko garantē abas valdības, sniedz labumu visai sabiedrībai kopumā. Tā kā šis projekts nav paredzēts kādam konkrētam uzņēmumam vai nozarei, 92. panta 1. punkts uz to neattiecas, bet tas ir ekonomikas politikas un zemes plānošanas vispārējs pasākums. Tādējādi, pamatojoties uz Transporta ģenerāldirektorāta dienestu rīcībā esošo informāciju, tie uzskata, ka jūsu valdības izsniegtā garantija Ēresunda savienojuma būvniecībai neietilpst 92. panta 1. punkta darbības jomā un [...] par to nav jāpaziņo Komisijai.”

- (156) Attiecībā uz Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu Komisija provizoriski uzskatīja, ka šie pasākumi ir piešķirti ar tādu pašu mērķi un tvērumu kā valsts garantijas, un tādēļ nevarēja izdarīt secinājumus par to īpašo raksturu, skaitu vai piešķiršanas datumu(-iem) (lēmuma par procedūras sākšanu 109. un 110. apsvērums).
- (157) Tādējādi Komisijai bija šaubas arī par to, vai visi vai daži pasākumi bija uzskatāmi par esošo vai jaunu atbalstu (lēmuma par procedūras sākšanu 117. apsvērums).

3.2. Saderības novērtējums

- (158) Valstis bija norādījušas, ka gadījumā, ja Komisija uzskatītu, ka pasākumi ir valsts atbalsts, tai būtu jānovērtē pasākumu saderība, pamatojoties uz LESD 107. panta 3. punkta b) apakšpunktu, kas ļauj sniegt atbalstu, lai veicinātu kāda svarīga projekta visas Eiropas interesēs īstenošanu. Komisija 2014. gadā noteica principus, saskaņā ar kuriem Komisija novērtē publisko finansējumu šādiem projektiem, pieņemot paziņojumu par kritērijiem, pēc kuriem analizē saderīgumu ar iekšējo tirgu valsts atbalstam ar mērķi sekmēt svarīgu projektu īstenošanu visas Eiropas interesēs⁽⁸⁷⁾ (turpmāk – "IPCEI paziņojums")⁽⁸⁸⁾. Lai gan sākotnējās izmeklēšanas laikā Komisija neizdarīja secinājumus par pasākumu piešķiršanas datumu, tā uzskatīja, ka ir acīmredzams, ka valsts garantijas un Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu pirmo reizi tika noteikti pirms IPCEI paziņojuma stāšanās spēkā. Tādēļ Komisija uzskatīja, ka IPCEI paziņojums nebija piemērojams, tomēr tā arī uzskatīja, ka, tā kā paziņojums konsolidē Komisijas praksi attiecībā uz atbalsta saderības novērtējumu, pamatojoties uz LESD 107. panta 3. punkta b) apakšpunktu, tajā noteiktie pamatprincipi būtu noderīgi Komisijas novērtējuma veikšanai (lēmuma par procedūras sākšanu 129. apsvērums).
- (159) Komisijas sākotnējā nostāja bija tāda, ka pasākumi bija paredzēti, lai veicinātu svarīgu projektu visas Eiropas interesēs (lēmuma par procedūras sākšanu 127. apsvērums). Tomēr, ņemot vērā spriedumu *Øresund* lietā, Komisija uzskatīja, ka ir lietderīgi novērtēt, kādā mērā pasākumi ietvēra tikai ieguldījumu atbalstu vai gan ieguldījumu atbalstu, gan darbības atbalstu, jo šajā jautājumā Komisija nevarēja izdarīt secinājumus sākotnējās izmeklēšanas laikā (lēmuma par procedūras sākšanu 134. apsvērums). Turklāt Komisijai bija šaubas par pasākumu nepieciešamību (lēmuma par procedūras sākšanu 143. apsvērums) un samērīgumu (lēmuma par procedūras sākšanu 152. apsvērums), jo tās rīcībā nebija visas nepieciešamās informācijas, lai noteiktu valsts garantiju apmēra un ilguma un Dānijas īpašo noteikumu par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu saprātīgus ierobežojumus. Turklāt Komisija nevarēja izdarīt galīgus secinājumus par to, vai pasākumi radīja nepamatotus konkurences izkropļojumus, kurus nevar atsvērt to pozitīvā ietekme (lēmuma par procedūras sākšanu 157. apsvērums), kā arī nevarēja novērtēt garantiju izmantošanu vai izmantošanas nosacījumus (lēmuma par procedūras sākšanu 160. apsvērums).

3.3. Tiesiskā palāvēība

- (160) Visbeidzot, Komisija norādīja, ka formālās izmeklēšanas procedūras kontekstā tā turpinās pārbaudīt precīzu laikposmu, kad konsorcijs, Zviedrija un/vai Dānija varēja atsaukties uz tiesisko palāvēību, ja pasākumi tiktu atzīti par nesaderīgu valsts atbalstu (lēmuma par procedūras sākšanu 181. apsvērums).

4. NO IEINTERESĒTAJĀM PERSONĀM SAŅEMTĀS PIEZĪMES

- (161) Šajā iedaļā ir apkopotas piezīmes, ko Komisijai iesniedza sešas ieinteresētās personas par lēmumu par procedūras sākšanu⁽⁸⁹⁾. Visas minētās ieinteresētās personas ir iesaistītas kuģniecības nozarē (prāmju operatori, ostas un asociācijas). Tās pāuda bažas par iespējamu valsts atbalstu konsorcijam. Kopumā tās uzskata, ka pasākumi ir individuāls un daļēji jauns atbalsts, kas nav saderīgs ar iekšējo tirgu un par ko valstis nevar atsaukties uz tiesisko palāvēību.

⁽⁸⁷⁾ Komisijas paziņojums – Kritēriji, pēc kuriem analizē saderīgumu ar iekšējo tirgu valsts atbalstam ar mērķi sekmēt svarīgu projektu īstenošanu visas Eiropas interesēs (OV C 188, 20.6.2014., 4. lpp.).

⁽⁸⁸⁾ Aizstāts ar Komisijas 2021. gada 25. novembra paziņojumu C(2021) 8481.

⁽⁸⁹⁾ Sūdzības iesniedzējs, *Scandlines, Stena Line, FSS, Grimaldi un Trelleborg Port*.

- (162) Vairākas no šīm ieinteresētajām personām apgalvoja, ka Vispārējā tiesa spriedumā *Øresund* lietā ir ierobežojusi Komisijas rīcības brīvību attiecībā uz formālās izmeklēšanas procedūras iznākumu, jo Vispārējās tiesas argumentācija ir *prima facie* konstatējums par atbalsta nelikumību. Šīs ieinteresētās personas uzskata, ka minētie ierobežojumi attiecas gan uz atbalsta pasākumu atzīšanu par individuālu atbalstu vai shēmām, kā arī uz to saderību ar iekšējo tirgu. Šajā sakarā tās atgādina, ka Tiesas spriedumi ir saistoši Komisijai saskaņā ar LESD 266. panta pirmo daļu.
- (163) Uzskatot, ka pastāvīgā savienojuma finansēšanas modelis ir salīdzināms ar Fehmarnbelta pastāvīgā savienojuma starp Dāniju un Vāciju finansēšanas modeli, vairākas ieinteresētās personas apgalvo, ka Komisijai ir jāņem vērā arī Vispārējās tiesas argumentācija spriedumā lietā *Scandlines Fehmarn Belt* un spriedumā lietā *Stena Line Fehmarn Belt*, jo šīs lietas attiecas uz tiem pašiem jautājumiem.
- (164) *Scandlines*, *Stena Line*, *FSS*, *Grimaldi Group* un *Trelleborg Port* piezīmes lielā mērā pārklājas. Tādēļ ērtības labad šīs piezīmes turpmāk tiek sauktas par *Scandlines* un citu piezīmēm.

4.1. Atbalsta esība LESD 107. panta 1. punkta nozīmē

- (165) Sūdzības iesniedzējs apstiprināja, ka tas uzskata, ka gan valsts garantiju modelis, gan Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu ir valsts atbalsts, jo konsorcijs ir uzskatāms par uzņēmumu un pasākumi ir attiecināmi uz Dānijas un/vai Zviedrijas valsti (attiecīgi), ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm, rada selektīvu priekšrocību atbalsta saņēmējam un kropļo konkurenci. Skaidrības labad sūdzības iesniedzējs atgādina, ka konsorcijs finanšu rezultāta aplikšana ar nodokli notiek tā divu mātesuzņēmumu līmenī, kas no Dānijas puses ir A/S *Øresund*.
- (166) Lai gan tas neietilpst lēmuma par procedūras sākšanu tvērumā, sūdzības iesniedzējs arī piebilda, ka jau tas vien, ka Dānija un Zviedrija tieši iecēla konsorciju par pastāvīgā savienojuma vienīgo būvnieku un ekspluatantu, nerīkojot publiskā iepirkuma procedūru, lai piešķirtu koncesiju infrastruktūras ekspluatācijai, ir ekonomiska priekšrocība un nosaka valsts atbalsta esību.
- (167) Tāpat *Stena Line*, *Scandlines*, *Grimaldi* un *FSS* skaidri norādīja, ka uzskata konsorciju par uzņēmumu LESD 107. panta 1. punkta nozīmē, jo tas veic saimniecisko darbību, piedāvājot transporta pakalpojumus pret atlīdzību. Šai sakarā tie piebilst, ka, lai noteiktu, vai konsorcijs veic saimniecisko darbību, nav būtiski, vai konsorcijs pats nosaka savas cenas.

4.2. Atzīšana par shēmu vai individuālu atbalstu

- (168) Sūdzības iesniedzējs un *Scandlines* un citi komentēja apsvērumu lēmumā par procedūras sākšanu, kurā uzskatīts, ka pastāv trīs iespējamie veidi, kā klasificēt iespējamo atbalstu, kas saistīts ar valsts garantiju modeli, proti, kā i) atbalsta shēmu, ii) individuālu atbalstu, kas piešķirts, izveidojot konsorciju, vai kā iii) individuālu atbalstu, kas piešķirts katru reizi, kad valsts iestādes apstiprināja konsorcijs finanšu darījumu.
- (169) Sūdzības iesniedzējs un *Scandlines* u. c. apgalvo, ka valsts garantiju modelis un Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu nav atbalsta shēmas Padomes Regulas (ES) 2015/1589 (2015. gada 13. jūlijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai⁽⁹⁰⁾ (turpmāk – “Regula (ES) 2015/1589”), 1. panta d) punkta nozīmē, jo atbalsts ir piešķirts tieši konsorcijs un konkrētam projektam, turklāt nav izpildīts nosacījums, ka ir jābūt iespējai piešķirt atbalstu “bez turpmākiem izpildes pasākumiem”, jo katru valsts garantiju pirms tās izdošanas īpaši apstiprina Dānijas vai Zviedrijas valsts. Tādēļ atbalsts būtu uzskatāms par individuālu atbalstu (t. i., *ad hoc* atbalstu). Šai sakarā sūdzības iesniedzējs un *Scandlines* un citi atsauca uz spriedumu *Øresund* lietā⁽⁹¹⁾, un sūdzības iesniedzējs norāda, ka sprieduma *Øresund* lietā 83. punktā “ir minēta tikai Komisija, atziņas par laiku, kad piešķirtas valsts garantijas, un to skaitu, kā arī par to, vai valsts garantijas būtu uzskatāmas par jaunu vai pastāvošo atbalstu, nevis par to, vai tās ir atbalsta shēmas”.

⁽⁹⁰⁾ OV L 248, 24.9.2015., 9. lpp.

⁽⁹¹⁾ 77., 80. un 83. punkts.

- (170) Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Komisijas paziņojuma par EK līguma 87. un 88. panta piemērošanu valsts atbalstam garantiju veidā ⁽⁹²⁾ (turpmāk – “2008. gada paziņojums par garantijām”) 2.1. punktā noteikts, ka valsts atbalsta summa garantijai jānovērtē tās izsniegšanas brīdī, jo tas ir laiks, kad valsts uzņemas ar garantiju saistīto risku. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka valstis neuzņemas nekādu risku saistībā ar garantiju, slēdzot Starpvaldību nolīgumu vai Konsorcijs līgumu, ka Starpvaldību nolīguma 12. pants nav juridiski īstenojamas tiesības un ka, lai garantiju uzskatītu par piešķirtu, ir jābūt iespējai noteikt tās apmēru, kas nav iespējams, pamatojoties uz minētajiem nolīgumiem, jo nav nekādu laika un apmēra ierobežojumu ⁽⁹³⁾.
- (171) Šai sakarā sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka konsorcijs ir jāsaņem valstu piekrišana attiecībā uz visām līgumsaistībām, kas saistītas ar aizdevumiem un vērtspapīru darījumiem, uz kuriem attiecas valstu izsniegtās garantijas. ⁽⁹⁴⁾ Piemēram, sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka MTN programmās ir skaidri noteikts, ka attiecībā uz katru parādsaistību darījumu, par kuru panākta vienošanās šo programmu ietvaros un kuram nepieciešama garantija, konsorcijs no katra garantijas devēja ir jāsaņem individuāls apstiprinājums par attiecīgo parādsaistību darījumu. Lai gan sūdzības iesniedzējs atzīst, ka Starpvaldību nolīgums ir valstu solījums vai apņemšanās, ka tās izsniegs garantijas, tās apgalvo, ka šis solījums vai apņemšanās nav beznosacījuma. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka MTN programmās ir paredzēti pamata nosacījumi garantiju izsniegšanai, lai atvieglotu konsorcijs aizdevumu saņemšanu, ļaujot konsorcijs uzrādīt potenciālajiem kreditoriem nosacījumus, ar kādiem var tikt izsniegta garantija. Tāpat sūdzības iesniedzējs norāda, ka garantijas akts, ko valstis parakstīja 1996. gadā, bija paredzēts, ka valstis garantē tikai tādus parāda instrumentus, kurus valstis pirms emisijas ir apstiprinājušas, – šādi apstiprinājumi ir doti katrai parāda instrumentu emisijai Zviedrijas MTN programmas ietvaros.
- (172) Kā vēl vienu piemēru sūdzības iesniedzējs min to, ka, lai 2001. gada 22. maija garantijas akta noteikumus varētu piemērot jebkuram konsorcijs emitēto parāda instrumentu laidienam EMTN programmas ietvaros, šāds parāda instrumentu laidiens pirms emisijas rakstveidā ir jāapstiprina katrai valstij.
- (173) Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka līdz 2019. gada novembrim valstis bija izsniegušas gandrīz 250 īpašas garantijas. Tas ietver 96 garantijas saskaņā ar EMTN programmu, 34 garantijas saskaņā ar Zviedrijas MTN programmu, 44 garantijas privātu aizdevēju aizdevumiem, 14 garantijas kredītiespējām īstermiņa aizdevumiem komercbankās, 60 garantijas saistībām saskaņā ar ISDA pamatlīgumiem un vienu garantiju pamatlīgumam par aktīvu pārdošanu ar atpirkšanu. Sūdzības iesniedzējs sniedza sīki izstrādātu pārskatu par dažādajiem finanšu instrumentiem un dažādajām valsts garantijām saistībā ar tiem.
- (174) Minētajā pārskatā sūdzības iesniedzējs arī apgalvo, ka garantijas aktos ir ietverti noteikumi, kas paredz, ka valstis var garantiju atsaukt. Šajā sakarā sūdzības iesniedzējs min, piemēram, 2001. gada 22. maija garantijas akta 2.3. punktu, kurā noteikts, ka valstīm ir tiesības noteiktos apstākļos atsaukt garantiju, lai gan šāda atsauksana neatbrīvo valstis no to attiecīgajām saistībām saskaņā ar 2001. gada garantijas aktu, kas bija spēkā pirms atsaukšanas dienas.
- (175) Tāpat sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka, ja tiktu uzskatīts, ka Starpvaldību nolīguma 12. pants piešķir juridiskas tiesības uz atbalstu valsts garantiju veidā, šis atbalsta pasākums kopš tā laika ir mainījies, jo būtiski ir mainījušies ar garantijām saistītie nosacījumi. Piemēram, Zviedrijas MTN programmas garantiju nosacījumi mainīja valstu saistības no sekundārām garantijām uz personiskām garantijām. Ja tiktu uzskatīts, ka Starpvaldību nolīgums paredz piešķirt konsorcijs valsts garantiju, garantija tiktu uzskatīta par sekundāru garantiju saskaņā ar Zviedrijas tiesību aktiem, jo nav skaidra pamatojuma, lai garantiju interpretētu kā personisku garantiju. Zviedrijas tiesību vispārējs princips paredz, ka garantiju interpretēt kā sekundāru garantiju, ja vien nav skaidra pamatojuma garantiju interpretēt kā personisku garantiju. Atzīt garantiju par sekundāru garantiju nozīmē to, ka garantijas devēja atbildība ir pakārtota

⁽⁹²⁾ OVC 155, 20.6.2008., 10. lpp.

⁽⁹³⁾ Šai sakarā sūdzības iesniedzējs atsaucas uz 2008. gada paziņojuma par garantijām 3.2. punktu.

⁽⁹⁴⁾ Sūdzības iesniedzējs atsaucas uz 1997. gada sadarbības nolīgumu un tam sekojošo 2004. gada sadarbības nolīgumu, kuros, tā ieskatā, šāds noteikums ir ietverts.

un pienākums maksāt rodas tikai tad, kad parādnieks pats nespēj izpildīt savas saistības. Tādēļ kreditoram, pirms tas var iesniegt prasību garantijas devējam, ir jāpierāda parādnieka nespēja veikt maksājumus. Saskaņā ar Zviedrijas tiesību aktiem sekundāra garantija parasti arī netiek uzskatīta par šķērslī bankrotam. Personiskas garantijas došana ir skaidra rakstveida vai mutvārdu apņemšanās, kuras ietvaros parasti tiek noteikts, ka garantijas devējs atbild par pašu parādu un ka tādējādi tam ir primārā atbildība. Kreditoram nav jāpierāda parādnieka nespēja segt saistības. Saskaņā ar Zviedrijas tiesību aktiem personiska garantija tiek uzskatīta par šķērslī bankrotam, jo garantijas nosacījumi aizliedz kreditoram iesniegt parādnieka bankrota pieteikumu. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka ar Zviedrijas MTN programmu saistītās garantijas ir personiskas garantijas. Tādējādi, ja Komisija konstatētu, ka ar Starptautību nolīgumu konsorcijs ir piešķirts juridiskas tiesības uz valsts garantiju, šis valsts garantijas nosacījumi ir būtiski mainīti, pieņemot Zviedrijas MTN programmu. Tādēļ garantijas, kas saistītas ar Zviedrijas MTN programmu, tāpat kā visas garantijas, ko valstis izsniegušas ar šādiem mainītiem nosacījumiem, ir jauns atbalsts.

- (176) Turklāt pēc tam, kad Komisija 2020. gada 20. martā pieņēma galīgo lēmumu Fērnabēla lietā⁽⁹⁵⁾ (turpmāk "galīgais lēmums Fērnabēla lietā"), sūdzības iesniedzējs iesniedza analīzi par šīs lietas ietekmi uz pastāvīgā savienojuma novērtējumu. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka atšķirībā no Fērnabēla lietas valsts regulējums, kas konsorcijs piešķir tiesības uz valsts garantijām, sastāv nevis no viena tiesību akta un viena nolīguma, bet gan no vairākiem dažādiem aktiem un nolīgumiem, kas kopā veido garantiju nosacījumus. Turklāt Starptautību nolīgums ir starptautisks nolīgums starp divām duālām valstīm, kuras neatzīst starptautisku nolīgumu tiešu piemērojamību *per se*. Turklāt konsorcijs vēl nebija izveidots ne laikā, kad 1991. gada 23. martā tika noslēgts Starptautību nolīgums, ne arī 1992. gada 27. janvārī, kad tika parakstīts Konsorcijs līgums. Konsorcijs Zviedrijas Uzņēmumu reģistrā reģistrēts tikai 1993. gada 23. jūlijā. Tādējādi, kamēr nav labuma guvēja, juridiskas tiesības nevar piešķirt. Arī minēto nolīgumu īstenošana valsts līmenī neļauj secināt, ka īstenošanas aktu stāšanās spēkā piešķir konsorcijs juridiskas tiesības finansēt pastāvīgo savienojumu ar valsts garantētiem aizdevumiem. Tāpat sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka 1997. gada Sadarbības nolīgums atšķiras no 2017. gada 29. maija nolīguma starp Femern A/S un Dānijas Centrālo banku, Finanšu ministriju un Satiksmes ministriju⁽⁹⁶⁾, jo pirmajā minētajā ir iekļauti sīki izstrādāti noteikumi⁽⁹⁷⁾ par pušu attiecībām saistībā ar garantiju izdošanu.
- (177) Tādējādi sūdzības iesniedzējs uzskata, ka katrs atsevišķais valsts garantijas līgums ir atsevišķs *ad hoc* atbalsts.
- (178) *Scandlines* un citi uzskata, ka Komisija neievēro Regulu (ES) 2015/1589 un pārkāpj principu, kas nosaka Savienības valsts atbalsta tiesību aktu prioritāti pār valsts tiesību aktiem, lēmuma par procedūras sākšanu 107. apsvērumā norādot, ka sūdzības iesniedzēja nostāja ir jālīdzsvaro ar valstu argumentu, ka valstu iestādes īsteno valsts garantijas, kas paredzētas Starptautību nolīgumā, Konsorcijs nolīgumā un to valsts tiesību aktos. *Scandlines* un citu ieskatā, Komisijai stingri jāpiemēro Regulas (ES) 2015/1589 tiesību normas.

⁽⁹⁵⁾ Komisijas Lēmums (ES) 2020/1472 (2020. gada 20. marts) par valsts atbalstu SA.39078 – 2019/C (ex 2014/N), ko Dānija piešķir *Femern A/S* (OV L 339, 15.10.2020., 1. lpp.).

⁽⁹⁶⁾ Sk. galīgā lēmuma Fērnabēla lietā 256. apsvērumu.

⁽⁹⁷⁾ Sūdzības iesniedzējs sniedza šādus citākus: 14. punkts: "Konsorcijs pēc iespējas drīzāk saņem abu garantijas devēju apstiprinājumus visiem konsorcijs darījumiem, piemēram, aizdevumiem, tostarp banku kredītiem, un atvasināto instrumentu darījumiem. Šai sakarā garantijas devēji vērtē, vai darījumi ir vai varētu būt nozīmīgi garantijas saistību apmēram, garantijas devēja riskam un visiem apstākļiem, kas varētu ietekmēt garantiju / garantijas devējus. Garantijas devēji saglabā vajadzīgo gatavību, lai nodrošinātu, ka tie var apstiprināt darījumu pirms pieņemšanas termiņa, izņemot ārkārtējus apstākļus." 15. punkts: "Konsorcijs neiesaistās atvasināto instrumentu darījumos ar partneriem, kurus garantijas devēji iepriekš nav apstiprinājuši." 16. punkts: "Konsorcijs no garantijas devēja saņem apstiprinājumu visiem līguma dokumentiem, kas attiecas uz tā aizņēmumiem un darījumiem ar atvasinātajiem instrumentiem."

- (179) Turklāt *Scandlines* un citi uzskata, ka, Komisijas ieskatā, atbalsts ietilpst atbalsta shēmā un ka tā neņem vērā atbalsta *ad hoc* raksturu, apgalvojot, ka atbalsta pasākumi varētu būt individuāls atbalsts, kas piešķirts vienu reizi 1992. gadā, taču tas ir pretrunā Regulas (ES) 2015/1589 1. panta d) un e) punktam un spriedumam *Øresund* lietā. *Scandlines* un citi norāda, ka nav iespējams, ka tik daudzas atsevišķas valsts garantijas, proti, vairāk nekā 100 garantijas, kuras piešķirtas dažādiem finanšu darījumiem, summām un termiņiem vairāk nekā 25 gadus ilgā periodā un kuru nosacījumus un nepieciešamību nevarēja paredzēt 1992. gadā, tika piešķirtas vienā reizē. Šāds secinājums nozīmētu, ka pastāv vispārēja tiesību norma, kas ļauj piešķirt vairākus atbalsta pasākumus, kurus tie uzskata par iespējamu tikai saskaņā ar atbalsta shēmu. FSS un *Trelleborg Port* arī atsaucas uz Tiesas nostāju lietā C-438/16 P⁽⁹⁸⁾, kurā tā noraidīja jēdzienu “atbalsta shēmu shēma”.

4.3. Atbalsta atzīšana par jaunu vai pastāvošo atbalstu

- (180) Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka noilguma periods attiecībā uz valsts garantiju modeli tika pārtraukts 2013. gada 13. maijā, kad Komisija pēc sūdzības saņemšanas Dānijai un Zviedrijai pieprasīja informāciju. Tādējādi, tā kā valsts garantiju modeli veido vairāki individuāla atbalsta pasākumi, visas garantijas, kas piešķirtas pēc 2003. gada 13. maija, ir jauns atbalsts. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka piešķiršanas brīdis ir brīdis, kad valstis uzņemas ar garantijām saistīto risku. Līdz šim brīdim valsts līdzekļi netiek nodoti. Tādēļ sūdzības iesniedzējs secina, ka katru reizi, kad valstis izsniedza apstiprinājumu konkrētam aizdevumam vai finanšu instrumentam, tika piešķirta jauna garantija. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja sniegto informāciju gandrīz 90 no šiem apstiprinājumiem (sk. 173. apsvērumu) ir izsniegti pēc 2003. gada 13. maija un tādējādi tie ir jauns atbalsts.
- (181) Arī Dānijas īpašajos noteikumos par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu ietvertais atbalsts, kas piešķirts 10 gadus pirms noilguma termiņa pārtraukšanas, ir jauns atbalsts.
- (182) Uzņēmumi *Stena Line*, *Scandlines* un *Grimaldi* arī uzskata, ka katru reizi, kad tiek apstiprināts jauns aizdevums vai kredītiespējas darījums, tiek piešķirts *ad hoc* atbalsts. Šajā kontekstā tie atsaucas uz Tiesas spriedumu *France Télécom* lietā (turpmāk “spriedums *France Télécom* lietā”) ⁽⁹⁹⁾, kurā noteikts, ka no Regulas (EK) Nr. 659/1999 15. panta 2. punkta izriet: “Ir jāņem vērā atbalsta piešķiršana saņēmējam, nevis atbalsta režīma pieņemšanas datums. Šajā ziņā atbalsta piešķiršanas datuma noteikšana var atšķirties atkarībā no attiecīgā atbalsta rakstura. Tādējādi, vairākgadu režīma, kas ietver periodisku priekšrocību izmaksāšanu vai piešķiršanu, gadījumā tiesību akta, kurš ir atbalsta juridiskais pamats, pieņemšanas datumu un datumu, kurā faktiski tiek piešķirts šis atbalsts, var šķirt ievērojams laikposms. Šādā gadījumā, lai aprēķinātu noilguma termiņu, atbalsts ir jāuzskata par piešķirtu saņēmējam tikai datumā, kurā tas ir faktiski piešķirts minētajam saņēmējam.” Uzņēmumi *Stena Line*, *Scandlines* un *Grimaldi* uzskata, ka ir acīmredzams, ka minētais princips attiecas arī uz *ad hoc* atbalstu. Tie uzskata, ka valsts garantiju atbalsts ir piešķirts divos veidos: pirmkārt, katru reizi, kad konsorcijs saņem aizdevumu, uz kuru attiecas valsts garantija, un, otrkārt, katru reizi, kad konsorcijs nemaksā tirgus prēmiju par šādiem aizdevumiem. Atbalsts, ko ietver Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu, tiek piešķirts katru reizi, kad Dānijas iestādes izmanto īpašos noteikumus, lai no jauna piešķirtu tajos paredzētās priekšrocības. Tādējādi *Stena Line*, *Scandlines* un *Grimaldi* uzskata, ka visas valsts garantijas un priekšrocības, ko ietver Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu un kas piešķirtas pēc 2003. gada, ir jauns atbalsts.

4.4. Atbalsta pasākumu saderība ar iekšējo tirgu

4.4.1. Projekta kvalificēšana, ņemot vērā IPCEI paziņojumu

- (183) Sūdzības iesniedzējs neiebilst pret to, ka Komisija saderības novērtējumā izmanto IPCEI paziņojumā noteiktos pamatprincipus. Tas atgādina, ka atbalsta elements ir jāizsaka kvantitatīvi, jebkurš darbības atbalsts ir jānošķir no ieguldījumu atbalsta, ir jānosaka pasākumu nepieciešamība un samērīgums un ir jānosaka un jāpierāda izmantošanas nosacījumu pietiekamība.

⁽⁹⁸⁾ Tiesas spriedums, 2018. gada 19. septembris, Komisija/Frāncija un IFP *Énergies nouvelles*, C-438/16 P, ECLI:EU:C:2018:737, 71. punkts.

⁽⁹⁹⁾ Tiesas 2011. gada 8. decembra spriedums *France Télécom SA*/Komisija, C-81/10 P, ECLI:EU:C:2011:811, 80.–82. punkts

4.4.2. *Atbalsta elementa noteikšana*

- (184) Sūdzības iesniedzējs uzsver, ka ir jānosaka atbalsta elements gan attiecībā uz valsts garantijām, gan arī Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu un ka zināšanas par to, kā noteikt atbalsta elementu, lai gan nav prasības par precīzu galīgo summu, ir būtisks priekšnoteikums atbalsta nepieciešamības un samērīguma novērtēšanai.
- (185) Uzņēmumi *Stena Line*, *Scandlines* un *Grimaldi* apgalvo, ka tiem ir sarežģīti aprēķināt atbalsta summu, kas ietverta valsts garantiju modelī un Dānijas īpašajos noteikumos par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu. Attiecībā uz valsts garantijām atbalsts ietvertu ne tikai to, ka nav pienākuma maksāt (tirgus) cenu, bet, tā kā ir maz ticams, ka kāda privāta puse piedāvātu šādas garantijas, ņemot vērā ar projektu saistīto ļoti augsto risku, arī kopējo garantēto aizdevumu summu.
- (186) *Trelleborg Port* apgalvo, ka nav iespējams noteikt atbalsta summu, jo 2014. gada lēmumā nebija parametru, kas ļautu to aprēķināt. Tā kā laikā, kad tika piešķirtas valsts garantijas, konsorcijs rentabilitātes rādītāji bija tādi, ka neviens nevēlējās tam piešķirt nekādas garantijas, atbalsta elementu veido ne tikai starpība starp tirgus prēmiju par garantiju un faktiski samaksāto prēmiju, bet arī pati valsts garantija. Valsts garantijas vērtība atbilst pamatā esošā aizdevuma vērtībai. *Trelleborg Port* arī norāda, ka attiecībā uz Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu atbalsta elements atbilst starpībai starp summu, ko konsorcijs būtu samaksājis, ja tiktu piemēroti parastie nodokļu noteikumi, un summu, ko tas faktiski samaksāja.

4.4.3. *Darbības atbalsta piešķiršana*

- (187) Sūdzības iesniedzējs atsaucas uz spriedumu *Øresund* lietā⁽¹⁰⁰⁾, Starpvaldību nolīguma 10. pantu, Konsorcijs līguma 4. panta 3. punktu, 2014. gada lēmuma⁽¹⁰¹⁾ 50. apsvērumu un 1997. un 2004. gada sadarbības nolīgumiem, apgalvojot, ka nav šaubu par to, ka valsts garantijas attiecas gan uz pastāvīgā savienojuma būvniecības izmaksām, gan arī darbības izmaksām. Sūdzības iesniedzējs un *Stena Line* uzskata, ka valsts garantijas ļauj konsorcijam noteikt savas cenas, neņemot vērā izmaksas⁽¹⁰²⁾. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka gan valsts garantiju, gan arī Dānijas īpašo noteikumu par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu gadījumā ir jānoskaidro atbalsts pastāvīgā savienojuma būvniecībai un atbalsts pastāvīgā savienojuma darbībai.
- (188) Sūdzības iesniedzējs atsaucas arī uz spriedumu lietā *Scandlines Fehmarn Belt*⁽¹⁰³⁾, atgādinot, ka atbalstu, kas piešķirts pēc tam, kad saņēmēja parāda summa ir samazinājusies līdz līmenim, kurā ienākumi – iespējams – pārsniedz ekspluatācijas izmaksas un parāda atmaksu tirgus apstākļos un tātad pirms parāda pilnīgas atmaksas, var uzskatīt par darbības atbalstu. Sūdzības iesniedzējs komentēja arī lēmuma par procedūras sākšanu 124. apsvērumu un norādīja, ka pastāvīgā savienojuma projekta riski pēc tā nodošanas ekspluatācijā bija ierobežoti. Tas uzskata, ka valsts garantijas aizdevumiem, kas ņemti, lai segtu konsorcijs darbības izmaksas, nav pamatotas un nepieciešamas, lai veiktu ieguldījumus pastāvīgajā savienojumā (tas šo lietu atšķir no *Hinkley Point C*⁽¹⁰⁴⁾ projekta). Lai darbības atbalsts būtu pamatots, tam jābūt ierobežotam laikā un jāsamazinās.

⁽¹⁰⁰⁾ 108., 111. un 116. punkts.

⁽¹⁰¹⁾ Šai sakarā sūdzības iesniedzējs atsaucas arī uz sprieduma *Øresund* lietā 107. punktu.

⁽¹⁰²⁾ Piemēram, sūdzības iesniedzējs uzskata, ka konsorcijs 2019. gada 29. novembrī ieviestais cenu samazinājums kravu pārvadājumu segmentā nebūtu bijis iespējams bez valsts garantijām. Piemērs attiecas konkrēti uz visiem transportlīdzekļiem, kuru garums ir no 9 metriem un kuriem saskaņā ar sūdzības iesniedzēja sniegto informāciju naktī tika piemērots cenas samazinājums par 15 % no parastās likmes, kā arī visiem transportlīdzekļiem, kuru garums ir no 20 metriem un kuriem piemēroja tādu pašu likmi, kā 9–20 metrus gariem transportlīdzekļiem. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka tādējādi cenu samazinājuma vienīgais mērķis ir novirzīt kravu pārvadājumus no sūdzības iesniedzēja prāmju līnijas uz pastāvīgo savienojumu. *Stena Line* apgalvo, ka neilgi pēc pastāvīgā savienojuma atvēršanas 2000. gadā konsorcijs samazināja ceļu lietošanas maksas automobiļiem un kravas automobiļiem attiecīgi par 40 % un 50 %.

⁽¹⁰³⁾ Sk. 242. punktu.

⁽¹⁰⁴⁾ Vispārējās tiesas 2018. gada 12. jūlija spriedums, Austrijas Republika/Eiropas Komisija, T-356/15, ECLI:EU:T:2018:439.

- (189) *Stena Line, Scandlines* un *Grimaldi* uzskata, ka darbības atbalsts, kas ir aizliegts, ir ne tikai atbalsts, kas piešķirts projekta darbības posmā, bet viss atbalsts, kas saistīts ar darbības izmaksām, tostarp projekta būvniecības posmā ⁽¹⁰⁵⁾. Tas nozīmē, ka konsorcijs piešķirto atbalstu nevar izmantot, lai segtu jebkādu refinansēšanas aizdevumus, jo šādi aizdevumi, interpretējot sprieduma *Øresund* lietā 111. punktu, ir aizliegts darbības atbalsts. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka, tāpat kā attiecībā uz valsts garantijām, attiecībā uz valsts atbalstu, kas izriet no Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu, ir jānošķir atbalsts pastāvīga savienojuma būvniecībai un atbalsts pastāvīgā savienojuma darbībai.
- (190) *Stena Line, Scandlines* un *Grimaldi* neuzskata, ka tādi infrastruktūras projekti kā pastāvīgais savienojums, attaisno to, ka tiek padarīta neskaidra robeža starp ieguldījumu atbalstu un darbības atbalstu, kā, iespējams, minēts lēmuma par procedūras sākšanu 131. apsvērumā. Turklāt īpaši liela mēroga projektos nevajadzētu ļaut gūt labumu no darbības atbalsta ⁽¹⁰⁶⁾. Uzņēmumi *Stena Line, Scandlines* un *Grimaldi* sniedz arī vairākus argumentus, lai pierādītu, ka spriedums *Hinkley Point C* lietā nav piemērojams šajā lietā. Visbeidzot, tie stingri iebilst pret Komisijas ierosinājumu, kas izklāstīts lēmuma par procedūras sākšanu 132. apsvērumā, par iespēju valsts garantijas pielīdzināt tiešai kapitāla iepludināšanai.
- (191) Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka konsorcijs iekšējās atdeves likmes (*IRR*) un neto pašreizējās vērtības (*NPV*) ekonomiskais novērtējums ⁽¹⁰⁷⁾ (sk. 201. apsvērumu turpmāk) liecina, ka konsorcijs būtu varējis finansēt pastāvīgo savienojumu ar komerciāliem nosacījumiem un bez valsts garantijām no 2003. gada, un tas, sūdzības iesniedzēja ieskatā, arī norāda, ka atbalsts kopš 2003. gada ir darbības atbalsts.

4.4.4. Atbalsta nepieciešamība

- (192) Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka, lai novērtētu atbalsta nepieciešamību, Komisijai būtu jāveic aprēķins, kas ir līdzīgs tās 2015. gada lēmumā par Fērnabeltu ⁽¹⁰⁸⁾ ⁽¹⁰⁹⁾ iekļautajam aprēķinam, kad tā noteica projekta *IRR* un salīdzināja to ar vidējo svērto kapitāla cenu (*WACC*). Tādējādi atbalsts var būt nepieciešams tikai tad, ja *IRR* ir zemāka par *WACC*. Lai veiktu šo aprēķinu, sūdzības iesniedzējs norāda, ka, konsorcijs ieskatā, pastāvīgā savienojuma kalpošanas laiks ir vismaz 100 gadi. Ir jāveic atsevišķa analīze par atbalsta nepieciešamību attiecībā uz pastāvīgā savienojuma darbības posmu. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka, novērtējot atbalsta nepieciešamību, nav būtiski vērtēt, vai pasākumi tika vai netika pieņemti laikā, kad kopumā tika uzskatīts, ka Savienības valsts atbalsta noteikumi uz infrastruktūras projektu finansēšanu no publiskā sektora līdzekļiem neattiecas. Attiecībā uz jautājumu par to, vai liela mēroga infrastruktūras projektu, piemēram, pastāvīgā savienojuma projektu, varētu īstenot bez valsts atbalsta, sūdzības iesniedzējs norāda, ka Lamanša tuneļa ⁽¹¹⁰⁾ projektēšanu, finansēšanu, būvniecību un ekspluatāciju veica privāti uzņēmumi, kas piedalījās atklātā konkursā, kurā privātiem uzņēmumiem tika piešķirta koncesija.

⁽¹⁰⁵⁾ Šajā kontekstā tie atsaucas uz sprieduma *Øresund* lietā 106. un 108. punktu.

⁽¹⁰⁶⁾ Konkrētāk, ieinteresētās personas atsaucas uz 14. punktu Komisijas Reģionālā atbalsta pamatnostādnes 2014.–2020. gadam (OV C 209, 23.7.2013., 1. lpp.), kurā noteikts, ka “lieli uzņēmumi, visticamāk, būs nozīmīgi attiecīgā tirgus dalībnieki, un tādēļ ieguldījumi, kuriem tiek piešķirts atbalsts, var izkropļot konkurenci un tirdzniecību iekšējā tirgū”.

⁽¹⁰⁷⁾ Ziņojumu sagatavoja Stokholmas Universitātes ekonomikas profesors un Stokholmas Eiropas tiesību un ekonomikas centra priekšsēdētājs Dr. Sten Nyberg un Lundas Universitātes Ekonomikas un vadības skolas ekonomikas asociētais profesors un Stokholmas Eiropas tiesību un ekonomikas centra direktors Dr. Mattias Ganslandt.

⁽¹⁰⁸⁾ Komisijas Lēmums C(2015) 5023 final (2015. gada 23. jūlijs) par valsts atbalstu SA.39078 (2014/N) (Dānija) par Fērnabelta pastāvīgā savienojuma projekta finansēšanu (OV C 325, 2.10.2015., 1. lpp.), 103. apsvēruma, kā arī spriedums *Scandlines Fehmarn Belt* lietā, 211. punkts.

⁽¹⁰⁹⁾ Sākotnēji sūdzības iesniedzējs atsauca uz 108. zemsvītras piezīmē minēto lēmumu, tomēr tad, kad attiecīgajā lietā tika pieņemts galīgais lēmums, sūdzības iesniedzējs iesniedza papildu apsvērumus (sk. 199. apsvērumu turpmāk).

⁽¹¹⁰⁾ Komisijas Lēmums 88/568/EEK (1988. gada 24. oktobris) par procedūru saskaņā ar EEK līguma 85. pantu (IV/32.437/8 – Eirotunelis) (OV L 311, 17.11.1988., 36. lpp.) un Komisijas Lēmums C(2015) 1816 final (2015. gada 22. jūnijs) par valsts atbalstu N 159/2005 – Apvienotā Karaliste – EWSI Lamanša tuneļa kravu pārvadājumu atbalsta finansēšana (OV C 314, 10.12.2005., 2. lpp.).

- (193) Pastāvīgā savienojuma ekonomiskā novērtējuma, ko sūdzības iesniedzējs pasūtīja 2019. gada septembrī (191. apsvēruma), rezultāti, jo īpaši konsorcijs IRR un WACC dažādos scenārijos, ir apkopoti 201.–206. apsvērumā.

4.4.5. Atbalsta samērīgums

- (194) Sūdzības iesniedzējs un *Scandlines* un citi, atsaucoties uz spriedumu *Øresund* lietā⁽¹¹¹⁾, uzskata, ka atbalsts nav samērīgs, jo valsts garantijas un Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu nav ierobežoti laika, apmēra vai skaita ziņā un nav piesaistīti konkrētiem finanšu darījumiem. Turklāt nav skaidrs parāda atmaksas periods, un tas mainās.
- (195) Tāpat sūdzības iesniedzējs un *Scandlines* un citi uzskata, ka ir būtiski norādīt, ka Vispārējā tiesa spriedumā *Scandlines Fehmarn Belt* lietā⁽¹¹²⁾ un spriedumā *Stena Line Fehmarn Belt* lietā⁽¹¹³⁾ noteica, ka atbalsts var būt nepieciešams un samērīgs tikai līdz tam laikam: “Kad saņēmējs, pamatojoties uz savu naudas plūsmu, spēš aizņemties tirgū, kurā valda konkurence, bez valsts garantiju vai aizdevumu palīdzības. Šis brīdis parasti ir sasniegts, ja saņēmēja parāda summa ir samazinājusies līdz līmenim, kurā ienākumi – iespējams – pārsniedz ekspluatācijas izmaksas un parāda atmaksu tirgus apstākļos un tālāk pirms parāda pilnīgas atmaksas.” Dažas ieinteresētās personas piebilst, ka “atbalsts, kas pārsniedz šo līmeni, tādējādi var tikt uzskatīts par darbības atbalstu, attiecībā uz kuru Komisija apstrīdētajā lēmumā nav sniegusi nekādu pamatojumu”. Saskaņā ar ieinteresēto personu sniegto informāciju tādējādi ir acīmredzams, ka atbalsts ir jāierobežo līdz brīdim, kad saņēmējs pats spēš aizņemties tirgū, kurā valda konkurence.
- (196) Sūdzības iesniedzējs atsaucas uz Vispārējās tiesas konstatējumiem spriedumā *Scandlines Fehmarn Belt* lietā⁽¹¹⁴⁾, apgalvojot, ka atbalsts ir samērīgs līdz summai, pie kuras projekts kļūst rentabls. Tāpat Vispārējā tiesa spriedumā *Øresund* lietā konstatēja, ka, novērtējot samērīgumu, nav būtiski, ka citas valstu finansējuma formas radītu lielāku finansiālu slogu uz valstu budžetu⁽¹¹⁵⁾ vai ka tiešākas atbalsta formas varētu piesaistīt lielāku atbalstu⁽¹¹⁶⁾. Turklāt sūdzības iesniedzējs, atsaucoties uz *SVEDAB* 2014. gada pārskatu, apgalvo, ka vismaz līdz 2012. gadam konsorcijs sasniedza rentabilitātes sliekšni, kurā nebija neto peļņas vai zaudējumu, un ka nākamajā gadā konsorcijs būtu varējis sadalīt dividendes vai peļņas daļas saviem mātesuzņēmumiem. Sūdzības iesniedzējs atsaucas arī uz *Standard&Poor's Global Ratings* 2016. gada 18. novembrī atjaunoto pētījumu, norādot, ka konsorcijs sāka atmaksāt parādu 2004. gadā, proti, piecus gadus pirms noteiktā termiņa, un ka kopš 2000. gada konsorcijs darbības peļņa bija un ir saglabājusies pozitīva. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka konsorcijs pašu kapitāla vērtība 2016. gadā kļuva pozitīva un ka saskaņā ar konsorcijs sniegto informāciju tas sāka izmaksāt dividendes mātesuzņēmumiem 2018. gadā, kad par 2017. taksācijas gadu tika izmaksātas dividendes 1,1 miljarda DKK (0,15 miljardi EUR) apmērā, un mātesuzņēmumi 2018. gadā nolēma palielināt ikgadējo dividenžu maksājumu, kā rezultātā konsorcijs parāds bija jāatmaksā tikai 2050. gadā, kas ir ievērojami vēlāk par iepriekš paredzēto 2033. gadu. Turklāt Dānijas valsts izņem naudu no *A/S Øresund* citiem mērķiem, nevis tāpēc, lai atmaksātu parādu, kas saistīts ar Dānijas autoceļu un dzelzceļa iekšzemes savienojumu izmaksām. Tādējādi ir pagarināts konsorcijam noteiktais atmaksas periods. Pamatojoties uz šiem apsvērumiem, sūdzības iesniedzēja ieskatā, ir skaidrs, ka konsorcijs ienākumi ir diezgan lieli, acīmredzami pietiekami, lai finansētu citus projektus, un ka tie varētu pārsniegt darbības izmaksas un parādu atmaksu parastos tirgus apstākļos.

⁽¹¹¹⁾ 118.–139. punkts.

⁽¹¹²⁾ Sk. 242. punktu.

⁽¹¹³⁾ Sk. 213. punktu.

⁽¹¹⁴⁾ Sk. 224. punktu.

⁽¹¹⁵⁾ Sk. 191. un 153. punktu.

⁽¹¹⁶⁾ Sk. 153. punktu.

- (197) Šai sakarā sūdzības iesniedzējs arī atgādina, ka starp lielākajiem Dānijas valstij piederošajiem uzņēmumiem, kuriem Dānijas valsts ir sniegusi garantijas, tostarp tiem, kas atbildīgi par Lielā Belta tilta un Fērnabelta pastāvīgā savienojuma būvniecību un ekspluatāciju, konsorcijs ir vienīgais, kas nemaksā nekādas prēmijas par valsts garantijām, savukārt gandrīz visi pārējie uzņēmumi maksā 0,15 % no nesamaksātā parāda. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tas skaidri parāda, ka pastāvīgā savienojuma būvniecību un ekspluatāciju varētu nodrošināt ar atbalstu, kas ir mazāks par 0 % prēmiju.
- (198) Sūdzības iesniedzējs īpaši atsaucas uz lēmuma par procedūras sākšanu 150. apsvērumu, kurā Komisija minēja, ka bija paredzēts, ka Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu veicinās projekta dzīvotspēju, tādējādi padarot garantiju ietekmi un minēto īpašo noteikumu sniegtās priekšrocības savstarpēji atkarīgas. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka šis apgalvojums nav pareizs. Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu rada papildu priekšrocības salīdzinājumā ar valsts garantijām, un tos nevar uzskatīt par savstarpēji atkarīgiem valsts atbalsta noteikumu nozīmē. Sūdzības iesniedzējs aicināja Komisiju pieprasīt konsorcijsa nodokļu deklarācijas, lai pareizi aprēķinātu priekšrocības apmēru, ko šie īpašie noteikumi piešķir konsorcijsam.
- (199) Sūdzības iesniedzējs iesniedza apsvērumus arī pēc tam, kad bija izvērtējis galīgajā lēmumā Fērnabelta lietā iekļauto samērīguma analīzi. Sūdzības iesniedzējs īpaši norāda uz atšķirībām starp *ex ante* risku (pirms būvniecības) un *ex post* risku (pēc pastāvīgā savienojuma nodošanas ekspluatācijā), uz nepieciešamību atkārtoti izvērtēt valsts atbalstu pēc būvniecības, kā arī uz ierobežojumiem (darbības joma attiecas tikai uz būvniecību, prioritāti piešķirt valsts subsidēto aizdevumu atmaksai un garantijas maksa), kas arī ir vajadzīgi, lai nodrošinātu pastāvīgā savienojuma valsts atbalsta samērīgumu.
- (200) *Stena Line* arī apgalvoja, ka, ņemot vērā to, ka pastāvīgais savienojums bija ienesīgs un konsorcijsam līdz 2004. gadam bija pozitīvas naudas plūsmas, kas pārsniedza tā darbības un parāda atmaksas izmaksas, valsts atbalsts konsorcijsam nav bijis samērīgs vismaz kopš 2004. gada.
- (201) Kā minēts 191. un 193. apsvērumā, sūdzības iesniedzējs pasūtīja ekonomisku novērtējumu par konsorcijsa *IRR* un *WACC*, lai analizētu, vai un kad konsorcijs būtu varējis finansēt pastāvīgo savienojumu ar tirgus nosacījumiem bez valsts garantijām. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka valsts garantijām ir divējāda ietekme uz finansējumu. Pirmkārt, garantijas ļāva konsorcijsam pirmajos 17 darbības gados aizņemties līdzekļus, kas pārsniedza 100 % no pašu kapitāla un parāda attiecības (negatīva pašu kapitāla vērtība līdz 2016. gadam). Otrkārt, garantijas ļāva konsorcijsam aizņemties līdzekļus ar zemākām izmaksām nekā salīdzināmiem uzņēmumiem (konsorcijs ieguva AAA kredītreitingu). Sūdzības iesniedzējs norāda arī, ka valsts garantiju izmantošanas rezultātā konsorcijsa parāda faktiskais termiņš bija vidējs (tuvu pieciem gadiem), kas ir ļoti maz salīdzinājumā ar aktīvu saimnieciskās izmantošanas ilgumu (vairāk nekā 100 gadi). Novērtējumā secināts, ka 2003. vai 2004. gadā, t. i., tikai dažus gadus pēc pastāvīgā savienojuma nodošanas ekspluatācijā, konsorcijs būtu varējis finansēt pastāvīgo savienojumu ar komerciāliem noteikumiem bez valsts garantijām. Visos scenārijos (atsaucoties uz veiktajiem jutīguma scenārijiem) valsts atbalsts no 2009. vai 2010. gada vairs nebija vajadzīgs. Lai nonāktu pie šāda secinājuma, pētījuma ietvaros tika veiktas vairākas analīzes, tostarp konsorcijsa *IRR* tika salīdzināts ar *WACC* aprēķinu, pamatojoties uz 37 salīdzināmiem uzņēmumiem, parāda un kapitāla vērtspapīru tirgus apstākļiem Dānijā (sk. 202. apsvērumu turpmāk) un aplēsi par konsorcijsa tirgus vērtību 2000.–2018. gadā (sk. 203. apsvērumu turpmāk).
- (202) Ekonomiskais novērtējums ietver konsorcijsa gada pārskatu analīzi, kas liecina, ka konsorcijsa *IRR*, pamatojoties uz darbības rezultātu lineāru prognozi 100 gadu periodā, ir 7,2 % (pirms nodokļu nomaksas) un, ja periodu ierobežo līdz 40 gadiem, *IRR* ir 6,2 %. Salīdzināmu un nesubsidētu uzņēmumu *WACC* 100 gadu scenārijā samazinājās zem konsorcijsa *IRR* 2004. gadā⁽¹⁷⁾. Tādējādi sūdzības iesniedzējs uzskata, ka no tā brīža valsts atbalsts vairs nebija vajadzīgs (pasaules finanšu krīzes laikā *WACC* 100 gadu scenārijā īslaicīgi pārsniedza *IRR*, bet kopš 2009. gada *WACC* ir saglabājusies zem *IRR*). 40 gadu scenārijā salīdzināmu uzņēmumu *WACC* kopš 2010. gada ir saglabājusies zem *IRR*.

⁽¹⁷⁾ Saskaņā ar ziņojumu salīdzināmu uzņēmumu un parāda un kapitāla vērtspapīru tirgus apstākļu analīze Dānijā liecina, ka laikposmā no 2000. līdz 2018. gadam salīdzināmu uzņēmumu *WACC* samazinājās no 9,3 % līdz 3,0 %. Zviedrijā šie rādītāji bija attiecīgi 8,7 % un 3,3 %.

- (203) Konsorcijs tirgus vērtības aplēse (pamatojoties uz diskontētajām naudas plūsmām) 2000.–2018. gadā liecina, ka diskontēto naudas plūsmu vērtība no 2003. gada pārsniedz projekta izmaksas (aprēķinātas ar konsorcijs vidējo procentu likmi, pamatojoties uz darbības rezultātu lineāru prognozi 100 gadu periodā). Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka turpmāka jutīguma analīze liecina, ka secinājumi ir pārlicinoši gan attiecībā uz īsākiem, gan garākiem naudas plūsmu periodiem. Proti, analīze liecina, ka, sākot ar 2009. gadu, visos scenārijos nākotnes naudas plūsmu diskontētā summa ir lielāka par kopējām izmaksām. Pamatojoties uz to, sūdzības iesniedzējs secina, ka no 2003. gada vai katrā ziņā no 2009. gada konsorcijs bija pievilcīgs, lai to iegādātos komerciāls ekonomikas dalībnieks. Sūdzības iesniedzēja ieskatā, tas liecina par to, ka no 2003. gada vai vismaz no 2009. gada konsorcijs būtu varējis finansēt pastāvīgo savienojumu ar tirgus nosacījumiem un bez valsts garantijām.
- (204) Sūdzības iesniedzējs arī iesniedza to pašu autoru analīzi par konsorcijs finansējuma deficītu. 1999. gadā pirms pastāvīgā savienojuma nodošanas ekspluatācijā salīdzināmu uzņēmumu WACC bija nedaudz augstāka (8,0 %) par pastāvīgā savienojuma projekta IRR (7,2 %). Tā rezultātā 1999. gadā finansējuma deficīts bija 2,9 miljardi DKK (0,39 miljardi EUR), kas pamatoja ierobežota valsts atbalsta nepieciešamību. Skaidrības labad sūdzības iesniedzējs norāda, ka finansējuma deficīts 2000. gadā bija 5,9 miljardi DKK (0,79 miljardi EUR), jo salīdzināmiem uzņēmumiem bija augstāka WACC (9,3 %), taču uzsver, ka jau pēc pastāvīgā savienojuma nodošanas ekspluatācijā valsts garantijas bija pārāk dāsnas.
- (205) Saskaņā ar analīzi, pateicoties valsts garantijām, konsorcijs varēja pilnībā segt savas izmaksas ar aizņēmumu, kura procentu likme 1999. gadā bija tikai 3 %, bet 2000. gadā – tikai 3,5 %. Tas nozīmē, ka konsorcijs WACC bija tikai 3–3,5 % (100 % aizņēmuma finansējums). Tādējādi 7,2 % IRR ir ievērojami augstāka par konsorcijs WACC, un valsts garantiju modelis ir nesamērīgs un nepamatots. Izmantojot valsts atbalstu, WACC būtu jāsamazinās tikai par 0,8 % (no 8 % līdz 7,2 %), lai konsorcijs WACC būtu vienāda ar pastāvīgā savienojuma projekta IRR. Saskaņā ar ziņojumu nesamērīga valsts atbalsta apmērs NPV izteiksmē bija 54,3 miljardi DKK (7,28 miljardi EUR), aprēķinā izmantojot konsorcijs procentu likmi 1999. gadā, un 41,8 miljardi DKK (5,60 miljardi EUR), izmantojot 2000. gada procentu likmi.
- (206) Ziņojuma autori veica arī konsorcijs NPV papildu analīzi, pamatojoties uz konsorcijs piemērojamās procentu likmes un uzņēmuma ar 100 % AAA aizņēmuma finansējumu procentu likmes salīdzinājumu. Analīzes mērķis bija noteikt nesamērīgā valsts atbalsta apmēru. Analīzes pamatā ir fakts, ka, ja IRR ir augstāka par konsorcijs vidējo gada procentu likmi, pastāvīgajam savienojumam ir pozitīva NPV vai projekta ienesīgums ir lielāks par izmaksām. Arī uz šā pamata sūdzības iesniedzējs uzsver, ka valsts garantijas bija pārāk dāsnas un nodrošināja nesamērīgu valsts atbalstu jau kopš pastāvīgā savienojuma nodošanas ekspluatācijā. Šo secinājumu apstiprina arī gada atdeve un ikgadējo ieņēmumu analīze.
- (207) Sūdzības iesniedzējs iesniedza arī memorandu par dažiem Komisijas konstatējumiem galīgajā lēmumā Fērnarnbelta lietā par pastāvīgā savienojuma finansēšanu, jo īpaši attiecībā uz samērīgumu.
- (208) Visbeidzot, sūdzības iesniedzējs iesniedza apsvērumus par konsorcijs 2020. gada pārskatu, jo 2020. gada pavasarī konsorcijs sāka vairākas iniciatīvas, ar ko tas savu parādu no valsts garantētajiem aizņēmumiem pārnesa uz aizņēmumiem bez valsts garantijām. Sūdzības iesniedzējs novērtēja attiecīgos kredītreitingus un secināja, ka valstij piederošās struktūras jau guva labumu no priekšrocības, pateicoties tam, ka valsts ir īpašniece, kas, to kreditoru ieskatā, paaugstina nodrošinājuma vērtību. Sūdzības iesniedzējs arī norāda, ka 2020. gadā ar aizdevumiem bez valsts garantijām piesaistītā summa ir aptuveni 28 % no konsorcijs bruto aizņēmumiem, kas vēl vairāk pierāda to, ka valsts garantijas bija nesamērīgas jau pirmajos darbības gados.
- (209) *Stena Line* atsaucas uz *IPCEI* paziņojumu, atgādinot, ka finansējuma deficīta aprēķinā var iekļaut tikai attiecināmās izmaksas. Ņemot vērā to, ka autoceļu un dzelzceļa savienojumi ir atsevišķs projekts, *Stena Line* uzskata, ka, aprēķinot, cik lielu atbalstu pastāvīgais savienojums var saņemt, šo objektu izmaksas nav būtiskas. Šajā sakarā *Stena Line* norāda, ka konsorcijs 2018. gadā korigēja savu dividenžu politiku, lai galvenokārt koncentrētos uz mātesuzņēmumu *A/S Øresund* un *SVEDAB*, kas atbild par autoceļu un dzelzceļa iekšzemes savienojumiem, parādsaistību samazināšanu. *Stena Line* apgalvo, ka tas ir skaidrs pierādījums tam, ka ar pastāvīgā savienojuma finansēšanai paredzēto valsts atbalstu konsorcijs tika finansētas neattiecināmas izmaksas.

4.4.6. Pārmērīgu konkurences izkropļojumu novēršana un samēra pārbaude

- (210) Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka valsts garantijās un Dānijas īpašajos noteikumos par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu ietvertais atbalsts rada nepamatotus konkurences izkropļojumus.
- (211) Sūdzības iesniedzējs norāda, ka pastāvīgā savienojuma projekta mērķis nekad nav bijis aizstāt prāmju satiksmi starp Helsingborgu un Helsingoru, kā arī tas netika uzskatīts par nepieciešamām vai nenovēršamām tā sekām. Sūdzības iesniedzējs arī atgādina, ka savienojums starp Helsingborgas un Helsingoras ostām – tās abas ir daļa no TEN-T tīkla – savieno autoceļus E47, E4 un E20 un tādējādi arī Centrāleiropu ar Ziemeļvalstīm. Sūdzības iesniedzējs atsaucas uz vienu no TEN-T galvenajiem mērķiem, proti, veicināt zemas siltumnīcefekta gāzu emisijas, tīru transportu un zemas oglekļa emisijas, un norāda, ka tā bezemisiju prāmji ir zaļa alternatīva pastāvīgajam savienojumam. Visbeidzot, sūdzības iesniedzējs atsaucas uz Komisijas Balto grāmatu “Ceļvedis uz Eiropas vienoto transporta telpu”⁽¹¹⁸⁾, kurā Komisija norādīja, ka “nodokļu izkropļojumu un nepamatotu subsīdiu novēršana un brīva un neizkropļota konkurence (...) ir nepieciešama, lai radītu vienādas iespējas dažādiem transporta veidiem, kuri tieši konkurē”. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tā prāmju pārvadājumu izzušanai būtu katastrofāla sociāli ekonomiskā ietekme. Šajā sakarā sūdzības iesniedzējs atgādina, ka valsts garantijas ļauj konsorcijam maksu par pastāvīgā savienojuma izmantošanu noteikti mākslīgi zemā līmenī, kas ļauj konsorcijam palielināt satiksmes apjomu un savu tirgus daļu. Valsts garantijas ļauj konsorcijam uzņemties lielāku risku, *de facto* izslēdzot bankrotu. Sūdzības iesniedzējs norāda uz vēl vienu mehānismu, kas izraisa tirgus izkropļojumus un ir saistīts ar valstu mērķiem veicināt satiksmi pa pastāvīgo savienojumu. Tā kā konsorciju atbalsta valstis, arī konsorcija mērķis mainītos no stingras peļņas maksimizēšanas uz satiksmes apjoma palielināšanu. Tas ir iespējams, pateicoties valsts garantijām.

4.4.7. Valsts garantiju izmantošanas nosacījumi

- (212) Atsaucoties uz 2008. gada Paziņojumu par garantijām, sūdzības iesniedzējs atgādina Komisijai, ka tai nav tiesību atļaut piešķirt atbalstu valsts garantiju veidā, ja vien Komisija iepriekš nezina, kādi ir šo garantiju izmantošanas nosacījumi. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka nav nosacījumu, lai izmantotu garantijas, kas noteiktas aizdevumu līgumos starp konsorciju un attiecīgajām finanšu iestādēm, un tāpēc Komisija nevar konstatēt, ka valsts garantijas ir saderīgas ar iekšējo tirgu.

4.5. Tiesiskā palāvība

- (213) Sūdzības iesniedzējs un *Scandlines* un citi apgalvo, ka spriedums *Øresund* lietā būtu jāinterpretē tā, lai pēc sprieduma *Aéroports de Paris* lietā tiktu izslēgta konsorcija un valstu tiesiskā palāvība.
- (214) Tādējādi tie uzskata, ka spriedumā *Øresund* lietā⁽¹¹⁹⁾ Vispārējā tiesa ir skaidri noteikusi, ka tiesiskā palāvība var pastāvēt tikai attiecībā uz laikposmu pirms sprieduma *Aéroports de Paris* lietā pieņemšanas, nevis, kā Komisija šķietami norādījusi lēmuma par procedūras sāksanu 178. apsvērumā, vismaz līdz 2000. gadam.
- (215) Sūdzības iesniedzējs atsaucas uz spriedumā *Øresund* lietā⁽¹²⁰⁾ minēto judikatūru, uzskaitot trīs kumulatīvus nosacījumus, kas jāizpilda, lai prasība par tiesiskās palāvības aizsardzību būtu pamatota: i) administrācijai ir jābūt sniegušai ieinteresētajai personai precīzu, beznosacījumu un saskaņotu apliecinājumu no kompetentiem un uzticamiem avotiem; ii) šiem apsolījumiem ir jābūt tādiem, kas var radīt tiesisku palāvību personai, uz kuru tie attiecas; iii) sniegtajam apliecinājumam ir jāatbilst piemērojamajām tiesību normām.

⁽¹¹⁸⁾ Baltā grāmata “Ceļvedis uz Eiropas vienoto transporta telpu – virzība uz konkurētspējīgu un resursefektīvu transporta sistēmu”, COM(2011) 144 final, 59. punkts.

⁽¹¹⁹⁾ Sk. 322. punktu.

⁽¹²⁰⁾ Sk. 306. punktu: Vispārējās tiesas spriedums, 2005. gada 30. jūnijs, *Branco/Komisija*, T-347/03, ECLI:EU:T:2005:265, 102. punkts un tajā minētā judikatūra; Vispārējās tiesas spriedums, 2006. gada 23. februāris, *Cementbouw Handel & Industrie/Komisija*, T-282/02, ECLI:EU:T:2006:64, 77. punkts; Vispārējās tiesas spriedums, 2009. gada 30. jūnijs, *CPEM/Komisija*, T-444/07, ECLI:EU:T:2009:227, 126. punkts.

- (216) Lai gan sūdzības iesniedzējs, *Scandlines* un citi atzīst, ka līdz spriedumam *Aéroports de Paris* lietā, pastāvēja tiesiskā palāvēība, tie uzskata, ka Komisijas 1995. gada vēstulēs sniegtais apliecinājums pēc minētā sprieduma pieņemšanas vairs neatbilda piemērojamiem noteikumiem. *Scandlines* un citi uzskata, ka katrā ziņā tiesības atsaukties uz tiesisko palāvēību izbeigtos pēc trīs gadu pārejas perioda beigām, kas ļauj atbalsta saņēmējam pielāgot savu rīcību, ņemot vērā jaunos juridiskos apstākļus ⁽¹²¹⁾.
- (217) Tāpat sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka pēc sprieduma *Aéroports de Paris* lietā pieņemšanas nevar būt šaubu, ka piesardzīgs un modrs ekonomikas dalībnieks būtu varējis paredzēt, ka Komisija varētu pieņemt lēmumu, nosakot, ka uz attiecīgajiem atbalsta pasākumiem attiecas valsts atbalsta noteikumi. Sūdzības iesniedzējs un *Scandlines* un citi uzskata, ka valstīm un konsorcijs bija jāpielāgo sava rīcība saskaņā ar spriedumu un ka laikposms starp sprieduma *Aéroports de Paris* lietā pieņemšanas un iespējamo noilguma termiņa pārtraukšanu ir uzskatāms par pietiekami ilgu laikposmu, lai pielāgotos un paziņotu Komisijai attiecīgos atbalsta pasākumus.
- (218) Visbeidzot, sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka, pat ja Komisija uzskatītu, ka valstis 1992. gadā ir piešķirušas divas valsts garantijas, kas ir individuāls *ad hoc* atbalsts, ir skaidrs, ka uz tiesiskās palāvēības principu nevar atsaukties attiecībā uz laikposmu pēc 2003. gada 13. maija. Ja tas tā nebūtu, valstīm būtu atļauts atsaukties uz tiesiskās palāvēības principu, lai turpinātu sniegt konsorcijs valsts garantijas, nemaksājot nekādu prēmiju un neierobežojot garantējamās summas un periodu, kurā tās var tikt piešķirtas, tik ilgi, cik tās uzskata par nepieciešamu.

4.6. Atbalsta atgūšana

- (219) *Scandlines* un citi uzskata, ka ir jāatgūst atbalsts, kas ietverts Dānijas īpašajos noteikumos par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu un valsts garantijās, kas piešķirtas kopš 2003. gada. Tas īpaši attiecas uz valsts garantijām visiem aizdevumiem, kas ņemti sākotnējā parāda refinansēšanai, kā arī uz atbalstu visām pārējām darbības izmaksām, kas segtas no aizdevumiem. *Trelleborg Port* uzsver, ka faktiskās valsts garantijas ir jāatceļ, kā arī konsorcijs ir jāatmaksā starpība starp tirgus prēmiju un samaksāto prēmiju. *Stena Line* apgalvoja, ka ir jāpieprasa atgūt i) visu atbalstu, kas piešķirts pēc 2004. gada (jo vismaz no 2004. gada konsorcijs būtu varējis aizņemties saskaņā ar tirgus nosacījumiem); ii) darbības atbalsts, kas piešķirts laikposmā no 2003. līdz 2004. gadam, kā arī iii) par 2003.–2004. gada periodu – starpība starp pastāvīgā savienojuma cenām, pamatojoties uz faktiskajām izmaksām, un cenām, kas ir zem pašizmaksas, kā arī valsts garantijas un valsts aizdevumi ⁽¹²²⁾, kas izmantoti jebkādu darbības izmaksu segšanai.
- (220) Sūdzības iesniedzējs piebilst, ka, pat ja Komisija atzītu atbalstu par saderīgu ar iekšējo tirgu, tas nepadarītu par likumīgiem pasākumus, kas īstenoti, pārkāpjot LESD 108. panta 3. punktu *ex post facto*, un procenti būtu jāpiemēro no katra jauna atbalsta piešķiršanas dienas.
- (221) *FSS*, *Trelleborg Port* un *Grimaldi* uzskata, ka valsts garantijas un Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu nav paziņoti Komisijai saskaņā ar LESD 108. panta 3. punktu un tādējādi ir nelikumīgs atbalsts. Tas ietver valsts garantijas un atbalstu, kas ietverts Dānijas īpašajos noteikumos par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu, kas tika piešķirti pēc tam, kad tika pieņemts 2014. gada lēmums, ko vēlāk atcēla. Tā kā nav pierādījumu, kas liecinātu par to, ka Dānija un Zviedrija ir pārtraukušas piešķirt valsts garantijas un atbalstu, kas izriet no Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu, Komisijai būtu jāpieņem lēmums, liekot Dānijai un Zviedrijai pārtraukt jaunu garantiju piešķiršanu un liekot Dānijai pārtraukt piešķirt atbalstu, kas saistīts ar Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu, un liekot apturēt esošās valsts garantijas un priekšrocības, kas saistītas ar Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu, līdz Komisija būs pieņēmusi lēmumu par to saderību ar iekšējo tirgu.

⁽¹²¹⁾ Vispārējās tiesas spriedums, 2014. gada 16. oktobris, *Alcoa Trasformazioni*/Komisija, T-177/10, ECLI:EU:T:2014:897, 72. punkts.

⁽¹²²⁾ *Stena Line* neiesniedza nekādu papildu vai konkrētu informāciju par to, uz kuriem valsts aizdevumiem tā atsaucas.

- (222) Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka nesamērīgais valsts atbalsts konsorcijam ir radījis ilgstošas sekas, kas ir jālabo ar tālredzīgiem pasākumiem. Valsts atbalsta pārtraukšana, atsaucot un pārtraucot valsts garantijas, nebūs pietiekama rīcība, lai izveidotu vienlīdzīgus konkurences apstākļus pastāvīgajam savienojumam un prāmjiem. Šai sakarā sūdzības iesniedzējs atsaucas uz 96. punktu spriedumā *Øresund* lietā, kurā Vispārējā tiesa minēja, ka Komisija bija norādījusi, ka konsorcija likvidācija, ņemot vērā starpvaldību nolīgumu, juridiski nebūtu iespējama. Tā kā 2008. gada Paziņojumā par garantijām norādīts, ka labvēlīgāki finansēšanas nosacījumi, ko iegūst uzņēmumi, kuru juridiskā forma paredz atbrīvojumu no parastajiem noteikumiem par bankrotu vai citām maksātnespējas procedūrām, var būt valsts atbalsts, konsorcijs turpinātu gūt ievērojamas priekšrocības pat pēc tam, kad valstis pārstātu slēgt īpašus valsts garantijas līgumus.
- (223) Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka ar šādiem tālredzīgiem pasākumiem ir jāatjauno pastāvīgā savienojuma operatora parastās izmaksas, parastie mērķi un parastie komercdarbības riski. Konkrētāk, tas apsver trīs iespējamus risinājumus, lai atjaunotu normālus tirgus apstākļus satiksmei pāri Ēresundam, proti, pastāvīgā savienojuma privatizāciju, pastāvīgā savienojuma pārveidošanu par biržā kotētu uzņēmumu, kura brīvajā apgrozījumā esošās akcijas tiek tirgotas Kopenhāgenas un/vai Stokholmas biržā, vai koncesijas piešķiršanu neatkarīgam operatoram ar komerciāliem nosacījumiem.

5. NO VALSTĪM SAŅEMTĀS PIEZĪMES

- (224) Šajā iedaļā ir izklāstītas valstu piezīmes par lēmumu par procedūras sākšanu. Šīs piezīmes ietver valstu komentārus par ieinteresēto personu piezīmēm, kas tika iesniegtas valstu iestādēm nekonfidencialā formā. Šajā iedaļā ir iekļauta arī papildu informācija, ko valstis iesniegušas, atbildot uz konkrētiem Komisijas jautājumiem.

5.1. Lēmuma par procedūras sākšanu faktu precizējumi

- (225) Valstis sniedza faktu precizējumus lēmuma par procedūras sākšanu aprakstošajai daļai.
- (226) Konkrētāk, valstis precizē, ka ne Zviedrijas, ne Dānijas tiesību aktos nav juridiska pamata, lai konsorcijam piešķirtu valsts aizdevumus. Šis precizējums attiecas uz lēmuma par procedūras sākšanu 31. apsvērumu, kurā norādīts, ka konsorcijs var saņemt valsts aizdevumus no Dānijas Valsts bankas par gada maksu 0,15 % apmērā no neatmaksātā aizdevuma vērtības, kam pieskaitīta finanšu ministra noteiktā gada procentu likme. Valstis precizē, ka šā apgalvojuma pamatā var būt neskaidrība par to, kā tiek finansēts konsorcijs un A/S *Øresund*, kas ir konsorcija Dānijas mātesuzņēmums. Saskaņā ar Likuma par būvniecību 7. panta 1. punktu (tagad *Sund & Bælt* likuma 10. panta 4. punkts) Dānijas finanšu ministrs ir pilnvarots vajadzības gadījumā segt A/S *Øresund* finansēšanas vajadzības, izmantojot valsts aizdevumus.
- (227) Valstis uzsver, ka starpvaldību nolīguma, Zviedrijas un Dānijas īstenošanas tiesību aktu un konsorcija līguma tiešās sekas ir tādas, ka no konsorcija dibināšanas dienas valstīm ir pienākums garantēt visus aizdevumus un citus finanšu instrumentus, ko konsorcijs ir izmantojis, lai emitētu pastāvīgo savienojumu. Lai gan Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs un Dānijas Valsts banka ir atbildīgi par garantiju praktisko pārvaldību, attiecībā uz konkrētiem aizdevumiem un finansēšanas mehānismiem tiem nav tiesību atteikties piešķirt konsorcijam projekta finansēšanai nepieciešamās garantijas.
- (228) Konsorcija līgumu Dānija apstiprināja 1992. gada 4. februārī un Zviedrija – 1992. gada 13. februārī. Tādējādi Konsorcija līgums stājās spēkā 1992. gada 13. februārī. Valstis arī precizēja, ka konsorcijs nav reģistrēts Zviedrijas Uzņēmumu reģistrā, kā apgalvo sūdzības iesniedzējs (176. apsvērumš), jo tam ir unikāls juridiskas personas statuss. Tomēr kopš 1993. gada 23. jūlija konsorcijs ir reģistrēts kā PVN maksātājs un sociālā nodrošinājuma iemaksu veicējs. Lai konsorcijs iegūtu tiesības un pienākumus, tas nav jāreģistrē Zviedrijas Uzņēmumu reģistrā.

- (229) Valsts sniedza plašāku informāciju par to, kas ir paredzēts Zviedrijas parlamenta lēmumā par solidārām valsts garantiju saistībām (89. apsvērums), kā arī par solidāru valsts garantiju saistību praktisko pārvaldību, ko veic Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs (91.–94. punkts). Attiecībā uz valsts garantiju saistību īstenošanu Dānijā valsts atsaucās uz Likuma par būvniecību 8. pantu un Likuma par būvniecību sagatavošanas piezīmēm, kas attiecas uz 8. pantu (95. apsvērums).
- (230) Valsts precizēja, ka Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroja un Dānijas Valsts bankas praktiskie administratīvie pasākumi (slēdzot sadarbības nolīgumus) tika ieviesti, lai Zviedrijai un Dānijai nodrošinātu iespēju uzraudzīt un ietekmēt konsorcijs finansēšanas politiku. Mehānisms dod valstīm iespēju nodrošināt, ka konsorcijs nepārsniedz savas pilnvaras un ka tiek ievērota finansēšanas politika, kas samazina valstu ilgtermiņa risku. Tādējādi šis mehānisms ļauj valstīm nodrošināt, ka konsorcijam piešķirtais atbalsts nepārsniedz to, kas ir nepieciešams.
- (231) Valsts iesniedza atjauninātu pārskatu par konsorcijs neatmaksāto parādu.

5.2. Atbalsta esība LESD 107. panta 1. punkta nozīmē

5.2.1. Konsorcijs kā labuma guvējs

- (232) Valsts atzīst, ka konsorcijs ir valsts garantiju modeļa labuma guvējs. Taču Dānijas iestādes nepiekrīt, ka konsorcijs ir labuma guvējs no Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu. Šai sakarā tās norāda, ka konsorcijs ir partnerība, kas attiecībā uz Dānijas nodokļu tiesisko regulējumu ir pārredzama. Tādējādi nevis konsorcijs, bet tikai A/S *Øresund*, iespējams, varēja gūt labumu no Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu, turklāt tikai attiecībā uz pusi no konsorcijs ieņēmumiem un izmaksām.
- (233) Saskaņā ar Dānijas nodokļu tiesību aktiem visas partnerības ir nodokļu vajadzībām caurskatāmas struktūras. Tādējādi A/S *Øresund* gūst labumu nevis no konsorcijs caurskatāmības nodokļu ziņā, bet drīzāk no Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu. Šie noteikumi ir īpaši izstrādāti A/S *Øresund* kā konsorcijs partnerim. A/S *Øresund* neveic nekādas savas darbības tirgū, kurā valda konkurence, un tādējādi A/S *Øresund* nesāņem valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta nozīmē. Dānijas iestādes arī norāda, ka šī lieta ir jānošķir no lietas C-128/16 P⁽¹²³⁾, kurā Tiesa uzskatīja, ka labuma guvējs no nodokļu pasākumiem bija nodokļu vajadzībām caurskatāma vienība, jo konsorcijs caurskatāmība nodokļu vajadzībām nozīmē to, ka visas iespējamās nodokļu priekšrocības sāņem tā īpašnieki.
- (234) Šo iemeslu dēļ Dānijas iestādes apgalvo, ka konsorcijs neguva nekādas ekonomiskas priekšrocības, piemērojot Dānijas īpašos noteikumus par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu.

5.2.2. Konsorcijs neveic saimniecisko darbību

- (235) Valsts saglabā savu nostāju, kas izklāstīti lēmuma par procedūras sākšanu 4.2.1. iedaļā, ka pastāvīgā savienojuma plānošanu, būvniecību un ekspluatāciju nevar uzskatīt par saimniecisko darbību LESD 107. panta 1. punkta nozīmē. Valsts uzskata, ka pastāvīgā savienojuma būvniecība un ekspluatācija ir klasiski piemēri par valsts plānošanas pilnvaru īstenošanu, kam LESD 107. panta 1. punktu nepiemēro un nevajadzētu piemērot. Tādējādi valsts garantiju modelis un Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu neietilpst Savienības valsts atbalsta noteikumu darbības jomā.

⁽¹²³⁾ Tiesas spriedums, 2018. gada 25. jūlijs, Komisija/Spānija un citi, C-128/16 P, ECLI:EU:C:2018:591.

- (236) Atbildot uz lēmumu par procedūras sāksanu, valstis atsaucas uz saviem iepriekšējiem iesniegumiem, kas iesniegti sākotnējās izmeklēšanas procedūras ietvaros lietās SA.36558, SA.38371 un SA.36559, un apstiprina, ka tās saglabā tajos pausto nostāju. Šai sakarā valstis apgalvoja, ka līdz divtūkstošo gadu sākumam saskaņā ar ilglaicīgu lēmumu pieņemšanas praksi Komisija konsekventi uzskatīja, ka valsts iestādes veikta tādas infrastruktūras būvniecība, kas ar nediskriminējošiem noteikumiem ir pieejama visiem potenciālajiem lietotājiem, nav saimnieciska darbība, uz ko attiecas Savienības konkurences noteikumi. Drīzāk šādas darbības tika uzskatītas par valsts (plānošanas) pilnvaru īstenošanu, lai nodrošinātu vispārēju transporta infrastruktūru.
- (237) Valstis norādīja, ka mērķi, ko tās tiecās sasniegt, izveidojot pastāvīgo savienojumu, ir tikai un vienīgi publiskās politikas mērķi, kas jo īpaši ir saistīti ar kultūras, reģionālās un ekonomiskās attīstības un sadarbības veicināšanu starp divām valstīm. Tās apgalvoja, ka spriedums *Aéroports de Paris* lietā un Vispārējās tiesas 2011. gada 24. marta spriedums *Leipzig Halle* lietā, ko Tiesa apstiprināja 2012. gada 19. decembrī⁽¹²⁴⁾ (turpmāk "spriedumi *Leipzig Halle* lietā") ne vienmēr ir attiecināmi uz infrastruktūras projektiem, piemēram, pastāvīgo savienojumu. Atšķirībā no lidostām parastie ieguldītāji nevar veikt pārrobežu tiltu attīstīšanu un ekspluatāciju, jo ir jāslēdz starptautiski nolīgumi. Tiltu būvniecībā un ekspluatācijā nav notikusi liberalizācija, kā, piemēram, lidostu sektorā. Valstis apgalvo, ka pastāvīgais savienojums atšķiras no situācijas, uz ko attiecas spriedumi *Leipzig Halle* lietā, jo pastāvīgā savienojuma būvniecība nekad nav bijusi paredzēta konsorcijs komercdarbības paplašināšanai; Konsorcijs tika izveidots ar vienu mērķi, proti, īstenot publiskās politikas mērķus, nevis veikt saimniecisko darbību.
- (238) Tāpat valstis apgalvo, ka konsorcijs darbība attiecas tikai uz pastāvīgā savienojuma būvniecību un ekspluatāciju, t. i., valsts uzdevumiem, kas tieši izriet no valsts plānošanas pasākumiem. Konsorcijs saimnieciskās darbības pamatnosacījumi ir iepriekš noteikti un izriet no publiskas varas īstenošanas. Konsorcijs veic savus publiskos pienākumus ierobežotos ekonomiskajos apstākļos, un tādējādi nepastāv risks, ka tā finansēšanas darbības, pamatojoties uz valsts garantiju modeli, varētu tikt izmantotas, lai šķērssubsidētu citas darbības, kas nav saistītas ar tā publiskajiem uzdevumiem. Šajā ziņā konsorcijs darbības un finansējuma avoti ir salīdzināmi ar (citu) publiskā sektora struktūru darbībām un finansējuma avotiem, kas iekasē uz izmaksām balstītu maksu par konkrētu sabiedrisko labumu vai pakalpojumu sniegšanu to lietotājiem, piemēram, par noteiktu oficiālu dokumentu, tādu kā pase un autovadītāja apliecība, izdošanu un veterināro iestāžu veiktām dzīvnieku labturības pārbaudēm. Ja tikai valstij piederošas struktūras ir pilnvarotas veikt šādus publiskus pienākumus slēgtā ekonomikas aprītē, to darbības ir uzskatāmas par publiskas varas īstenošanu. Šai sakarā valstis atgādina, ka konsorcijs 100 % apmērā pieder valstīm un ka neviens privāts uzņēmums nevarēja gūt labumu no valsts garantiju modeļa.
- (239) Tāpat valstis apgalvoja, ka konsorcijs nevar uzskatīt par konkurējošu ar sūdzības iesniedzēja prāmju pakalpojumiem. Lai gan konsorcijs cenu noteikšanas politika var ietekmēt sūdzības iesniedzēja darījumdarbību, to nenosaka konkurences attiecībām starp diviem līdzvērtīgiem dalībniekiem, kas piedāvā aizstājamus pakalpojumus vienā un tajā pašā tirgū. Drīzāk, lai gan sūdzības iesniedzējs piedāvā komerciālus prāmju pakalpojumus, konsorcijs nodrošina sabiedrisko labumu, kas izpaužas kā piekļuve ceļu un dzelzceļa infrastruktūras noteiktam posmam. Kad konsorcijs nosaka šā sabiedriskā labuma cenu, tas rīkojas saskaņā ar publiskās politikas lēmumu par pastāvīgā savienojuma, ieskaitot autoceļu un dzelzceļa iekšzemes savienojumus, finansēšanu. Tādējādi attiecības starp konsorcijs un sūdzības iesniedzēju būtiski atšķiras no parastajām konkurences attiecībām.
- (240) Tomēr valstis sniedza papildu argumentus par to, kādēļ valsts garantiju modelis un Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu ir atbalsta shēmas, nevis individuāls atbalsts, par to, ka tie ir jauns, nevis pastāvošais atbalsts, kā arī par tiesiskās palāpības esību.

⁽¹²⁴⁾ Vispārējās tiesas spriedums, 2011. gada 24. marts, *Freistaat Sachsen* un *Land Sachsen-Anhalt*, un citi/Komisija, apvienotās lietas T-443/08 un T-455/08, ECLI:EU:T:2011:117; apstiprināts pēc apelācijas ar Tiesas spriedumu, 2012. gada 19. decembris, *Mitteldeutsche Flughafen AG* un *Flughafen Leipzig-Halle GmbH*/Komisija, C-288/11 P, ECLI:EU:C:2012:821.

5.3. Valsts garantiju modeļa atzīšana par shēmu vai individuālu atbalstu

- (241) Valstu ieskatā, valsts garantiju modeļa raksturošana ir būtisks jautājums, turklāt novērtējumā pienācīgi jāņem vērā Regulas (ES) 2015/1589 mērķis, kā arī šādas raksturošanas praktiskā ietekme gan uz pastāvīgo savienojumu, gan arī līdzīgām lietām.
- (242) Valstis uzskata, ka Regula (ES) 2015/1589 noteic, ka valsts garantiju modeli veido *ad hoc* atbalsts, nevis atbalsta shēmas. Tādējādi valstis uzskata, ka valsts garantiju modelis nav paredzēts "uzņēmumiem, kuri vispārīgi un teorētiski definēti attiecīgajos aktos" un ka tas "saistīts ar kādu konkrētu projektu". Valstu ieskatā, to apstiprina fakts, ka konsorcijs ir īpašam nolūkam dibināta sabiedrība, kuras uzdevumi ir saistīti ar pastāvīgo savienojumu, un ka konsorcijam piešķirtās valsts garantijas ir cieši saistītas un attiecas tikai uz darbībām, kas saistītas ar pastāvīgā savienojuma būvniecību un ekspluatāciju. Tādējādi valstis apgalvo, ka valsts garantiju modeli veido individuāls atbalsts.
- (243) Valstis uzskata, ka valsts garantiju modelis šajā gadījumā būtiski atšķiras, piemēram, no netiešajām garantijām, kas valsts uzņēmumiem piešķirtas ar valsts tiesību aktiem, lai novērstu bankrotu ⁽¹²⁵⁾.
- (244) Šajā kontekstā valstis atsaucas uz juridisko literatūru, kurā ir sniegti piemēri par atbalsta shēmām, kas atbilst Regulas (ES) 2015/1589 1. panta d) punkta otrajā daļā sniegtajai definīcijai, tostarp par shēmu, saskaņā ar kuru konkrēts uzņēmums saņem ikgadēju kompensāciju par zaudējumiem, kas radušies, sniedzot pakalpojumu ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi ⁽¹²⁶⁾, un par nodokļu atvieglojumiem, kas neierobežotā apmērā vai laikposmā piešķirti konkrētiem uzņēmumiem. ⁽¹²⁷⁾ Valstu ieskatā, arī šādu shēmu mērķis un raksturs būtiski atšķiras no konsorcijam piešķirtā valsts garantiju modeļa.
- (245) Turklāt saskaņā ar valstu sniegto informāciju starpvaldību nolīgumā un Zviedrijas un Dānijas īstenošanas tiesību aktos skaidri noteikts, ka solidārās valsts garantijas konsorcijam uz nenoteiktu laiku un neatsaucami tika piešķirtas 1992. gadā kā juridisks un ekonomisks priekšnosacījums konsorcija pienākumam izveidot un ekspluatēt pastāvīgo savienojumu. Tādējādi abām valstīm ir skaidrs un nepārprotams juridisks pienākums vienai pret otru un pret konsorciju nodrošināt, ka valstis garantē turpmākus finanšu darījumus, uz kuriem attiecas starpvaldību nolīgums un īstenošanas tiesību akti. Valstis uzskata, ka tas, ka šai sakarā ir nepieciešama turpmāka Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroja un Dānijas Valsts bankas veikta administrēšana, nenozīmē, ka valstis var atteikt garantiju šādiem darījumiem.
- (246) Tādējādi, valstu ieskatā, valsts garantiju modelis būtu jāatzīst par tādu, kas sastāv no diviem individuāliem *ad hoc* atbalstiem, kas piešķirti konsorcija izveides laikā 1992. gada 13. februārī. No šīs dienas valstīm ir juridisks pienākums garantēt visu finansējumu, kas konsorcijam nepieciešams, lai izveidotu pastāvīgo savienojumu un nodotu to ekspluatācijā. Valstis uzskata, ka uz šo secinājumu pamatojās gan valsts garantiju modeļa tiesiskais regulējums, gan arī ekonomiskais pamatojums.
- (247) Attiecībā uz tiesisko regulējumu valstis apgalvo, ka, lai gan Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs un Dānijas Valsts banka ir atbildīgi par garantijas līgumu praktisko pārvaldību attiecībā uz konkrētiem aizdevumiem un finansēšanas mehānismiem, to kompetencē nav atteikt konsorcijam garantiju projekta finansēšanai. Turklāt, lai gan Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs un Dānijas Valsts banka laiku pa laikam izsniedz, atkārtoti izsniedz vai apstiprina sākotnējās garantijas konkrētam aizdevējam, tas nemaina valstu juridisko pienākumu attiecībā pret konsorciju, proti, garantēt konsorcija finansiālās saistības saistībā ar projektu.

⁽¹²⁵⁾ Šai sakarā tās atsaucas uz Tiesas 2014. gada 3. aprīļa spriedumu Francijas Republika/Eiropas Komisija, C-559/12, ECLI:EU:C:2014:217.

⁽¹²⁶⁾ Mederer, W., Pesaresi, N. un Van Hoof, N., "EU Competition law" IV sēj., Valsts atbalsts, 1. krājums, Claeys & Casteels, 2008, 566. lpp.

⁽¹²⁷⁾ Heidenhain, M., red., "European State Aid Law: A Handbook", Beck/Hart, 2010, 587.–588. lpp.; Sinnaeve, A. un Slot, P. J., "The new regulation on State aid procedures", *Common Market Law Review* Nr. 36, 6. izdevums, 1999, 1153.–1194. lpp., 1161. lpp.

- (248) Valstis norāda, ka Starpvaldību nolīguma noteikumu redakcija, valstu īstenošanas tiesību aktu būtība un Konsorcijs līgums kopš to pieņemšanas nav mainīti. Tā kā juridiskais pamats, no kura izriet konsorcijs tiesības uz valsts garantētu finansējumu, nemainās, valstis uzskata, ka valsts garantijas konsorcijam tika galīgi un neatsaucami piešķirtas laikā, kad tas ieguva likumīgas tiesības saņemt valsts garantētu finansējumu, t. i., no tā dibināšanas dienas.
- (249) Saistībā ar sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka Zviedrijas garantijas tika mainītas no sekundārām garantijām uz personiskām garantijām (175. apsvērums), valstis sniedza plašāku informāciju par Zviedrijas solidāro valsts garantiju saistību īstenošanu. Valstis apgalvoja, ka sākotnējās solidārās valsts garantiju saistības nekad nav grozītas. Valsts garantiju saistības pret konsorciju tika noteiktas ar Zviedrijas parlamenta lēmumu saskaņā ar Starpvaldību nolīgumu. Zviedrijas parlamenta lēmumu vēlāk īstenoja ar Zviedrijas valdības 1993. gada 1. aprīļa lēmumu (K91/1443/3, K93/202/3) un Zviedrijas valdības 1994. gada 23. jūnija lēmumu (K91/1443/3, K94/1680/3), ar ko Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojam tika uzdots izsniegt garantijas. Nevienā no šiem lēmumiem nav sīki izstrādāta regulējuma par to, kā būtu jānosaka vienreizēju garantiju līgumu noteikumi. Lēmumos šajā jautājuma bija jāpieņem un jāīsteno Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojam. Šai sakarā ne Zviedrijas parlaments, ne arī Zviedrijas valdība nav pieņēmuši nevienu turpmāku lēmumu, kas grozītu ar Zviedrijas parlamenta lēmumu paredzētās valsts garantiju saistības. Atsevišķus garantijas aktus noslēdz, lai īstenotu konsorcijam jau piešķirtās tiesības. Garantiju akti patiešām ir interpretējami kā personiskās garantijas. Tomēr tas nemaina Zviedrijas garantiju saistības pret konsorciju un nepārsniedz tiesības, kas konsorcijam piešķirtas ar Starpvaldību nolīgumu vai Zviedrijas parlamenta lēmumu. Tāpat valstis norāda, ka Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojam nav juridisku pilnvaru vai tiesību grozīt vai pagarināt sākotnējās solidārās valsts garantiju saistības vai izdot jaunu garantiju bez jauna valdības lēmuma. Formulējuma izmaiņas atkārtoti izdotos garantiju dokumentos attiecībā uz atsevišķiem aizdevumiem ir jāinterpretē kā sākotnējo solidāro valsts garantiju saistību atšķirīga īstenošana, nevis kā jaunas atsevišķas garantijas.
- (250) Attiecībā uz Dānijas solidāro valsts garantiju saistību īstenošanu valstis paskaidroja, ka Likumā par būvniecību paredzētās valsts garantijas saistības nav mainījušās kopš to stāšanās spēkā. Minētajā likumā nav skaidri noteikti izmantošanas nosacījumi, tādējādi pēc noklusējuma šīs garantijas saistības tiek uzskatītas par *simpel kaution*. Dānijas tiesību aktos par garantijām tiek nošķirti jēdzieni *simpel kaution* un *selvskyldnerkaution*. *Simpel kaution* nozīmē, ka pusei, kas prasa izmantot garantiju, ir jāpierāda garantijas devējam, ka garantijas saņēmējs (parādnieks) nespēj segt savas saistības. Parasti tas nozīmē vai nu to, ka i) izpildes laikā (t. i., attiecīgās puses mēģinājums panākt sava prasījuma izpildi pret garantijasņēmēja aktīviem) ir konstatēts, ka garantijasņēmējs nespēj segt saistības noteiktajā termiņā, vai ka ii) garantijasņēmēju ir pārņēmusi cita struktūra bankrota vai līdzīgā maksātnespējas procedūrā. *Selvskyldnerkaution* nozīmē to, ka puse, kas prasa izmantot garantiju, var lūgt garantijas devēju maksāt, ja garantijasņēmējs nav veicis maksājumu savlaicīgi. Saskaņā ar Dānijas judikatūru par garantijām – garantiju parasti interpretē kā *simpel kaution*, ja vien nav nepārprotama iemesla garantiju interpretēt kā *selvskyldnerkaution*. Tādējādi, ja vien garantija nav nepārprotami raksturota kā *selvskyldnerkaution*, pusei, kas prasa izmantot garantiju, ir jāpierāda garantijas devējam, gan garantijasņēmējs nespēj segt savas saistības noteiktajā termiņā.
- (251) Praksē izmantošanas nosacījumi ir sīkāk precizēti garantijas līgumos, kas noslēgti saistībā ar dažādiem finanšu darījumiem. No šo garantiju līgumu formulējuma izriet, ka tie ir beznosacījuma līgumi un tādējādi ieguldītājiem nav pienākuma celt prasību pret konsorciju, bet tie var tieši vērsties pie garantijas devējiem saistību neizpildes gadījumā. Kreditoriem nav pienākuma sākt nekādas maksātnespējas procedūras posmus. No otras puses, EMTN programmā, EIB aizdevumu dokumentos un ISDA pamatlīgumos ir īpašs noteikums, kas reglamentē iespējamo maksātnespējas situāciju. Saskaņā ar šo tiesību normu visi kreditori apņemas nepātrināt sagatavošanos maksātnespējai vai procedūras vai sākt bankrota procedūru, piedalīties bankrota pieteikumu iesniegšanā, pārveidošanā, administrēšanā, likvidācijā u. c. darbībās, kamēr garantijas sedz konsorcijs saistības.

- (252) Valstis atsaucās arī uz galīgo lēmumu Fēmarnbelta lietā un īpaši norādīja, ka minētā lēmuma 253. apsvērumā Komisija uzsvēra, ka akts, kas reglamentē Fēmarnbelta pastāvīgā savienojuma būvniecību un ekspluatāciju, ietver skaidru valsts apņemšanos finansēt būvniecības izmaksas ar valsts aizdevumiem un/vai valsts garantijām, un ka finanšu ministrs saskaņā ar to ir pilnvarots pieņemt lēmumus tikai par valsts aizdevumu un valsts garantiju attiecību. Tās atsaucās arī uz galīgā lēmuma Fēmarnbelta lietā 256. apsvērumu, kurā noteikts, ka finanšu ministra rīcības brīvība ir ierobežota un ka viņa kompetencē ir tikai valsts aizdevumu un valsts garantiju īstenošana. *Øresund* lietā Dānijas Valsts banka un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs ir atbildīgi par garantiju praktisko pārvaldību attiecībā uz konkrētiem aizdevumiem un finansēšanas mehānismiem, un tām nav kompetences atteikt konsorcijam nepieciešamās garantijas projekta finansēšanai. Tādējādi valstis apgalvo, ka *Øresund* lietā valstu rīcības brīvība ir vēl vairāk ierobežota nekā Fēmarnbelta lietā.
- (253) Tāpat valstis norāda, ka Komisija ir uzsvērusi, ka atbalsts, kas piešķirts *Femern A/S*, kas ir īpašam nolūkam dibināta sabiedrībai, kura ir atbildīga par Fēmarnbelta pastāvīgā savienojuma būvniecību un ekspluatāciju, ir saistīts tikai ar šā pastāvīgā savienojuma plānošanas un būvniecības finansēšanu, izslēdzot citus projektus un darbības. Valstis uzskata, ka tas pats attiecas uz *Øresund* lietu. Konsorcijs ir "īpašam nolūkam dibināta sabiedrība", kas nedrīkst veikt citas darbības kā vien tās, kas saistītas ar pastāvīgo savienojumu. Garantiju apmēra vispārējs novērtējums, kurā ņemts vērā tas, ka konsorcijs nevar veikt citas darbības, to ieskatā, ļauj secināt, ka garantijas ir saistītas ar konkrētu projektu.
- (254) Valstis secina, ka tādu pašu iemeslu dēļ kā Fēmarnbelta lietā konsorcijam acīmredzami netiek piešķirts jauns atbalsts ikreiz, kad tiek noslēgts jauns garantēts darījums. Tādējādi Fēmarnbelta galīgais lēmums apstiprina valstu viedokli, ka valsts garantijas ir jākvalificē kā divi individuāli *ad hoc* atbalsti, kas piešķirti konsorcija izveides laikā 1992. gadā.
- (255) Valsts garantijas modeļa ekonomiskais pamatojums ir samazināt projekta kopējās finansēšanas izmaksas. Šis mērķis tiktu apdraudēts, ja katra valsts varētu lemt par to, vai slēgt konkrētu garantijas līgumu ar konsorciju. Modelis nefunkcionētu kā finansēšanas mehānisms, ja konsorcijam būtu "jāpieprasa" valstīm valsts garantija ikreiz, kad konsorcijam būtu nepieciešams jauns aizdevums. Turklāt no tirgus ekonomikas viedokļa nebūtu saprātīgi pieņemt, ka, no vienas puses, konsorcijam ir "uzņēmuma" pazīmes, konkurējot ar citiem tirgus dalībniekiem, un ka, no otras puses, šis uzņēmums būtu uzņēmies atbildību par pastāvīgā savienojuma finansēšanu, iepriekš neiegūstot skaidras juridiskas tiesības jau no paša sākuma finansēt tā būvniecības izmaksas, izmantojot valsts garantijas. Turklāt valstis apgalvo, ka to, ka garantiju piešķiršana notika 1992. gadā, apstiprina arī ekonomiskā situācija, jo īpaši finanšu tirgi. *Standard & Poor* 2016. gada 18. novembra konsorcija kredītanālizē kopsavilkumā ir norādīts, ka "šīs garantijas atbilstīgi to formulējumu neatsaucami un bez nosacījumiem sedz visu *Øresundsbron* parādu un procentu maksājumus". Šā iemesla dēļ *Standard & Poor* sasaista konsorcija parāda reitingu ar Zviedrijas un Dānijas ilgtermiņa reitingu, kas ir AAA.
- (256) Visbeidzot, valstis apgalvo, ka Savienības valsts atbalsta tiesību aktu un judikatūras vispārējie principi apstiprina secinājumu, ka no valsts garantiju modeļa izrietošais atbalsta tika piešķirts konsorcija izveides laikā. Tās uzskata, ka saistības garantēt konsorcija aizdevumus pastāvīgā savienojuma finansēšanai konsorcija izveides laikā bija pamatotas, skaidri noteiktas un bez nosacījumiem. Tādējādi atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa, tika piešķirts 1992. gadā, kad konsorcijs ieguva beznosacījuma un neatsaucamas juridiskas tiesības izmantot valsts garantijas modeli, lai finansētu savas saistības attiecībā uz konkrēto projektu, pat ja šie turpmākie finanšu darījumi vēl nebija noslēgti (proti, pat ja garantijas faktiski vēl nebija "izmantotas").

5.4. Valsts garantiju modeļa atzīšana par jaunu atbalstu vai pastāvošo atbalstu

- (257) Valstis atsaucas uz Regulas (ES) 2015/1589 17. panta 2. punktu, kurā noteikts, ka desmit gadu noilguma termiņš (atbalsta atgūšanai) sākas dienā, kad nelikumīgais atbalsts piešķirts saņēmējam kā individuāls atbalsts.

- (258) Valsts uzskata, ka desmit gadu noilguma termiņš beidzās 2002. gada 13. februārī, t. i., desmit gadus pēc konsorcijs dibināšanas 1992. gada 13. februārī. Tādēļ viss atbalsts, kas saistīts ar valsts garantiju modeli, ir pastāvošais atbalsts un tas nav atgūstams.
- (259) Turklāt Zviedrijas iestādes apgalvo, ka viss iespējamais atbalsts tika pilnībā piešķirts pirms tās pievienošanās Savienībai un pirms EEZ līguma ⁽¹²⁸⁾ stāšanās spēkā 1994. gada 1. janvārī. Tādējādi Zviedrijas piešķirtā solidārā valsts garantija saskaņā ar Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punkta i) apakšpunktu un Austrijas, Somijas un Zviedrijas Pievienošanās akta 144. pantu ir pastāvošais atbalsts.
- (260) Valsts uzskata, ka "jauna atbalsta" un "pastāvoša atbalsta", kā arī "atbalsta shēmu" un "*ad hoc* atbalsta" būtisko atšķirību mērķis ir panākt divu galveno apsvērumu līdzsvaru, un tie ir i) valsts atbalsta noteikumu efektīva izpilde un ii) juridiskā noteiktība dalībvalstīm, atbalsta saņēmējam un tā līgumu partneriem, kuri ir pielāgojuši savu situāciju, paļaujoties uz atbalstu.
- (261) No šāda viedokļa raugoties, valsts piebilst, ka projekta sākšanai un ar pastāvīgā savienojuma būvniecību saistīto izdevumu segšanai bija būtisks juridisks un ekonomisks pieņēmums, ka abas iesaistītās valstis piešķir konsorcijam valsts garantijas un ka šis valsts garantijas paliks spēkā līdz konsorcijs parāda pilnīgai atmaksai.
- (262) Tāpat valsts norāda, ka jebkura ieinteresētā persona vai potenciālais konkurents būtu varējis iesniegt sūdzību Komisijai vai tieši atsaukties uz LESD 108. panta 3. punktu valsts tiesās, sākot no konsorcijs dibināšanas un ievērojot Savienības un valsts tiesību aktos noteiktos attiecīgos termiņus. Pēc minēto termiņu beigām Komisija nav kompetenta uzdot atgūt atbalstu vai piemērot attiecīgus pasākumus nākotnē. Tās apgalvo, ka, ja Komisijai būtu šāda kompetence vairākas desmitgades pēc projekta uzsākšanas un parādsaistību rašanās, tas radītu nepieņemamu juridisko nenoteiktību gan konsorcijam, gan arī valstīm.
- (263) Valsts piebilst, ka nepārtrauktas aizdevumu refinansēšanas prakse ir nodrošinājusi minimālas kopējās aizņēmumu izmaksas un ka valsts garantētajiem aizdevumiem, kas šā iemesla dēļ tiek ņemti pastāvīgi, nevajadzētu novest pie tā, ka konsorcijam piemēro attieksmi, kas atšķiras no attieksmes, kas tiktu piemērota, ja konsorcijs 1992. gadā būtu izvēlējis uzņemties parādsaistības kā valsts garantētus ilgtermiņa aizdevumus, kuriem nebūtu jāveic refinansēšana.
- (264) Pamatojoties uz iepriekš minētajiem argumentiem, valsts apgalvo, ka atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa, konsorcijam tika pilnībā neatsaucami piešķirts 1992. gada 13. februārī.
- (265) Tomēr, ņemot vērā valsts viedokli, ka atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa, ir pastāvošs atbalsts un tādēļ to nevar atgūt, valsts ir apņēmusies nodrošināt, ka konsorcijs finansēs jaunu parādu refinansēs esošo parādu saskaņā ar tirgus nosacījumiem. Tādēļ pastāvošais atbalsts konsorcijam, kas izriet no valsts garantiju modeļa, tiks pakāpeniski izbeigts, beidzoties konsorcijs neatmaksāto parāda instrumentu termiņam. Valsts sniedza Komisijai pārskatu par atlikušā parāda pāreju uz tirgus nosacījumiem un paredzamo atmaksas profilu. Šis parāds tiks refinansēts saskaņā ar tirgus nosacījumiem, kad beigsies tā termiņš un būs jāveic refinansēšana. Tādējādi, ja turpmāk radīsies refinansēšanas vajadzības, pakāpeniski tiks ieviests jauns finansējums ar tirgus nosacījumiem. Šajā kontekstā valsts apstiprināja, ka pēc sprieduma *Øresund* lietā pieņemšanas (116. apsvērums) konsorcijs nav ieguvis nekādu jaunu valsts garantētu finansējumu vai refinansēšanas iespējas. Tādējādi praksē pakāpeniska izbeigšana jau ir sākusies.

⁽¹²⁸⁾ Līgums par Eiropas Ekonomikas zonu (EEZ) (OV L 1, 3.1.1994., 3. lpp.).

5.5. Piezīmes par Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu

- (266) Attiecībā uz Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu Dānija apgalvo, ka, ja tie uzskatāmi par tādiem, uz kuriem attiecas valsts atbalsta noteikumi, pasākumi būtu uzskatāmi galvenokārt par "pastāvošu atbalstu".
- (267) Dānija apgalvo (cita starpā atsaucoties uz argumentiem, kas iesniegti saistībā ar SA.38371 (2014/CP)), ka Likumā par būvniecību jau no paša sākuma un, ņemot vērā īpašos apstākļus, proti, to, ka infrastruktūras būvniecības izmaksas radīja acīmredzamu vajadzību pēc A/S Øresund finansējuma ilgtermiņa plānošanas, tika noteikts, ka A/S Øresund būtu jāpiemēro labvēlīgāki zaudējumu pārvešanas noteikumi nekā tie, kas paredzēti vispārējā Dānijas Nodokļu aprēķina likumā (15. pants). Tādējādi Likuma par būvniecību sagatavošanas piezīmēs likumdevējs skaidri noteica, ka 1991. gadā tika piešķirts garāks noilguma periods zaudējumu pārvešanai, jo uzņēmums A/S Øresund nebūtu varējis izmantot vispārēji piemērojamus noteikumus par zaudējumu pārvešanu (ar piecu gadu noilgumu) ievērojamo izdevumu dēļ, kā arī tādēļ, ka būvniecības periodā netika gūta peļņa. Dānija norāda, ka zaudējumi, kas radušies pirms pastāvīgā savienojuma nodošanas ekspluatācijā, galvenokārt bija saistīti ar procentu maksājumiem par aizdevumiem, kas bija nepieciešami pastāvīgā savienojuma būvniecībai. Finansēšanas izmaksas (procentu maksājumi) nav daļa no iegādes izmaksām, ko konsorcijs bilancē var kapitalizēt kā aktīvu, kuram aprēķina nolietojumu. Tomēr procentu izmaksas ir atskaitāmas kā izdevumi saskaņā ar Dānijas vispārējā Likuma par ienākumu un īpašuma aplikšanu ar nodokļiem⁽¹²⁹⁾ vispārējo noteikumu par procentu izdevumu atskaitīšanu un tādējādi radīja izdevumus projekta sākotnējā posmā.
- (268) Attiecībā uz Dānijas īpašo noteikumu par nolietojumu Dānija apgalvo, ka saskaņā ar Likuma par būvniecību 12. pantu uz A/S Øresund attiecas atsevišķs juridiskais pamats par projekta sākotnējo iegādes izmaksu nolietojumu. Dānija norādīja, ka parastie nolietojuma noteikumi (t. i., vispārēji piemērojamie noteikumi) ir paredzēti Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām. Šajā sakarā Dānija atsaucās uz Likuma par būvniecību sagatavošanas piezīmēm, kurās norādīts, ka šie noteikumi atbilst līdzīgiem noteikumiem, kas piemērojami attiecībā uz "ēkām un citām būvēm" saskaņā ar Dānijas Likumu par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām, kas bija spēkā tajā laikā, proti, 1991. gada 16. augusta Konsolidētā likuma Nr. 597 22. pantu. Dānija paskaidroja, ka Dānijas īpašais noteikums par nolietojumu bija uzskatāms par praktisku noteikumu, kas ļauj piemērot vienotu režīmu visiem aktīviem, taču tas sākotnēji drīzāk bija neizdevīgs konsorcijam, jo visiem aktīviem tika piemērota neizdevīgākā nolietojuma likme (citus postņus, piemēram, iekārtas, parasti varēja norakstīt ātrāk nekā piemērojot 6 % / 2 % likmi, taču A/S Øresund 6 % / 2 % bija maksimālās piemērojamās likmes).
- (269) Dānijas iestādes uzskata, ka Dānijas īpašos noteikumus par zaudējumu pārvešanu nevar uzskatīt par priekšrocībām, kas jāvērtē atsevišķi no valsts garantiju modeļa. A/S Øresund piemērotajiem noteikumiem ir tāds pats mērķis kā valsts garantiju modelim, proti, nodrošināt pastāvīgā savienojuma finansēšanu ar zemākajām izmaksām. Turklāt šajās nodokļu priekšrocībās ietvertās summas ir cieši saistītas ar valsts garantiju modeli, un kopējā neto ietekme neitralizē jebkādas nodokļu priekšrocības, ko A/S Øresund būtu saņēmis. Proti, kopējā atbalsta summa (bruto dotācijas ekvivalents), kas piešķirta, izmantojot valsts garantiju modeli, tiek samazināta tiklīdz, ciktāl Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu rada mazākas nodokļu saistības un tādējādi mazāku parādu slogu konsorcijam. Savukārt, ja A/S Øresund īpašie noteikumi netiktu piemēroti, konsorcijam būtu lielāks parādu slogs un tādēļ lielāka atbalsta summa būtu piešķirta, izmantojot valsts garantiju modeli. Citiem vārdiem sakot, A/S Øresund piemēroto Dānijas īpašo noteikumu par zaudējumu pārvešanu galvenais mērķis bija uzlabot projekta finansiālo stabilitāti, tādējādi samazinot risku, kas saistīts ar aizdevumu piešķiršanu konsorcijam.
- (270) Tāpat Dānija apgalvo, ka, ja uz kādu no Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu attiektos valsts atbalsta noteikumi, attiecīgais laikposms, kurā jāņem vērā iespējamās priekšrocības, ko rada zaudējumu pārvešanas noteikumi, ir ierobežots periods no 2013. gada 1. janvāra līdz 2015. gada 31. decembrim, proti, trīs gadi. Laikposmā no 2002. taksācijas gada līdz 2012. taksācijas gadam ieskaitot nebija nekādu priekšrocību, jo visas juridiskās personas, kurām piemēro Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokli, varēja pārņest savus zaudējumus bez jebkādiem ierobežojumiem uz turpmākajiem taksācijas gadiem. Īpašais noteikums par zaudējumu pārvešanu, kāds tas bija pirms minētā perioda, būtu uzskatāms par pastāvošu atbalstu, kas piešķirts, stājoties spēkā Likumam par

⁽¹²⁹⁾ Statsskatteloven, 6. panta 1. punkta e) apakšpunkts.

būvniecību. Dānija šai sakarā norāda, ka 1991.–2001. gada LCF būtiski atšķiras no situācijas, uz kuru attiecas spriedums *France Télécom* lietā. Likumā par būvniecību, ņemot vērā *A/S Øresund* īpašos apstākļus, jau no paša sākuma tika noteikts, ka uz *A/S Øresund* attieksies labvēlīgāki noteikumi par zaudējumu pārņemšanu, ņemot vērā ieguldījumu infrastruktūrā finansēšanas ilgtermiņa plānošanu. Potenciālā priekšrocība būtu uzskatāma par piešķirtu vēlākaiz tad, kad radās zaudējumi, un faktam, ka zaudējumi tiek izmantoti vēlāk, nav nozīmes, lai noteiktu, kad tika piešķirta priekšrocība, un tādējādi novērtētu, vai atbalsts patlaban ir pastāvošs atbalsts. Tādējādi šāda priekšrocība nebija noteikta, kā arī nebija atkarīga no ikgadējās nodokļu maksājumu ikgadējā regulējuma, kā tas bija *France Télécom* gadījumā, un to varēja atcelt, tikai grozot tiesību aktus.

- (271) Dānija arī sniedza plašāku informāciju par *A/S Øresund* gada nodokļu deklarācijām, jo īpaši par pārnestajiem un kopš 1992. gada izmantotajiem zaudējumiem un par gada nolietojuma summām. Dānija apstiprināja, ka tika izmantoti zaudējumi, kas radušies pirms vairāk nekā pieciem gadiem (tādējādi saskaņā ar parastajiem noteikumiem būtu beidzies to izmantošanas termiņš). Turklāt laikposmā no 2013. gada līdz 2015. gadam peļņa 100 % apmērā tika novirzīta pārnesto zaudējumu segšanai, kas nebūtu bijis iespējams, piemērojot parastos nodokļu noteikumus tajos paredzētā ierobežojuma dēļ. Tāpat Dānija apstiprināja, ka pastāvīgā savienojuma aktīvu nolietojums pirmo reizi tika aprēķināts par 2004. taksācijas gadu, piemērojot 6 % likmi; tajā laikā nolietojuma likme saskaņā ar parastajiem nodokļu noteikumiem bija 5 %. *A/S Øresund* izmantoja arī iespēju piemērot 6 % nolietojuma likmi laikposmā, kas sākas 2008. taksācijas gadā, kad nolietojuma likme saskaņā ar parastajiem nodokļu noteikumiem bija 4 %. Turklāt Dānija apstiprināja, ka kopējā uzkrātā nolietojuma summa saglabājās zem 60 % līdz 2015. taksācijas gadam (ieskaitot), un pēc tam Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu tika atcelti.

5.6. Atbalsta pasākumu saderība ar iekšējo tirgu

- (272) Valstis neuzskatīja par lietderīgu vai vajadzīgu plašāk komentēt lēmumā par procedūras sāksanu paustās šaubas par jebkura iespējamā atbalsta konsorcijs saderību, ņemot vērā to nostāju attiecībā uz valsts atbalsta esību un kvalificēšanu par pastāvošu atbalstu, kā izklāstīts 5.2.–5.5. iedaļā.

5.7. Tiesiskā palāvība

- (273) Valstu ieskatā, Vispārējā tiesa spriedumā *Øresund* lietā nav paudusi nostāju par tiesisko palāvību laikposmā pēc sprieduma *Aéroports de Paris* lietā pieņemšanas. Tādējādi tās nepiekrīt visu ieinteresēto personu apgalvojumam, ka Vispārējās tiesas spriedums ir jāinterpretē tādējādi, ka konsorcijs un valstīm pēc 2000. gada 12. decembra nebija tiesiskās palāvības.
- (274) Valstis lūdz, lai gadījumā, ja Komisijas veiktajā valsts atbalsta novērtējumā tiek atzīts, ka ir būtiski noteikt precīzu brīdi, no kura valstis un konsorcijs vairs nevarēja paļauties uz tiesisko palāvību, Komisija ņem vērā projekta īpašos apstākļus.
- (275) Konkrētāk, tās uzskata, pirmkārt, ka ir jāatzīst, ka konsorcijs un valstīm bija tiesiskā palāvība attiecībā uz pasākumiem pirms sprieduma *Aéroports de Paris* lietā pieņemšanas un tādējādi visā būvniecības posmā, kad radās konsorcijs parāds. Pēc tam valstīm un konsorcijs bija maz iespēju grozīt finansēšanas modeli. Valstis uzskata, ka šādā situācijā, lai pirms minētā sprieduma pieņemšanas iegūtā tiesiskā palāvība būtu efektīva, tai ir jārada sekas arī pēc šā sprieduma pasludināšanas dienas. Tādējādi, pat ja valstis un konsorcijs nevar paļauties uz tiesisko palāvību pēc 2000. gada decembra, konsorcijs gaidas attiecībā uz to, kā tas varēs finansēt un refinansēt savas ar būvniecību saistītās parādsaistības, radās pirms sprieduma *Aéroports de Paris* lietā pieņemšanas. Ja ar šo spriedumu konsorcijs tiktu liegta iespēja finansēt un refinansēt savas parādsaistības, izmantojot valsts garantijas, tas faktiski apdraudētu konsorcijs nepārtrauktu darbību un praksē ar atpakaļejošu spēku atņemtu valstīm un konsorcijs tiesisko palāvību laikposmā līdz 2000. gada decembrim.

- (276) Otrkārt, vairāk nekā 20 gadu laikā pēc konsorcija līguma noslēgšanas 1992. gadā un vairāk nekā 12 gadu laikā pēc pastāvīgā savienojuma nodošanas ekspluatācijā neviena ieinteresētā persona (tostarp sūdzības iesniedzējs) nesūdzējās par konsorcijam pieejamajām valsts garantijām vai par Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu.
- (277) Treškārt, spriedums *Aéroports de Paris* lietā neradīja nekādus iemeslus, lai konsorcijs vai valstis uzskatītu, ka uz pastāvīgo savienojumu attiecās valsts atbalsta noteikumi. Spriedums bija ļoti specifisks, un tajā laikā tika uzskatīts par lidostu nozares lietu, kas saistīta ar šīs nozares liberalizāciju. Turklāt, kā minēts 276. apsvērumā, ne Komisija, ne kāda trešā persona neradīja iemeslus, lai konsorcijs vai valstis apšaubītu konsorcija finansēšanu vairāk nekā 12 gadus pēc pastāvīgā savienojuma ekspluatācijas uzsākšanas.
- (278) Tādējādi, ņemot vērā šos trīs argumentus un šīs lietas īpašos apstākļus, valstis uzskata, pirmkārt, ka uz atbalsta pasākumiem par labu konsorcijam pēc sprieduma *Aéroports de Paris* lietā pieņemšanas un līdz būvniecības parāda pilnīgai atmaksai būtu jāattiecinā tiesiskā palāvība. Pretējā gadījumā konsorcija un valstu tiesiskā palāvība līdz 2000. gada decembrim būtu bezjēdzīga.
- (279) Otrkārt, valstis katrā ziņā uzskata, ka tiesiskā palāvība turpinājās līdz 2018. gada 19. septembrim, kad Vispārējā tiesa atcēla 2014. gada lēmumu, jo ne konsorcijam, ne valstīm līdz minētajam datumam nebija zināms, ka Komisijas veiktā pārbaude saistībā ar 2014. gada lēmumu bija nepietiekama.
- (280) Treškārt, valstis noteikti uzskata, ka konsorcijam un valstīm bija tiesiskā palāvība līdz brīdim, kad Komisija pieņēma savu 2014. gada lēmumu, kas vēlāk tika apstrīdēts Vispārējā tiesā, jo 1995. gada vēstulēm bija tādas pašas tiesiskās sekas kā lēmumam par atbalsta neesību. Tā kā Komisija pirms 2014. gada lēmuma pieņemšanas šīs vēstules neapstrīdēja un nekādā citā veidā apšaubīja, valstīm bija tiesiskā palāvība.
- (281) Ceturtkārt, valstis katrā ziņā uzskata, ka konsorcijam un valstīm bija tiesiskā palāvība vismaz līdz brīdim, kad tās saņēma Komisijas 2013. gada 13. maija vēstuli, ar kuru tās saņēma sūdzību.

5.8. Turpmākie pasākumi

- (282) Valstis uzskata, ka nevienam no sūdzības iesniedzēja ierosinātajiem turpmākajiem pasākumiem vai strukturāliem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem nav juridiska pamata Savienības valsts atbalsta tiesību aktos un tādēļ tie nebūtu jāņem vērā. Šajā sakarā tās norāda, ka LESD 345. pantā ir noteikts, ka LESD nekādā veidā neskar dalībvalstu noteikumus, kas reglamentē īpašumtiesību sistēmu. Saskaņā ar judikatūru ⁽¹³⁰⁾ dalībvalstis savās iekšējās sistēmās var brīvi noteikt īpašumtiesību sistēmu, tostarp to, vai tās vēlas veidot valstij piederošus uzņēmumus.
- (283) Saistībā ar sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka konsorcijs turpinās gūt ievērojamu priekšrocību pat pēc tam, kad valstis vairs neizsniegs īpašas valsts garantijas, saistībā ar atbrīvojumu no bankrota (222. apsvēruma), valstis norādīja, ka faktiski nekas neliedz konsorcijam piemērot parastās bankrota procedūras saskaņā ar Dānijas vai Zviedrijas tiesību aktiem. To skaidri parāda novērojums, ka EMTN programmā, EIB aizdevumos un ISDA pamatlīgumos ir īpaša atsauce uz iespējamu maksātnespējas situāciju (251. apsvēruma).

⁽¹³⁰⁾ Tiesas spriedums, 1985. gada 20. marts, Itālija/Komisija, C-41/83, ECLI:EU:C:1985:120, 22. punkts; Tiesas spriedums, 1974. gada 30. aprīlis, *Sacchi*, C-155/73, ECLI:EU:C:1974:40, 14. punkts.

6. PASĀKUMU NOVĒRTĒJUMS

6.1. Atbalsta esības novērtējums LESD 107. panta 1. punkta nozīmē

- (284) LESD 107. panta 1. punktā ir noteikts, ka “ar iekšējo tirgu nav saderīgs nekāds atbalsts, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm”.
- (285) Pamatojoties uz šo noteikumu, lai pasākumu kvalificētu par valsts atbalstu, ir jābūt izpildītiem šādiem kumulatīviem nosacījumiem: i) pasākuma saņēmējs ir uzņēmums; ii) pasākums ir saistāms ar valsti un tiek finansēts no valsts līdzekļiem; iii) ar pasākumu tiek sniegta selektīva priekšrocība atbalsta saņēmējam; iv) pasākums rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus un var iespaidot tirdzniecību starp dalībvalstīm.
- (286) Lēmuma par procedūras sāksanu 100. apsvērumā pausts Komisijas sākotnējais viedoklis, ka valsts garantijas, ko valstis piešķirušas konsorcijam pastāvīgā savienojuma finansēšanai, kā arī Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu, ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta nozīmē.

6.1.1. Saimnieciskā darbība un uzņēmuma jēdziens

- (287) Komisija norāda, ka valsts atbalsta noteikumus piemēro tikai tad, ja atbalsta saņēmējs ir “uzņēmums”. Tiesa uzņēmumus konsekventi ir definējusi kā subjektus, kas veic saimniecisko darbību, neatkarīgi no to juridiskā statusa un finansēšanas veida⁽¹³¹⁾. Saimnieciskā darbība ir jebkura darbība, kas ietver preču un/vai pakalpojumu piedāvāšanu konkrētajā tirgū⁽¹³²⁾. Subjekts, kas veic gan saimniecisko, gan nesaimniecisko darbību, ir uzskatāms par uzņēmumu vienīgi attiecībā uz tā saimniecisko darbību⁽¹³³⁾.
- (288) Turklāt, lai noteiktu darbību kvalificētu kā saimniecisku darbību, tam nav nozīmes, vai to pašu darbību būtu varējis veikt privāts ieguldītājs⁽¹³⁴⁾. Tiklīdz subjekts veic saimniecisko darbību, neatkarīgi no tā juridiskā statusa vai finansēšanas veida, tas uzskatāms par uzņēmumu LESD 107. panta 1. punkta nozīmē, un finansiālām priekšrocībām, ko šim subjektam piešķirusi valsts, vai kas tam piešķirtas, izmantojot valsts resursu, var piemērot valsts atbalsta noteikumus⁽¹³⁵⁾.
- (289) Turklāt Savienības tiesas ir lēmušas, ka pakalpojumus, ko parasti sniedz par atlīdzību, var kvalificēt kā saimniecisku darbību un ka atlīdzības būtiska pazīme ir tā, ka tā ir atlīdzība par attiecīgo pakalpojumu⁽¹³⁶⁾. No tā izriet, ka tas, vai subjekts ir uzņēmums valsts atbalsta tiesību izpratnē, ir atkarīgs no veiktās darbības rakstura.

⁽¹³¹⁾ Tiesas 2000. gada 12. septembra spriedums *Pavlov un citi/Stichting Pensioenfonds Medische Specialisten*, apvienotās lietas no C-180/98 līdz C-184/98, ECLI:EU:C:2000:428, 74. punkts; Tiesas 2006. gada 10. janvāra spriedums *Ministero dell'Economia e delle Finanze / Cassa di Risparmio di Firenze SpA, Fondazione Cassa di Risparmio di San Miniato un Cassa di Risparmio di San Miniato SpA*, C-222/04, ECLI:EU:C:2006:8, 107. punkts.

⁽¹³²⁾ Tiesas 1987. gada 16. jūnija spriedums *Vācija/Itālija*, 118/85, ECLI:EU:C:1987:283, 7. punkts; Tiesas spriedums, 1998. gada 18. jūnijs, *Komisija/Itālijas Republika*, C-35/96, ECLI:EU:C:1998:303, 36. punkts; Tiesas spriedums, 2000. gada 12. septembris, *Pavlov un citi/Stichting Pensioenfonds Medische Specialisten*, apvienotās lietas C-180/98 līdz C-184/98, ECLI:EU:C:2000:428, 75. punkts.

⁽¹³³⁾ Spriedums *Aéroports de Paris* lietā, 108. punkts.

⁽¹³⁴⁾ Šai sakarā sk. Tiesas spriedumu, 2002. gada 19. februāris, *Wouters, Savelbergh un Price Waterhouse Belastingadviseurs BV/Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten*, C-309/99, ECLI:EU:C:2002:98, 58. punkts.

⁽¹³⁵⁾ Tiesas spriedums, 1993. gada 17. februāris, *Christian Poucet/Assurances Générales de France and Caisse Mutuelle Régionale du Languedoc-Roussillon and Daniel Pistre v Cancave*, apvienotās lietas C-159/91 un C-160/91, ECLI:EU:C:1993:63, 17. punkts.

⁽¹³⁶⁾ Vispārējās tiesas spriedums, 2019. gada 20. septembris, *Havenbedrijf Antwerpen un Maatschappij van de Brugse Zeehaven/Komisija*, T-696/17, ECLI:EU:T:2019:652, 75. punkts.

- (290) Spriedumā *Aéroports de Paris* lietā ⁽¹³⁷⁾ Vispārējā tiesa lēma, ka lidostas ekspluatācija ir uzskatāma par saimniecisko darbību. Vēlāk spriedumos *Leipzig Halle* lietā tā secināja, ka tad, ja lidostas skrejceļš tiks izmantots saimnieciskām darbībām, tā būvniecība arī ir saimnieciskā darbība un tāpēc tā finansēšana var būt valsts atbalsta noteikumu darbības jomā. Lai gan minētās lietas attiecas tieši uz lidostām, šķiet, ka Savienības tiesu izstrādātie principi ir piemērojami arī citas infrastruktūras būvniecībai, kas ir cieši saistīta ar saimniecisko darbību ⁽¹³⁸⁾, ⁽¹³⁹⁾, kā to apstiprināja Vispārējā tiesa spriedumā *Belgian ports* lietā ⁽¹⁴⁰⁾.
- (291) Lēmuma par procedūras sākšanu 74.–76. apsvērumā Komisija jau norādīja, ka *prima facie* varētu uzskatīt, ka konsorcijs veic saimniecisko darbību un ka tas būtu uzskatāms par uzņēmumu. Valstis apgalvo, ka konsorcijs nav uzņēmums, jo neveic saimniecisko darbību (5.2.2. iedaļa). Valstu ieskatā, pastāvīgā savienojuma būvniecība un ekspluatācija ir publiskas varas īstenošanas piemēri, kam nepiemēro un nevajadzētu piemērot LESD 107. panta 1. punktu.
- (292) Tas tā patiešām ir, ka Līguma 107. panta 1. punkts nav piemērojams situācijās, kad valstis rīkojas, "īstenojot publisku varu" ⁽¹⁴¹⁾, vai kad publiskās struktūras rīkojas publisko iestāžu statusā ⁽¹⁴²⁾. Struktūru var uzskatīt par tādu, kas rīkojas, īstenojot publisku varu, ja attiecīgā darbība pieder pie valsts galvenajām funkcijām vai pēc savas būtības, mērķa un tai piemērojamajiem noteikumiem ir saistīta ar šīm funkcijām ⁽¹⁴³⁾.
- (293) Komisija uzskata, ka ir nepieciešams vispārējs novērtējums un ka, lai konsorcijs darbību varētu kvalificēt kā publiskas varas īstenošanu, tai ir jābūt saistītai ar būtiskām valsts funkcijām pēc būtības, mērķa un noteikumiem, ko tai piemēro. Publiskās varas īstenošanas jēdziens var attiekties tikai uz darbībām, kurām nav saimnieciska rakstura ⁽¹⁴⁴⁾.
- (294) Saskaņā ar iedibināto judikatūru ⁽¹⁴⁵⁾ saimnieciskās darbības kvalifikācija būtu jābalsta uz faktiskiem elementiem, proti, preču vai pakalpojumu sniegšanu noteiktā tirgū. Konsorcijs kā pastāvīgā savienojuma infrastruktūras īpašnieks un operators darbojas tirgū, kurā iedzīvotājiem un uzņēmumiem pret atlīdzību tiek sniegti transporta pakalpojumi: Konsorcijs iekasē maksu (nodevu) no pastāvīgā savienojuma ceļa posma lietotājiem par Ēresunda šauruma šķērsdošanu; turklāt Zviedrijas Transporta administrācija un Dānijas Valsts dzelzceļa administrācija maksā maksu par dzelzceļa infrastruktūras izmantošanu pastāvīgā savienojuma posmā. Konsorcijs ieņēmumus no autoceļu un dzelzceļa lietotājiem ir paredzēts izmantot, lai finansētu pastāvīgā savienojuma plānošanas, projektēšanas, būvniecības, uzturēšanas un ekspluatācijas kopējās izmaksas, kā arī autoceļu un dzelzceļa iekšzemes savienojumu būvniecības izmaksas, izmaksājot dividendes mātesuzņēmumiem (70. apsvēruma).

⁽¹³⁷⁾ 125. punkts, apstiprināts ar Tiesas spriedumu, 2002. gada 24. oktobris, *Aéroports de Paris*/Komisija, C-82/01 P, ECLI:EU:C:2002:617.

⁽¹³⁸⁾ Tiesas 2015. gada 14. janvāra spriedums *Eventech/The Parking Adjudicator*, C-518/13, ECLI:EU:C:2015:9, 42. punkts; Vispārējās tiesas 2018. gada 15. marta spriedums *Naviera Armas*/Komisija, T-108/16, ECLI:EU:T:2018:145, 119. punkts.

⁽¹³⁹⁾ Sk. arī 202. punktu Komisijas paziņojumā par Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punktā minēto valsts atbalsta jēdzienu (OV C 262, 19.7.2016, 1. lpp.).

⁽¹⁴⁰⁾ Vispārējās tiesas 2019. gada 20. septembra spriedums *Havenbedrijf Antwerpen un Maatschappij van de Brugse Zeehaven*/Komisija, T-696/17 ECLI:EU:T:2019:652, 98.–107. punkts.

⁽¹⁴¹⁾ Tiesas spriedums, 1987. gada 16. jūnijs, Komisija/Itālija, 118/85, ECLI:EU:C:1987:283, 7. un 8. punkts.

⁽¹⁴²⁾ Tiesas spriedums, 1988. gada 4. maijs, *Bodson*, 30/87, ECLI:EU:C:1988:225, 18. punkts.

⁽¹⁴³⁾ Sk. jo īpaši Tiesas spriedumu, 1994. gada 19. janvāris, *SAT Fluggesellschaft mbH/Eurocontrol*, C-364/92, ECLI:EU:C:1994:7, 30. punkts; Tiesas spriedums, 1997. gada 18. marts, *Calì & Figli*, C-343/95, ECLI:EU:C:1997:160, 22. un 23. punkts.

⁽¹⁴⁴⁾ Tiesas spriedums, 2009. gada 26. marts, *SELEX Sistemi Integrati SpA*/Komisija, C-113/07 P, ECLI:EU:C:2009:191, 70. punkts.

⁽¹⁴⁵⁾ Piemēram, Tiesas spriedums, 1987. gada 16. jūnijs, Komisija/Itālija, 118/85, ECLI:EU:C:1987:283, 7. punkts.

- (295) Jāņem vērā, ka konsorcijs nav piešķirtas īpašas publiskas pilnvaras attiecībā uz pastāvīgā savienojuma būvniecību un ekspluatāciju, taču tas būvē un ekspluatē infrastruktūru kā ekonomikas dalībnieks. Lielu infrastruktūras projektu būvniecība un komerciāla izmantošana pati par sevi nav publiskas varas īstenošana, un pastāvīgā savienojuma būvniecību un ekspluatāciju regulē saimnieciska loģika, ņemot vērā to, ka to ļoti lielā mērā finansē lietošanas nodevas⁽¹⁴⁶⁾. Konsorcijs darbības tiešām ļoti atšķiras no tā, ko iepriekš uzskatīja par daļu no publiskas varas darbībām, piemēram, armijas vai policijas, aeronavigācijas drošības un kontroles, jūras satiksmes kontroles un drošības, piesārņojuma novēršanas uzraudzības, cietumsodu organizēšanas, finansēšanas un izpildes, valsts zemes attīstības un atjaunošanas, kā arī sabiedriskām vajadzībām izmantojamu datu vākšanas, pamatojoties uz likumā noteiktu pienākumu atklāt šādus datus, kas uzlikts attiecīgajiem uzņēmumiem⁽¹⁴⁷⁾.
- (296) Ēresunda šauruma šķērsošanas nodrošināšanai pastāv tirgus, jo īpaši tāpēc, ka pakalpojumu par atlīdzību jau sniedz pašreizējais prāmju operators, kas ir privāts uzņēmums, kurš darbojas tirgus apstākļos. Tādējādi konsorcijs sniegtie transporta pakalpojumi konkurē ar prāmju operatoru sniegtajiem transporta pakalpojumiem. Komisija nepiekrīt valsts argumentam, kura kopsavilkums sniegts 239. apsvērumā, ka konsorcijs nevar uzskatīt par konkurējošu ar prāmju pakalpojumiem. Valsts atzīst, ka konsorcijs cenu politika var būtiski ietekmēt sūdzības iesniedzēja darbību. Neatkarīgi no tā, vai konsorcijs tika dibināts, lai konkurētu ar prāmju satiksmi⁽¹⁴⁸⁾, tā piedāvātais pakalpojums ir Ēresunda šauruma šķērsošana, un tas tieši ietekmē jau izveidoto tirgus dalībnieku konkurētspēju. Tādēļ Komisija secina, ka konsorcijs, veicot pastāvīgā savienojuma ekspluatāciju, veic saimniecisko darbību.
- (297) Tāpat Komisija norāda, ka darbība, kas ietver preču vai pakalpojumu piedāvāšanu tirgū, neiegūst publiskās varas īstenošanas raksturu tikai tādēļ, ka dalībvalsts ir izvēlējusies piešķirt publiskai struktūrai monopolu attiecīgo preču vai pakalpojumu piedāvāšanai⁽¹⁴⁹⁾. Šai sakarā Komisija atgādina, ka jautājums par to, vai noteiktiem pakalpojumiem pastāv tirgus, var būt atkarīgs no veida, kādā šie pakalpojumi tiek organizēti attiecīgajā dalībvalstī, un ka politiskās izvēles vai ekonomikas attīstības dēļ konkrētas darbības klasifikācija laika gaitā var mainīties⁽¹⁵⁰⁾. Tomēr tas vien, ka publiska sabiedrība ietilpst ministra kompetencē, neliedz to uzskatīt par saimnieciskās darbības veicēju⁽¹⁵¹⁾. Turklāt tas vien, ka struktūra ir izveidota, pamatojoties uz starptautisku nolīgumu, nenozīmē, ka šīs struktūras veiktās darbības ir publiskas varas īstenošana; tas ir jāizvērtē katrā gadījumā atsevišķi, ņemot vērā šīs struktūras veiktās darbības⁽¹⁵²⁾. Komisija uzskata, ka izšķirošs jautājums ir, vai konsorcijs, ekspluatējot pastāvīgo savienojumu, piedāvā tirgū preci vai pakalpojumu. Komisija norāda, ka, kā izklāstīts iepriekš, tas tā patiešām ir.

⁽¹⁴⁶⁾ Tiesas spriedums, 1980. gada 29. oktobris, *Van Landewyck*, apvienotās lietas 209/78 līdz 215/78 un 218/78, ECLI:EU:C:1980:248, 88. punkts; Tiesas spriedums, 1995. gada 16. novembris, *FFSA* un citi, C-244/94, ECLI:EU:C:1995:392, 21. punkts; Tiesas spriedums, 2008. gada 1. jūlijs, *MOTOE*, C-49/07, ECLI:EU:C:2008:376, 27. un 28. punkts.

⁽¹⁴⁷⁾ Komisijas Lēmums (2011. gada 7. decembris) par valsts atbalstu SA.32820 (2011/NN) – Apvienotā Karaliste – *Aid to Forensic Science Services* (OV C 29, 2.2.2012., 4. lpp.), 8. punkts. Tiesas spriedums, 1994. gada 19. janvāris, *SAT Fluggesellschaft mbH/Eurocontrol*, C-364/92, ECLI:EU:C:1994:7, 27. punkts; Tiesas spriedums, 2009. gada 26. marts, *Selex Sistemi Integrati/Komisija*, C-113/07 P, ECLI:EU:C:2009:191, 71. punkts; Komisijas Lēmums (2002. gada 16. oktobris) par valsts atbalstu N 438/02 – Beļģija – *Aid to port authorities* (OV C 284, 21.11.2002., 2. lpp.); Tiesas spriedums, 1997. gada 18. marts, *Calì & Figli*, C-343/95, ECLI:EU:C:1997:160, 22. punkts; Komisijas Lēmums (2006. gada 19. jūlijs) par valsts atbalstu N 140/06 – Lietuva – *Allotment of subsidies to the State Enterprises at the Correction Houses* (OV C 244, 11.10.2006., 12. lpp.); Komisijas Lēmums (2014. gada 27. marts) valsts atbalsta lietā SA.36346 – Vācija – *GRW land development scheme for industrial and commercial use* (OV C 141, 9.5.2014., 1. lpp.); Tiesas spriedums, 2012. gada 12. jūlijs, *Compass-Datenbank GmbH*, C-138/11, ECLI:EU:C:2012:449, 40. punkts.

⁽¹⁴⁸⁾ Sk. arī Vispārējās tiesas spriedumu, 2019. gada 20. septembris, *Havenbedrijf Antwerpen* un *Maatschappij van de Brugse Zeehaven/Komisija*, T-696/17, ECLI:EU:T:2019:652, 100. punkts, kurā Vispārējā tiesa noraidīja apgalvojumu, ka konkurences trūkuma dēļ darbību nevarēja klasificēt kā saimniecisku darbību.

⁽¹⁴⁹⁾ Šai sakarā sk. Tiesas spriedumu, 1991. gada 23. aprīlis, *Höfner* un *Elser/Macrotron*, C-41/90, ECLI:EU:C:1991:161, 22.–23. punkts.

⁽¹⁵⁰⁾ Komisijas paziņojums par Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punktā minēto valsts atbalsta jēdzienu (OV C 262, 19.7.2016., 1. lpp.), 13. punkts un tajā minētā judikatūra.

⁽¹⁵¹⁾ Spriedums *Aéroports de Paris* lietā, 109. punkts.

⁽¹⁵²⁾ Šai sakarā sk. Tiesas spriedumu, 1994. gada 19. janvāris, *SAT Fluggesellschaft mbH/Eurocontrol*, C-364/92, ECLI:EU:C:1994:7, jo īpaši 19. punkts.

- (298) Komisija arī norāda, ka, pat ja varētu konstatēt, ka konsorcijs īsteno noteiktas publiskas varas pilnvaras, tas pats par sevi neizslēdz, ka citas tā darbības jomas ir saimnieciska darbība. Saskaņā ar iedibināto judikatūru subjekts var vienlaikus veikt saimniecisku darbību un īstenot publisku varu ⁽¹⁵³⁾.
- (299) Katrā ziņā ir skaidrs, ka valstu iestādes ir nolēmušas ieviest tirgus mehānismu, jo pastāvīgo savienojumu vienmēr bija paredzēts ekspluatēt kā komerciālu un no maksām finansētu ⁽¹⁵⁴⁾ infrastruktūru. Tas ir pretrunā argumentam, ka Konsorcijs darbība ir publiskas varas īstenošana.
- (300) Tādēļ Komisija secina, ka pastāvīgā savienojuma ekspluatācija ir saimnieciska darbība.
- (301) Ņemot vērā 290. apsvērumā minēto judikatūru, infrastruktūras būvniecība, kas ir cieši saistīta ar šo saimniecisko darbību, arī ir uzskatāma par saimniecisku darbību. Starpvaldību nolīgumā ir skaidri noteikts (61. apsvēruma), ka pastāvīgā savienojuma būvniecību nevar nošķirt no tā turpmākas ekspluatācijas. Turklāt Konsorcijs līgumā (66. apsvēruma) pastāvīgā savienojuma būvniecība un ekspluatācija tiek uzskatīta par vienu projektu. Pamatojoties uz to, Komisija secina, ka pastāvīgā savienojuma būvniecība ir cieši saistīta ar tā ekspluatāciju. Tā kā pastāvīgā savienojuma ekspluatācija ir saimnieciska darbība, arī būvniecība tāda ir.
- (302) Tādēļ Komisija secina, ka konsorcijs, veicot pastāvīgā savienojuma būvniecību un ekspluatāciju, veic saimniecisko darbību. Tādējādi saistībā ar šīm darbībām konsorcijs ir uzskatāms par uzņēmumu Līguma 107. panta 1. punkta nozīmē.

6.1.2. Valsts līdzekļi un attiecināmība uz valstīm

- (303) Attiecībā uz to priekšrocību attiecināmību uz valsti, kas piešķirtas, piemērojot pasākumus, – valsts atbalsta jēdziens ir plašāks nekā subsīdiu jēdziens. Tas tā ir tāpēc, ka šajā jēdzienā ir ietverta ne vien tāda pozitīva palīdzība kā subsīdijas un kapitāla iepludināšana, bet arī pasākumi, kas dažādā veidā atvieglo to nastu, kura parasti gulstas uz uzņēmuma budžetu, un kas, lai arī nav subsīdijas šā jēdziena šaurā nozīmē, tomēr ir tāda paša veida un tiem ir tādas pašas sekas ⁽¹⁵⁵⁾.
- (304) Lēmuma par procedūras sākšanu 79. apsvērumā sākotnēji secināts, ka Dānijas un Zviedrijas piešķirtās valsts garantijas, nemaksājot nekādu maksu, kā arī Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu, ko konsorcijs paredzēja Dānija, ietver valsts līdzekļus un ir attiecināmi uz valstīm. To neapstrīdēja ne valstis, ne arī kāda no ieinteresētajām personām.
- (305) Pasākums, ar kuru valsts iestādes dažiem uzņēmumiem piešķir labvēlīgu nodokļu režīmu, kaut arī tas neietver pozitīvu līdzekļu pārskaitījumu, rada saņēmējiem labvēlīgāku finanšu stāvokli nekā citiem nodokļu maksātājiem un ir valsts līdzekļu pārskaitījums ⁽¹⁵⁶⁾.

⁽¹⁵³⁾ Sk. Tiesas spriedumu, 2002. gada 24. oktobris, *Aéroports de Paris/Komisija*, C-82/01 P, ECLI:EU:C:2002:617, 76.–78. punkts; šai sakarā sk. Tiesas spriedumu, 2012. gada 19. decembris, *Mitteldeutsche Flughafen AG un Flughafen Leipzig-Halle GmbH/Komisija* C-288/11, ECLI:EU:C:2012:821, 43. punkts.

⁽¹⁵⁴⁾ Atšķirībā no pakalpojumiem, ko sniedz bez maksas; sk. Tiesas spriedumu, 2015. gada 14. janvāris, *Eventech/The Parking Adjudicator*, C-518/13, ECLI:EU:C:2015:9, 43. punkts.

⁽¹⁵⁵⁾ Cita starpā sk. Tiesas spriedumu, 2001. gada 8. novembris, *Adria-Wien Pipeline GmbH un Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke GmbH/Finanzlandesdirektion für Kärnten*, C-143/99, ECLI:EU:C:2001:598, 38. punkts; Tiesas spriedums, 2004. gada 15. jūlijs, *Spānija/Komisija*, C-501/00, ECLI:EU:C:2004:438, 90. punkts un tajā minētā judikatūra; Tiesas spriedums, 2005. gada 15. decembris, *Itālija/Komisija*, C-66/02, ECLI:EU:C:2005:768, 77. punkts; Tiesas spriedums, 2006. gada 10. janvāris, *Ministero dell'Economia e delle Finanze/Cassa di Risparmio di Firenze*, C-222/04, ECLI:EU:C:2006:8, 131. punkts un tajā minētā judikatūra.

⁽¹⁵⁶⁾ Sk., piem., Tiesas spriedumu, 1994. gada 15. marts, *Banco Exterior de España*, C-387/92, ECLI:EU:C:1994:100, 14. punkts; Tiesas spriedums, 2014. gada 9. oktobris, *Ministerio de Defensa un Navantia*, C-522/13, ECLI:EU:C:2014:2262.

- (306) Turklāt pietiek radīt risku, ka nākotnē valstij tiks uzlikts papildu slogs, piešķirot garantiju ar noteikumiem, kas neatbilst tirgus nosacījumiem, lai to varētu uzskatīt par valsts līdzekļu nodošanu⁽¹⁵⁷⁾. Tas pats attiecas, piemēram, uz gadījumiem, kad garantijas piešķir dalībvalsts, nepieprasot garantijas saņēmējam maksāt prēmiju saskaņā ar tirgus noteikumiem.
- (307) Tāpēc Komisija secina, ka valsts garantiju modeļa izveide, kas uzliek valstīm pienākumu garantēt finanšu instrumentus pastāvīgā savienojuma finansēšanai, nemaksājot nekādu maksu, ietver Dānijas un Zviedrijas valsts līdzekļus un ka Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu ir saistīti ar Dānijas valsts līdzekļiem. Tā kā valsts garantiju modeli izveidoja Dānija un Zviedrija, tas ir attiecināms uz valstīm. Tāpat arī Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu izriet no Likuma par būvniecību, kas ir Dānijas pieņemts tiesību akts; tādēļ tie ir attiecināmi uz Dāniju.

6.1.3. *Selektīva ekonomiskā priekšrocība*

- (308) Saskaņā ar iedibināto judikatūru, lai noteiktu, vai valsts pasākums ir valsts atbalsts, ir jākonstatē, vai saņēmējs uzņēmums saņem ekonomisku priekšrocību, ko tas nebūtu ieguvis parastos tirgus apstākļos, proti, bez valsts iejaukšanās⁽¹⁵⁸⁾. Būtiska ir tikai pasākuma ietekme uz uzņēmumu, nevis valdības iejaukšanās iemesls vai mērķis⁽¹⁵⁹⁾. Lai to izvērtētu, uzņēmuma finanšu stāvoklis pēc pasākuma ir jāsalīdzina ar tā finanšu stāvokli situācijā, ja pasākums nebūtu veikts.
- (309) Turklāt, lai valsts pasākums atbilstu LESD 107. panta 1. punktam, tam ir jādod priekšroka “konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai”. Tādējādi atbalsta jēdzienā ietilpst nevis visi pasākumi, kas ir par labu uzņēmumiem, bet tikai tie, ar kuriem selektīvi tiek piešķirta priekšrocība konkrētiem uzņēmumiem vai uzņēmumu kategorijām, vai konkrētām ekonomikas nozarēm.
- (310) Komisija arī norāda, ka viens atbalsta pasākums var sastāvēt no saistītiem elementiem, ja, ņemot vērā to hronoloģiju, mērķi un uzņēmuma apstākļus iejaukšanās brīdī, tie ir tik cieši saistīti, ka tie nav nodalāmi cits no cita. Šajā kontekstā elementu kopumu var kvalificēt kā valsts atbalstu, ja valsts rīkojas tā, lai aizsargātu vienu vai vairākus tirgus dalībniekus, kas jau ir tirgū⁽¹⁶⁰⁾.

6.1.3.1. *Valsts garantiju modelis*

- (311) Valsts garantija, kas izsniegta ar preferenciāliem nosacījumiem, var piešķirt aizņēmējam priekšrocību, ļaujot tam aizņemties ar procentu likmi, kas bez garantijas tirgū nebūtu pieejama⁽¹⁶¹⁾. Saskaņā ar Starpvaldību nolīguma 12. pantu valstis apņēmas solidāri garantēt visus aizdevumus un citus finanšu instrumentus, ko konsorcijs izmanto saistībā ar pastāvīgā savienojuma finansēšanu. Konsorcijam nav jāmaksā gada garantijas prēmija par neatmaksāto parādu, kas segts ar valsts garantijas modeli, kā paredzēts starpvaldību nolīguma papildprotokolā (85. apsvērums). Konsorcija līgumā ir atgādināts par šīm solidārajām valsts garantiju saistībām attiecībā uz konsorcija aizņēmumiem (90. apsvērums). Valstis nav sniegušas nekādus pierādījumus tam, ka garantijas prēmijas neesība atbilst tirgus nosacījumiem; tās pat neapgalvo, ka tas tā būtu. Tā kā garantijas priekšrocība ir tāda, ka ar garantiju saistīto risku uzņemas garantijas devējs, tas parasti saņemtu atbilstīgu prēmiju par šāda riska uzņemšanos. Ir acīmredzams, ka

⁽¹⁵⁷⁾ Tiesas spriedums, 1998. gada 1. decembris, *Ecotrade Srl/Altiforni e Ferriere di Servola SpA* (AFS), C-200/97, ECLI:EU:C:1998:579, 41. punkts; Tiesas spriedums, 2013. gada 19. marts, *Bouygues un Bouygues Télécom/Komisija un citi*, apvienotās lietas C-399/10 P un C-401/10 P, ECLI:EU:C:2013:175, 137., 138. un 139. punkts.

⁽¹⁵⁸⁾ Tiesas 1996. gada 11. jūlija spriedums *Syndicat français de l'Express international (SFEI) un citi/La Poste un citi*, C-39/94, ECLI:EU:C:1996:285, 60. punkts; Tiesas 1999. gada 29. aprīļa spriedums *Spānija/Komisija*, C-342/96, ECLI:EU:C:1999:210, 41. punkts.

⁽¹⁵⁹⁾ Tiesas spriedums, 1974. gada 2. jūlijs, *Itālija/Komisija*, C-173/73, ECLI:EU:C:1974:71, 13. punkts.

⁽¹⁶⁰⁾ Vispārējās tiesas spriedums, 2013. gada 12. novembris, *MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt./Komisija*, T-499/10, ECLI:EU:T:2013:592, 67. punkts.

⁽¹⁶¹⁾ Tiesas spriedums, 2011. gada 8. decembris, *Residex Capital/Gemeente Rotterdam*, C-275/10, ECLI:EU:C:2011:814, 39. punkts.

saistībā ar garantijām pastāvīgā savienojuma finansēšanai pastāv risks un tādēļ tirgū nebūtu pieejamas šādas garantijas bez prasības maksāt prēmiju. Spriedumā *Øresund* lietā⁽¹⁶²⁾ Vispārējā tiesa nosprieda, ka garantijas piešķiršana ar nosacījumiem, kas nav līdzvērtīgi tirgus nosacījumiem, principā var radīt priekšrocību saņēmējam. Turklāt šajā lietā valstis pārsniedza vienkāršu garantijas piešķiršanu konsorcijam ar ārpustirgus nosacījumiem, jo faktiski uzņēmās juridiskas saistības garantēt visus konsorcija aizņēmumus saistībā ar pastāvīgā savienojuma finansēšanu, neprasot nekādu atlīdzību valstīm, kuras uzņēmās ar šīm saistībām saistītos riskus. Komisija norāda, ka konsorcijs kā labuma guvējs no minētajām saistībām no garantiju pienākuma piešķiršanas brīža būtu saņēmis tūlītēju priekšrocību, jo tam bija īstenojamas tiesības uz valsts garantijām attiecībā uz visām tā aizņēmumu vajadzībām saistībā ar pastāvīgā savienojuma finansēšanu. Tādēļ Komisija konstatē, ka, izveidojot valsts garantiju modeli, kas paredz pienākumu garantēt finanšu instrumentus pastāvīgā savienojuma finansēšanai, neprasot maksāt garantijas prēmiju saskaņā ar tirgus nosacījumiem, valstis konsorcijam piešķir priekšrocību zemāku finansēšanas izmaksu veidā.

- (312) Saskaņā ar iedibināto judikatūru, ja dalībvalstis pieņem pasākumus par labu konkrētām struktūrām, priekšrocības noteikšana principā ļauj pieņemt, ka tai ir selektīvs raksturs⁽¹⁶³⁾. Tas tā ir tāpēc, ka parasti var viegli secināt, ka šādiem pasākumiem ir selektīvs raksturs, jo tie paredz labvēlīgu attieksmi pret vienu vai dažiem uzņēmumiem⁽¹⁶⁴⁾. Šajā gadījumā, ņemot vērā to, ka priekšrocība attiecas tieši uz konsorciju, valsts garantiju modelis ir selektīva priekšrocība par labu konsorcijam LESD 107. panta 1. punkta nozīmē.

6.1.3.2. Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu

- (313) Dānijā tādas partnerības kā konsorcijs tiek uzskatītas par nodokļu vajadzībām caurskatāmām vienībām. Tas nozīmē, ka Dānijas nodokļu noteikumi attiecas tikai uz konsorcija Dānijas partneri *A/S Øresund*, nevis pašu konsorciju (118. apsvērums). Šajā kontekstā Komisijai vispirms ir jānovērtē, vai konsorcijs būtu uzskatāms par labuma guvēju no Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu (sk. 314.–319. apsvērumu turpmāk). Komisijai jānovērtē arī tas, cik lielā mērā šie noteikumi piešķir saņēmējam selektīvu priekšrocību, ko tas nebūtu ieguvis saskaņā ar parastajiem nodokļu noteikumiem (sk. 320.–347. apsvērumu turpmāk).

6.1.3.2.1. Labuma guvējs no Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu

- (314) Lai noteiktu, kura vienība būtu uzskatāma par labuma guvēju no Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu, Komisija norāda, ka valsts atbalsta noteikumu piemērošanas nolūkā var uzskatīt, ka atsevišķas juridiskas personas attiecībā uz saimniecisko darbību veido vienu saimniecisku vienību. Šī saimnieciskā vienība ir uzskatāma par attiecīgo uzņēmumu. Šajā saistībā Tiesa ņem vērā, vai pastāv kontrolējoša līdzdalība un citas funkcionālas, saimnieciskas un organizatoriskas saiknes⁽¹⁶⁵⁾.

⁽¹⁶²⁾ Sk. 120. punktu.

⁽¹⁶³⁾ Vispārējās tiesas spriedums, 2017. gada 13. decembris, Grieķijas Republika/Komisija, T-314/15, ECLI:EU:T:2017:903, 78. un 79. punkts.

⁽¹⁶⁴⁾ Tiesas spriedums, 2015. gada 4. jūnijs, Komisija/MOL, C-15/14 P, ECLI:EU:C:2015:362, 60. un turpmākie punkti; ģenerālvokāta P. Mengoci [P. Mengozzi] 2013. gada 27. jūnija secinājumi, *Deutsche Lufthansa*, C-284/12, ECLI:EU:C:2013:442, 52. punkts.

⁽¹⁶⁵⁾ Tiesas spriedums, 2010. gada 16. decembris, *AceaElectrabel Produzione SpA/Komisija*, C-480/09 P, ECLI:EU:C:2010:787, 47.–55. punkts; Tiesas 2006. gada 10. janvāra spriedums *Cassa di Risparmio di Firenze SpA* un citi, C-222/04, ECLI:EU:C:2006:8, 112. punkts.

- (315) Komisija uzskata, ka pastāvīgā savienojuma saimnieciskās darbības vajadzībām *A/S Øresund*, ciktāl tas ir iesaistīts šajā saimnieciskajā darbībā, un konsorcijs veido vienu uzņēmumu. Konsorcijs ir partnerība starp Dānijas valsts izveidotu sabiedrību ar ierobežotu atbildību (*A/S Øresund*) un Zviedrijas valsts izveidotu sabiedrību ar ierobežotu atbildību (*SVEDAB*) (64. un 65. apsvērumi). Uzņēmums *A/S Øresund*, kuram pieder 50 % konsorcijs daļu, kopā ar *SVEDAB* ir solidāri atbildīgi pret trešām personām par jebkādam saistībām, kas konsorcijam var rasties saistībā ar tā darbību, un tas izvirza četrus no astoņiem valdes locekļiem ⁽¹⁶⁶⁾.
- (316) Komisija atgādina, ka pastāvīgā savienojuma saimnieciskā darbība ietver pastāvīgā savienojuma plānošanu, projektēšanu, būvniecību, uzturēšanu un ekspluatāciju. Projekta izstrādes un citu ar pastāvīgo savienojumu saistīto priekšdarbu izmaksas, kā arī tā būvniecības, uzturēšanas un ekspluatācijas izmaksas pilnībā sedz konsorcijs no lietotāju maksām (69. apsvērumi). Šis pastāvīgā savienojuma izmaksas ietver izmaksas, kas saistītas ar Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokli. Tomēr, kā izklāstīts 118. apsvērumā, konsorcijs pats nav apliekams ar nodokli, jo tā ir partnerība, kas ir nodokļu vajadzībām caurskatāma vienība. Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu ir iekļauti Likumā par būvniecību (2005. gadā tika iekļauti *Sund & Bælt* likumā), un tos piemēro *A/S Øresund* ar nodokli apliekamajiem ienākumiem. Tā kā *A/S Øresund* pieder 50 % konsorcijs daļu, tas attiecas uz 50 % no ar nodokli apliekamajiem ienākumiem, kas gūti no konsorcijs darbībām. Tādējādi pastāvīgā savienojuma saimnieciskās darbības finanšu modeļa (proti, visu finanšu plūsmu, tostarp visu izmaksu un ieņēmumu) Dānijas puse ietver ne tikai konsorciju, bet arī *A/S Øresund*, ciktāl *A/S Øresund* ir atbildīgs par nodokļu, kas saistīti ar attiecīgo saimniecisko darbību, nomaksu.
- (317) Komisija uzskata, ka minēto nodokļu samaksu nevar nodalīt no pastāvīgā savienojuma saimnieciskās darbības. Tas tā ir tādēļ, ka pastāvīgā savienojuma visas izmaksas (kā arī autoceļu un dzelzceļa iekšzemes savienojumu izmaksas) finansē no lietošanas maksām, ko iekasē Konsorcijs. Minētās maksas veido ienākumus, kas ir apliekami ar uzņēmumu ienākuma nodokli, kurš maksājams *A/S Øresund* līmenī, pamatojoties uz Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumu. Tādējādi, lai gan maksas, ko konsorcijs iekasē par pastāvīgā savienojuma izmantošanu, ir ienākumi, tie rada arī izmaksas attiecīgo nodokļu maksājumu veidā. Praksē organizatoriskā un finansiālā struktūra paredz, ka konsorcijs izmaksā dividendes mātesuzņēmumiem, kas ne tikai finansē iekšzemes savienojumu izmaksas, bet sedz arī ar pastāvīgo savienojumu saistītās nodokļu saistības. Tādējādi jebkāds nodokļu saistību apmēra samazinājums, kas saistīts ar pastāvīgā savienojuma darbību, dod labumu uzņēmumam, kas veic šo saimniecisko darbību. Rezultātā tiek nodrošināts labums konsorcijam, jo tiek samazināts finansiālais slogs, kas konsorcijam citādi būtu jāuzņemas, ņemot vērā, ka tieši konsorcijs ienākumu plūsma tiek izmantota, lai segtu *A/S Øresund* nodokļu saistības, kas rodas saistībā ar pastāvīgā savienojuma radītajiem ienākumiem.
- (318) Turklāt Dānijas iestādes ir novērojušas (269. apsvērumi), ka kopējā atbalsta summa (dotācijas bruto ekvivalents), kas piešķirta, izmantojot valsts garantiju modeli, ir samazināta tādā apmērā, ka Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu konsorcijam samazina parādu slogu. No tā savukārt izriet, ka, ja *A/S Øresund*, ņemot vērā tā 50 % līdzdalību konsorcijā, nebūtu piemēroti šie īpašie noteikumi, konsorcijam būtu bijis lielāks parādu slogs un tādējādi saskaņā ar Dānijas iestāžu loģiku lielāka atbalsta summa tiktu piešķirta, izmantojot valsts garantiju modeli. Tas apstiprina Komisijas viedokli, ka konsorcijs un *A/S Øresund* pastāvīgā savienojuma saimnieciskās darbības vajadzībām būtu uzskatāmi par vienu uzņēmumu un ka šis vienotais uzņēmums būtu uzskatāms par labuma guvēju no Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu, un tādējādi arī konsorcijs ir atbalsta saņēmējs.

⁽¹⁶⁶⁾ Konsorcijs līguma 3.1., 3.2. un 8.2. punkts.

- (319) Ņemot vērā 314.–318. apsvērumā izklāstītos apsvērumus, Komisija uzskata, ka, ja Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu radītu selektīvu priekšrocību, konsorcijs būtu šādas priekšrocības saņēmējs.

6.1.3.2.2. Selektīva priekšrocība

- (320) Komisijai pēc tam, kad tā ir konstatējusi, ka vienotais uzņēmums un tāpat arī konsorcijs būtu labuma guvējs no priekšrocības, ko rada Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu (319. apsvēruma), ir jānosaka, vai šie noteikumi rada šādu priekšrocību. Lai to izdarītu, ņemot vērā to, ka konsorcijs ir Dānijas nodokļu vajadzībām caurskatāma vienība (118. apsvēruma), kā arī to, ka A/S Øresund ir atbildīgs par nodokļu nomaksu, kas attiecas uz 50 % no pastāvīgā savienojuma saimnieciskās darbības (120. apsvēruma), Komisijai ir jāpārbauda A/S Øresund nodokļu saistības, kas izriet no konsorcijs darbībām. Lai noteiktu, vai Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu rada šādu priekšrocību, nodokļu saistības saskaņā ar šiem noteikumiem ir jāsalīdzina ar A/S Øresund iespējamajām nodokļu saistībām saskaņā ar parastajiem nodokļu noteikumiem, proti, ja minētie īpašie noteikumi netiktu piemēroti.
- (321) Lai uz pasākumu attiektos LESD 107. panta 1. punkts, tam atbilstoši noteiktam tiesiskajam režīmam jārada priekšrocība “konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai” salīdzinājumā ar citiem, kuri, ņemot vērā minētā režīma mērķi, atrodas faktiski un juridiski salīdzināmā situācijā⁽¹⁶⁷⁾. Parasti to dēvē par trīsposmu pārbaudi, un plašāks skaidrojums par to sniegts nākamajā apsvērumā. Tomēr, kā izklāstīts 312. apsvērumā, ja dalībvalstis pieņem pasākumus, kas sniedz labumu konkrētām vienībām, priekšrocības noteikšana būtībā ļauj izdarīt pieņēmumu par tās selektīvo raksturu. Šajā gadījumā, ņemot vērā, ka Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu attiecas tieši uz A/S Øresund un konsorciju, tiktāl, ciktāl šie noteikumi rada priekšrocību, šī priekšrocība ir selektīva.
- (322) Tomēr, lai noteiktu, vai vienotajam uzņēmumam bija selektīva priekšrocība Dānijas īpašo noteikumu par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu veidā, Komisija novērtēja šos pasākumus saskaņā ar Savienības tiesu noteikto standarta trīsposmu pārbaudi⁽¹⁶⁸⁾. Pirmkārt, ir jānosaka atsaucē sistēma, proti, “parastie” nodokļu noteikumi⁽¹⁶⁹⁾. Otrkārt, ir jānosaka, vai ar konkrēto pasākumu tiek izdarīta atkāpe no minētās sistēmas tādā ziņā, ka tas paredz atšķirīgu attieksmi pret uzņēmumiem, kuri, ņemot vērā sistēmas mērķi, atrodas salīdzināmā faktiskajā un tiesiskajā situācijā. Ja pasākums ir atkāpe no atsaucē sistēmas un tāpēc ir *prima facie* selektīvs, pārbaudes trešajā posmā ir jānosaka, vai atkāpe ir pamatota ar sistēmas būtību vai vispārējo shēmu. Šajā kontekstā dalībvalstij ir jāpierāda, ka atšķirīgais nodokļu režīms izriet tieši no šīs sistēmas pamata vai vadošajiem principiem⁽¹⁷⁰⁾.

6.1.3.2.2.1. Selektīva priekšrocība Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu

- (323) Kā atgādināts 322. apsvērumā, lai valsts nodokļu pasākumu kvalificētu kā “selektīvu”, Komisijai vispirms ir jānosaka atsaucē sistēma, proti, attiecīgajā dalībvalstī piemērojamā “parastā” nodokļu sistēma. Atsaucē sistēmas noteikšanai ir īpaši liela nozīme nodokļu pasākumu gadījumā, jo pašu ekonomiskās priekšrocības esību LESD 107. panta 1. punkta nozīmē var konstatēt, tikai salīdzinot to ar tā saukto “normālo” aplikšanu ar nodokļiem. Tādējādi, lai noteiktu visus uzņēmumus, kas atrodas salīdzināmā faktiskā un juridiskā situācijā, iepriekš ir noteikti jādefinē tiesiskais režīms, ņemot vērā kura mērķi, konkrētā situācijā ir jāpārbauda to uzņēmumu, kas gūst

⁽¹⁶⁷⁾Šai sakarā sk. Tiesas spriedumu, 2023. gada 5. decembris, *Engie*/Komisija, apvienotās lietas C-451/21 P un C-454/21 P, ECLI:EU:C:2023:948, 106. punkts; Tiesas spriedumu, 2023. gada 2. februāris, *Lico* un citi/Komisija, apvienotās lietas C-649/20 P, C-658/20 P un C-662/20 P, ECLI:EU:C:2023:60, 46. punkts un tajā minētā judikatūra; sk. arī Tiesas spriedumu, 2016. gada 21. decembris, *Komisija/World Duty Free Group* un citi, C-20/15 P un C-21/15 P, ECLI:EU:C:2016:981, 54. punkts un tajā minētā judikatūra.

⁽¹⁶⁸⁾Tiesas spriedums, 2011. gada 8. septembris, *Komisija/Nīderlande*, C-279/08 P, ECLI:EU:C:2011:551, 62. punkts; Tiesas spriedums, 2001. gada 8. novembris, *Adria-Wien Pipeline*, C-143/99, ECLI:EU:C:2001:598.

⁽¹⁶⁹⁾Tiesas spriedums, 2018. gada 28. jūnijs, *Andres*/Komisija, C-203/16 P, ECLI:EU:C:2018:505, 88. punkts.

⁽¹⁷⁰⁾Tiesas spriedums, 2011. gada 8. septembris, *Paint Graphos* un citi, apvienotās lietas no C-78/08 līdz C-80/08, ECLI:EU:C:2011:550, 49. un turpmākie punkti; Tiesas spriedums, 2004. gada 29. aprīlis, *GIL Insurance*, C-308/01, ECLI:EU:C:2004:252.

priekšrocību no attiecīgā pasākuma, faktiskās un juridiskās situācijas salīdzināmība ar to uzņēmumu situāciju, kas šo priekšrocību negūst.

- (324) Kā norādīts 118. apsvērumā, Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma 1. pantā ir uzskaitītas juridiskās personas, kuras ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas. Minētajā sarakstā ir iekļautas sabiedrības ar ierobežotu atbildību, kas ir arī A/S Øresund. Turklāt 135. un 136. apsvērumā norādīts, ka attiecīgie zaudējumu pārvešanas noteikumi ir iekļauti Dānijas Nodokļu aprēķina likumā (15. pants) laikposmam no 1991. gada līdz 2012. gadam un Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumā (12. pants) turpmākajiem periodiem (138. un 139. apsvērumi). Minētie noteikumi paredz nosacījumus un ierobežojumus zaudējumu pārvešanai nodokļu vajadzībām attiecībā uz juridiskām personām, uz kurām attiecas Dānijas uzņēmumu ienākuma nodoklis (tostarp sabiedrībām ar ierobežotu atbildību). Kā jau paskaidrots 117. apsvērumā, Dānijas Nodokļu aprēķina likumā ir paredzēti noteikumi par to, kā nodokļu tiesību aktus piemēro gan privātpersonām, gan uzņēmumiem, un Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumā ir noteiktas struktūras, uz kurām attiecas uzņēmumu ienākuma nodoklis, likme un citi noteikumi par uzņēmumu aplikšanu ar nodokli.

1991.–2001. gada LCF

- (325) Pirmkārt, kā norādījusi Dānija (267. apsvērumi), attiecībā uz 1991.–2001. gada LCF vispārēji piemērojamais noteikums par zaudējumu pārvešanu bija iekļauts Dānijas Nodokļu aprēķina likuma 15. pantā. Šis tiesību akts paredz ienākuma nodokļa noteikumus gan privātpersonām, gan uzņēmumiem, un tas ir daļa no uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmas (kopā ar attiecīgajiem ienākuma nodokļa tiesību aktiem, jo īpaši Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumu). Tādējādi Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumā ir noteikts, kurām struktūrām jāmaksā uzņēmumu ienākuma nodoklis, un Dānijas Nodokļu aprēķina likumā ir noteikti parametri, pēc kuriem tiek noteikta maksājama summa. Viens no faktoriem, kas nosaka šo summu, ir tas, vai nodokļa maksātājam ir pārnēstie zaudējumi, kurus tas var izmantot, lai samazinātu savu nodokļu bāzi. Dānijas Nodokļu aprēķina likuma 15. pantā ir noteikts, ka 1991.–2001. gada LCF perioda zaudējumus nākamajos piecos gados var pārnēst uz nodokļu maksātāja ar nodokli aplikamajiem ienākumiem (135. apsvērumi). Piecu gadu noilgums bija daļa no vispārēji piemērojamā zaudējumu pārvešanas noteikuma (vispārējs pasākums, kas vienādi piemērojams visiem ekonomikas dalībniekiem), nevis izņēmums no plašāka tiesiskā regulējuma⁽¹⁷¹⁾. Šajā sakarā jāņem vērā, ka šis piecu gadu ierobežojums nav nodalāms no vispārējās uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmas, kas paredz nodokļu zaudējumu pārvešanu, jo šie noteikumi ir būtiski nodokļu bāzes noteikšanai. Komisija secina, ka attiecīgā atsaucē sistēma 1991.–2001. gada LCF novērtēšanai ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēma, tostarp jo īpaši Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma 1. pants un Dānijas Nodokļu aprēķina likuma 15. pants, kas paredzēja, ka, lai noteiktu uzņēmumu ienākuma nodokļa summu, kas jāmaksā juridiskai personai, kas ir šā nodokļa maksātāja (arī sabiedrībām ar ierobežotu atbildību), zaudējumus varēja pārnēst uz nākamajiem periodiem, nepārsniedzot piecu gadu laikposmu. Likumā par būvniecību iekļautie nodokļu noteikumi, tostarp 1991.–2001. gada LCF, nav daļa no šīs sistēmas, jo tie attiecas tikai uz vienu konkrētu projektu. Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmas attiecīgais mērķis ir izveidot vispārēju sistēmu uzņēmumu peļņas aplikšanai ar nodokli un, konkrētāk, paredzēt noteikumus par nodokļa bāzes noteikšanu, tostarp noteikumus, kas ļauj visiem uzņēmumiem bez izņēmuma pārnēst zaudējumus uz nākamajiem periodiem (arī aprēķināt aktīvu nolietojumu). Tādēļ, ņemot vērā salīdzinājumu ar Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma 1. pantu un Dānijas Nodokļu aprēķina likuma 15. pantu, kā arī ņemot vērā iepriekš minēto mērķi, 1991.–2001. gada LCF jāvērtē trīsposmu pārbaudes otrajā posmā (326. un 327. apsvērumi).

⁽¹⁷¹⁾ Sk., piemēram, Tiesas spriedumu, 2018. gada 28. jūnijs, *Andres/Komisija*, C-203/16 P, ECLI:EU:C:2018:505, 103. un 104. punkts.

- (326) Otrkārt, Komisija norāda, ka saskaņā ar Likuma par būvniecību 11. pantu *A/S Øresund* varēja pārnest zaudējumus uz nākamajiem 15 taksācijas gadiem vai zaudējumus, kas radušies pirms pastāvīgā savienojuma nodošanas ekspluatācijā, – uz 30 taksācijas gadiem. Tas attiecas arī uz 50 % no konsorcijs zaudējumiem, ņemot vērā *A/S Øresund* 50 % līdzdalību. Ja uz *A/S Øresund* attiektos atsaucē sistēmas parastie noteikumi (tostarp Dānijas Nodokļu aprēķina likuma 15. pants), tā zaudējumu izmantošanas termiņš būtu beidzies ātrāk un šie zaudējumi, kuru termiņš ir beidzies, vairs nebūtu pieejami, lai samazinātu peļņu *A/S Øresund* nodokļu deklarācijās⁽¹⁷²⁾. Attiecīgi Likuma par būvniecību 11. pants paredzēja atkāpi no atsaucē sistēmas, piešķirot priekšrocību *A/S Øresund* salīdzinājumā ar citām juridiskām personām (tostarp sabiedrībām ar ierobežotu atbildību), kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas, jo tas nodokļu sloga samazināšanas nolūkā varēja pārnest savus zaudējumus uz ilgāku laikposmu, nekā bija paredzēts šādiem uzņēmumiem. Kā Komisija norādījusi 314.–319. apsvērumā, tas ir ieguvums arī konsorcijam, jo *A/S Øresund* nodokļu sloga samazināšana mazina konsorcijs finansālo slogu.
- (327) Komisija arī konstatē, ka *A/S Øresund*, kas Dānijas īpašo noteikumu par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu piemērošanas nolūkā kopā ar konsorciju ir vienots uzņēmums (315. apsvēruma), būtu uzskatāms par uzņēmumu, kas atrodas tādā pašā faktiskajā un juridiskajā situācijā kā citas juridiskās personas (tostarp sabiedrības ar ierobežotu atbildību), kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas, ņemot vērā atsaucē sistēmas mērķus. Kā norādīts 325. apsvērumā, minētās atsaucē sistēmas attiecīgais mērķis ir izveidot vispārēju sistēmu uzņēmumu peļņas aplikšanai ar nodokli un, konkrētāk, paredzēt noteikumus par nodokļu bāzes noteikšanu, tostarp noteikumus, kas ļauj visiem uzņēmumiem bez izņēmuma pārnest zaudējumus (arī aprēķināt aktīvu nolietojumu) neatkarīgi no tā, vai tie iesaistās konkrētos projektos. Dānija apstiprināja, ka Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu tika izstrādāti *A/S Øresund* un ka tas tos piemēro kā konsorcijs partneris (233. apsvēruma). Likuma par būvniecību sagatavošanas piezīmēs norādīts, ka 1991.–2001. gada LCF tika ieviesta pēc analogijas ar noteikumiem, ko piemēroja attiecībā uz Lielā Belta tiltu. Dānijas iestādes sākotnējās izmeklēšanas posmā paskaidroja, ka tas bija saistīts ar būvniecības projekta ārkārtas raksturu, proti, ievērojamām izmaksām ilgākā laikposmā un joprojām pamatotām ilgtermiņa dzīvotspējas perspektīvām. Tomēr Komisija norāda, ka Dānijas nodokļu sistēma (tostarp parastais noteikums par zaudējumu pārvešanu saskaņā ar Dānijas Nodokļu aprēķina likuma 15. pantu) neparedz nošķirt vienības pēc to īstenoto projektu lieluma. Lai gan *A/S Øresund* patiešām atbild par lielu ieguldījumu, nav izslēgts, ka citas sabiedrības ar ierobežotu atbildību būtu varējušas veikt tikpat nozīmīgus ieguldījumus vai ieguldījumus, ar kuriem saistītos zaudējumus jāsedz laikposmā, kas pārsniedz piecus gadus. Tādējādi pastāvīgā savienojuma projekta apmērs nemaina faktu, ka, ņemot vērā mērķi aplikāt peļņu ar nodokli, *A/S Øresund* atrodas tādā pašā juridiskā un faktiskā situācijā kā citas juridiskās personas (tostarp sabiedrības ar ierobežotu atbildību), kurām piemēro Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokli. Citiem vārdiem sakot, tas, ka *A/S Øresund*, tostarp ar savu 50 % līdzdalību konsorcijā, atbild par lieliem ieguldījumiem infrastruktūrā, juridiski vai faktiski neatšķir tā situāciju atsaucē sistēmā no citām sabiedrībām ar ierobežotu atbildību, kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas. Tādēļ Komisija secina, ka 1991.–2001. gada LCF noteikums, ko piemēroja *A/S Øresund*, noteikti paredzēja atkāpi no Dānijā piemērojamās vispārējās sistēmas, jo tas paredzēja atšķirīgu atvieglojumu pret ekonomikas dalībniekiem, kuri atradās līdzvērtīgā faktiskā un juridiskā situācijā attiecībā uz konkrētās nodokļu sistēmas mērķi.
- (328) Treškārt, Komisija secina, ka 327. apsvērumā minētā atkāpe nav pamatojama ar sistēmas veidu vai vispārējo struktūru. Komisija atgādina, ka pasākums, kas *prima facie* ir selektīvs, joprojām var tikt uzskatīts par neselektīvu, ja to pamato attiecīgās sistēmas veids vai vispārējā struktūra. Tā tas ir gadījumā, ja pasākums tiešā veidā izriet no atsaucē sistēmas pamatā esošajiem vai vadošajiem principiem vai tas ir to mehānismu rezultāts, kas ir nepieciešami, lai sistēma darbotos un būtu efektīva⁽¹⁷³⁾. Šajā nolūkā nevar atsaukties uz ārējās politikas mērķiem, kas nav raksturīgi vispārējai nodokļu sistēmai⁽¹⁷⁴⁾. Attiecīgajai dalībvalstij ir jāpierāda, ka šķietami selektīvs pasākums ir pamatots ar tās nodokļu sistēmas veidu vai vispārējo struktūru⁽¹⁷⁵⁾.

⁽¹⁷²⁾ Praksē *Sund & Bælt* iesniedz uzņēmumu ienākuma nodokļa deklarācijas par savas grupas dalībniekiem. Papildus atsevišķām nodokļu deklarācijām, kas iesniegtas par grupas dalībniekiem, *Sund & Bælt* iesniedz konsolidētu grupas uzņēmumu ienākuma nodokļa deklarāciju. Lai atvieglotu lasīšanu, šā lēmuma kontekstā Komisija atsaucās uz *A/S Øresund* nodokļu deklarācijām un uz *A/S Øresund* nodokļu deklarāciju iesniegšanu.

⁽¹⁷³⁾ Tiesas spriedums, 2011. gada 8. septembris, *Paint Graphos* un citi, apvienotās lietas no C-78/08 līdz C-80/08, ECLI:EU:C:2011:550, 69. punkts.

⁽¹⁷⁴⁾ Tiesas spriedums, 2011. gada 8. septembris, *Paint Graphos* un citi, apvienotās lietas no C-78/08 līdz C-80/08, ECLI:EU:C:2011:550, 69. un 70. punkts; Tiesas spriedums, 2006. gada 6. septembris, Portugāle/Komisija, C-88/03, ECLI:EU:C:2006:511, 81. punkts; Tiesas spriedums, 2011. gada 8. septembris, Komisija/Nīderlande, C-279/08 P, ECLI:EU:C:2011:551; Tiesas spriedums, 2008. gada 22. decembris, *British Aggregates*/Komisija, C-487/06 P, ECLI:EU:C:2008:757; Tiesas spriedums, 2013. gada 18. jūlijs, *P Oy*, C-6/12, ECLI:EU:C:2013:525, 27. un turpmākie punkti;

⁽¹⁷⁵⁾ Tiesas spriedums, 2011. gada 15. novembris, Komisija un Spānija/Gibraltāra valdība un Apvienotā Karaliste, apvienotās lietas C-106/09 P un C-107/09 P, ECLI:EU:C:2011:732, 146. punkts; Tiesas spriedums, 2004. gada 29. aprīlis, Nīderlande/Komisija, C-159/01, ECLI:EU:C:2004:246, 43. punkts; Tiesas spriedums, 2006. gada 6. septembris, Portugāle/Komisija, C-88/03, ECLI:EU:C:2006:511.

(329) Komisija norāda, ka Dānijas iestādes sākotnējās izmeklēšanas gaitā apgalvoja, ka Dānijas īpašos noteikumus par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu var uzskatīt par pamatotiem ar sistēmas loģiku, ņemot vērā visa pastāvīgā savienojuma projekta ārkārtas raksturu tā apmēra un mērķa ziņā, kas padara to nesalīdzināmu ar jebkuru citu infrastruktūras projektu, kuram piemēro Dānijas uzņēmumu ienākuma nodoklis. Šajā sakarā Komisija atgādina, ka atsaucēs sistēmas mērķis ir izveidot vispārēju sistēmu uzņēmumu peļņas aplikšanai ar nodokli un, konkrētāk, paredzēt noteikumus par nodokļa bāzes noteikšanu, tostarp noteikumus, kas ļauj visiem uzņēmumiem bez izņēmuma pārņemt zaudējumus (325. apsvērums). Kā norādīts 327. apsvērumā, atsaucēs sistēma neparedz nošķirt vienības pēc to īstenoto projektu lieluma, un nav izslēgts, ka citas sabiedrības ar ierobežotu atbildību varētu veikt tikpat nozīmīgus ieguldījumus vai ieguldījumus, ar kuriem saistītos zaudējumus jāsedz laikposmā, kas pārsniedz piecus gadus. Ņemot vērā šos apstākļus, Komisija neuzskata, ka pastāvīgā savienojuma projekta raksturs pamatotu atšķirīgu attieksmi pret *A/S Øresund*, ņemot vērā šīs sistēmas veidu un vispārējo struktūru. Citiem vārdiem sakot, Komisija neuzskata, ka šāda atšķirīga attieksme būtu atbilstīga, nepieciešama un samērīga, ņemot vērā Dānijas nodokļu sistēmas pamatprincipus. Lēmuma par procedūras sākšanu 90. apsvērumā Komisija norādīja, ka Dānijas iestādes nebija sniegušas pietiekamus pierādījumus, kādēļ un kādā mērā projekta apmērs un mērķis būtu pietiekams, lai attaisnotu atšķirīgu nodokļu režīmu. Pēc lēmuma par procedūras sākšanu pieņemšanas Dānijas iestādes nesniedza Komisijai nekādus jaunus pierādījumus, kas mainītu Komisijas viedokli, un tādējādi neizpildīja pierādīšanas pienākumu trešajā posmā ⁽¹⁷⁶⁾. Tādēļ Komisija secina, ka pasākums nav pamatota atkāpe no atsaucēs sistēmas piemērošanas, kas tieši izriet no šīs nodokļu sistēmas pamatprincipiem vai vadošajiem principiem.

(330) Tādēļ Komisija secina, ka 1991.–2001. gada LCF noteikums radīja selektīvu priekšrocību *A/S Øresund* saistībā ar pastāvīgā savienojuma saimniecisko darbību. Kā norādīts 319. apsvērumā, konsorcijs gūtu labumu no jebkādam selektīvām priekšrocībām, ko rada Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu, ņemot vērā to, ka gan *A/S Øresund*, gan konsorcijs ir vienots uzņēmums pastāvīgā savienojuma saimnieciskās darbības nolūkā. Tādēļ Komisija secina, ka 1991.–2001. gada LCF noteikums radīja konsorcijam selektīvu priekšrocību.

2002.–2012. gada LCF

(331) Attiecībā uz 2002.–2012. gada LCF Komisija atgādina, ka, kā norādīts 136. apsvērumā, Dānijas Nodokļu aprēķina likums (15. pants) tika grozīts 2002. gada 21. maijā un vairs nekādi neierobežoja juridisku personu (tostarp sabiedrību ar ierobežotu atbildību), kas piemēro Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokli, iespēju pārņemt savus zaudējumus. Komisija neuzskata, ka šie īpašie tiesību akta grozījumi ietekmēja i) 2002.–2012. gada LCF atsaucēs sistēmas darbības jomu salīdzinājumā ar 1991.–2001. gada LCF vai ii) minētās atsaucēs sistēmas mērķi. Tādēļ Komisija secina, ka attiecībā uz 2002.–2012. gada LCF periodu atsaucēs sistēma paredzēja, ka juridiskām personām (tostarp sabiedrībām ar ierobežotu atbildību), kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas, bija tiesības pārņemt savus zaudējumus bez jebkādiem ierobežojumiem attiecībā uz laikposmu, kurā zaudējumus varēja pārņemt. Tādēļ Komisija secina, ka attiecīgā atsaucēs sistēma 2002.–2012. gada LCF novērtēšanai ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēma, tostarp jo īpaši Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma 1. pants un Dānijas Nodokļu aprēķina likuma 15. pants, kurā bija paredzēts, ka, lai noteiktu uzņēmumu ienākuma nodokļa summu, kas jāmaksā juridiskām personām, kas ir šā nodokļa maksātājas (tostarp sabiedrībām ar ierobežotu atbildību), zaudējumus var pārņemt uz nākamajiem periodiem bez laika ierobežojuma.

⁽¹⁷⁶⁾ Tiesas 2011. gada 8. septembra spriedums *Paint Graphos* un citi, apvienotās lietas no C-78/08 līdz C-80/08, ECLI:EU:C:2011:550, 65. punkts.

- (332) Komisija norāda, ka, tāpat kā Dānijas Nodokļu aprēķina likums, arī Likums par būvniecību tika grozīts, lai atceltu 15 gadu noilgumu, kas attiecās uz *A/S Øresund* saskaņā ar 1991.–2001. gada LCF. Ņemot vērā šos apstākļus, saistībā ar zaudējumiem, kas radušies no 2002. taksācijas gada, uz *A/S Øresund* attiecās tā pati norma, ko paredzēja vispārēji piemērojamie noteikumi (proti, zaudējumu pārņemšanai nebija laika ierobežojuma). Citiem vārdiem sakot, uz *A/S Øresund* neattiecas atkāpe no atsaucē sistēmas.
- (333) Tādējādi Komisija secina, ka 2002.–2012. gada LCF neradīja selektīvu priekšrocību *A/S Øresund*. Tātad 2002.–2012. gada LCF neradīja selektīvu priekšrocību arī konsorcijam. Tādēļ 2002.–2012. gada LCF nebija valsts atbalsts ne *A/S Øresund*, ne konsorcijam.

2013.–2015. gada LCF

- (334) Attiecībā uz 2013.–2015. gada LCF noteikuma periodu vispārēji piemērojamais zaudējumu pārņemšanas noteikums ir paredzēts Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma 12. pantā. Kā norādīts 138. apsvērumā, Dānijas Nodokļu aprēķina likuma 15. pants tika atcelts ar 2012. gada 18. jūnija Likumu Nr. 591. Vienlaikus ar 2012. gada 18. jūnija Likumu Nr. 591 Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumam tika pievienots 12. pants, ar ko tika ieviests jauns ierobežojums pārņemto zaudējumu izmantošanai, kas attiecās uz taksācijas gadiem, sākot ar 2012. gada 1. jūliju un vēlāk. Saskaņā ar šīm izmaiņām juridiskās personas (tostarp sabiedrības ar ierobežotu atbildību), kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas, varēja pārņemt zaudējumus neierobežotā periodā. Tomēr konkrētā taksācijas gadā varēja atskaitīt zaudējumus tikai 7 500 000 DKK (1 005 311 EUR) apmērā, pieskaitot summu, kas atbilst ne vairāk kā 60 % no ar nodokli apliekamajiem ienākumiem, kas pārsniedz 7 500 000 DKK (1 005 311 EUR), ja zaudējumu summa bija lielāka (139. apsvēruma). Šis ierobežojums drīzāk bija daļa no vispārēji piemērojamā zaudējumu pārņemšanas noteikuma, nevis izņēmums plašākā tiesiskajā regulējumā. Tādējādi Komisija secina, ka attiecīgā atsaucē sistēma 2013.–2015. gada LCF novērtēšanai ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēma, tostarp īpaši 1. un 12. pants Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumā, kas paredzēja, ka, lai noteiktu uzņēmumu ienākuma nodokļa summu, kas jāmaksā juridiskām personām (tostarp sabiedrībām ar ierobežotu atbildību), kuras ir šā nodokļa maksātājas, zaudējumus varēja pārņemt bez laika ierobežojuma, taču tos varēja izmantot peļņas samazināšanai, ievērojot 12. pantā noteiktos ierobežojumus. Kā jau paskaidrots 325. apsvērumā, Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmas mērķis ir izveidot vispārēju sistēmu uzņēmumu peļņas aplikšanai ar nodokli un, konkrētāk, paredzēt noteikumus attiecībā uz nodokļa bāzes noteikšanu, tostarp noteikumus, kas ļauj pārņemt zaudējumus un aprēķināt aktīvu nolietojumu (visiem uzņēmumiem bez izņēmumiem).
- (335) Komisija norāda, ka pirms *Sund & Bælt* likuma grozīšanas 2015. gada 4. maijā (134. apsvēruma) uz *A/S Øresund* neattiecas ierobežojumi attiecībā uz zaudējumu apmēru, ko varēja izmantot un kas tika piemēroti juridiskām personām, kuras bija Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas (tostarp sabiedrībām ar ierobežotu atbildību), saskaņā ar atsaucē sistēmu. Tādējādi 2013., 2014. un 2015. taksācijas gadā *A/S Øresund* varēja izlīdzināt visu savu peļņas bāzi, izmantojot pārņemtos zaudējumus, ko tā nevarētu darīt, ja uz to attiektos parastie atsaucē sistēmas noteikumi. Kā norādīts 327. apsvērumā, *A/S Øresund* atrodas tādā pašā juridiskā un faktiskā situācijā kā citas sabiedrības ar ierobežotu atbildību, kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas. Tādēļ Komisija uzskata, ka attiecībā uz 2013.–2015. gada LCF uzņēmums *A/S Øresund* bija atbrīvots parastajiem nodokļu noteikumiem, kas tam radīja labvēlīgāku situāciju nekā citiem uzņēmumiem līdzīgā juridiskā un faktiskā situācijā attiecībā uz atsaucē sistēmas mērķi. Šajā sakarā Komisija norāda, ka atšķirībā no 2002.–2012. gada LCF *Sund & Bælt* likums netika grozīts, lai atspoguļotu grozījumu Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumā. Tādējādi, neveicot šādu grozījumu, Dānijas iestādes ļāva *A/S Øresund* būt izdevīgākā situācijā nekā citām sabiedrībām ar ierobežotu atbildību, kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas. Tādējādi grozījums Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumā un atbilstīga grozījuma trūkums *Sund & Bælt* likumā ir uzskatāms par atkāpi no atsaucē sistēmas, kas piešķir priekšrocību uzņēmumam *A/S Øresund* salīdzinājumā ar citām juridiskām personām (tostarp sabiedrībām ar ierobežotu atbildību), kuras ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas, jo uzņēmums varēja izmantot savus zaudējumus savu nodokļu saistību samazināšanai bez ierobežojumiem, kas attiecās uz minētajām citām vienībām. Šīs citas vienības bija līdzīgā juridiskā un faktiskā situācijā kā *A/S Øresund*, ņemot vērā atsaucē nodokļu sistēmu, kuras mērķis bija izveidot vispārēju sistēmu nodokļu uzlikšanai uzņēmumiem un to peļņai.

- (336) Kā norādīts 329. apsvērumā, Dānijas iestādes sākotnējās izmeklēšanas laikā apgalvoja, ka Dānijas īpašos noteikumus par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu var uzskatīt par pamatotiem ar atsaucē sistēmas loģiku, ņemot vērā pastāvīgā savienojuma ārkārtas raksturu tā apmēra un mērķa ziņā, kas padara to nesalīdzināmu ar jebkuru citu projektu, kuram piemēro Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokli. 329. apsvērumā norādīts arī, ka Komisija neuzskata, ka pastāvīgā savienojuma projekta raksturs pamatotu atšķirīgu attieksmi pret A/S Øresund, ņemot vērā atsaucē sistēmas veidu un vispārējo struktūru. Pēc lēmuma par procedūras sākšanu pieņemšanas Dānijas iestādes neiesniedza nekādus papildu pierādījumus, kas mainītu Komisijas viedokli. Tādēļ Komisija secina, ka 2013.–2015. gada LCF nav pamatota atkāpe no atsaucē sistēmas piemērošanas, kas tieši izriet no Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmas pamatprincipiem vai vadošajiem principiem.
- (337) Tādējādi Komisija secina, ka 2013.–2015. gada LCF radīja selektīvu priekšrocību A/S Øresund. Tā kā konsorcijs un A/S Øresund veido vienotu uzņēmumu pastāvīgā savienojuma saimnieciskās darbības nolūkā (315. apsvēruma), vienotais uzņēmums ir 2013.–2015. gada LCF radītās selektīvās priekšrocības saņēmējs, un tādējādi 2013.–2015. gada LCF radīja selektīvu priekšrocību konsorcijam.
- (338) Komisija atgādina, ka Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu tika atcelti no 2016. gada 1. janvāra un pēc tam A/S Øresund piemēroja parasto Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmu (134. apsvēruma). Tādējādi Komisija norāda, ka kopš minētā datuma nav pastāvējušas nekādas citas selektīvas priekšrocības par labu A/S Øresund vai konsorcijam saistībā ar zaudējumu pārņemšanas noteikumiem.

6.1.3.2.2.2. Selektīvā priekšrocība – Dānijas īpašie noteikumi par nolietojumu

- (339) Kā norādīts 118. apsvērumā, Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma 1. pantā ir uzskaitītas juridiskās personas, kuras ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas. Minētajā sarakstā ir iekļautas sabiedrības ar ierobežotu atbildību, kas ir arī A/S Øresund. Dānija norādīja, ka visā vērtēšanas periodā parastos noteikumus par nolietojuma aprēķināšanu nodokļu vajadzībām paredz Dānijas Likums par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām (268. apsvēruma), kurā attiecībā uz Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājiem ir nodokļu vajadzībām noteiktas maksimālās nolietojuma likmes, nolietojuma aprēķināšanas metodes un iespējamie ierobežojumi dažādām tādu aktīvu kategorijām, kuriem aprēķināms nolietojums. Tādējādi Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumā ir noteikts, kurām struktūrām ir pienākums maksāt uzņēmumu ienākuma nodokli, savukārt Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām ir noteiktas likmes un robežvērtības, kas šādām struktūrām jāpiemēro, aprēķinot savu aktīvu nolietojumu, lai par nolietojuma summu samazinātu summu, kurai uzliek nodokli.

1991.–1998. gada DEP

- (340) Attiecībā uz laikposmu no 1991. līdz 1998. gadam Dānijas Likuma par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām 22. pantā ir noteikts, ka laikposmā līdz 1998. taksācijas gadam (ieskaitot)⁽¹⁷⁷⁾ parastā ēku un būvju nolietojuma likme bija 6 %, izmantojot lineāro metodi, līdz tiek sasniegti 60 % no iegādes izmaksām, un pēc tam piemēroja 2 % no iegādes izmaksām gadā (144. apsvēruma). Komisija konstatē, ka 1991.–1998. gada DEP atsaucē sistēma ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēma, tostarp īpaši Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma 1. pants kopā ar vispārēji piemērojamiem noteikumiem Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām, kas paredz pamatlīdzekļu nolietojuma likmes, aprēķināšanas metodes un iespējamus ierobežojumus. Attiecībā uz ēkām un būvēm minētajā atsaucē sistēmā attiecīgajā laikposmā bija paredzēts 6 % nolietojums (ar ierobežojumu līdz 2 % pēc tam, kad kopējā nolietojuma summa bija sasniegusi 60 %). Kā jau paskaidrots 325. apsvērumā, Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmas attiecīgais mērķis ir izveidot vispārēju sistēmu uzņēmumu peļņas aplūkšanai ar nodokli un, konkrētāk, paredzēt noteikumus par nodokļu bāzes noteikšanu, tostarp noteikumus, kas ļauj visiem uzņēmumiem bez izņēmuma pārņemt zaudējumus un aprēķināt aktīvu nolietojumu. Tādējādi atsaucē sistēma paredzēja, ka ēkām un būvēm varēja aprēķināt nolietojumu nodokļu vajadzībām, piemērojot likmi līdz 6 % (ievērojot iepriekš minēto ierobežojumu). Citiem aktīvu veidiem šajā atsaucē sistēmā bija augstākas maksimālās nolietojuma likmes saskaņā ar Dānijas Likumu par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām.

⁽¹⁷⁷⁾ Vismaz kopš 1991. gada – iepriekšējam laikposmam šajā novērtējumā nav nozīmes.

- (341) Kā paskaidrots 143. apsvērumā, Likumā par būvniecību *A/S Øresund* tika noteikta 6 % / 2 % nolietojuma likme no sākotnējām iegādes izmaksām, un tas nozīmē, ka visiem uzņēmuma *A/S Øresund* aktīviem, tostarp 50 % no tam piederošajiem konsorcijs aktīviem, tika piemēroti vienoti vispārēji noteikumi par nolietojumu. Saskaņā ar Likuma par būvniecību sagatavošanas piezīmēm minētā likme atbilda salīdzināmiem noteikumiem, kas piemērojami ēkām un būvēm saskaņā ar tajā laikā spēkā esošo Dānijas Likumu par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām. Dānija paskaidroja, ka *A/S Øresund* piemērojamais noteikums bija uzskatāms par praktisku noteikumu, kas visiem aktīviem nodrošināja vienotu režīmu, kurš vismaz sākotnēji bija neizdevīgs *A/S Øresund*, jo visam projektam tika piemērota neizdevīgākā nolietojuma likme (citiem aktīviem, piemēram, iekārtām, parasti varēja piemērot nolietojuma likmi, kas bija lielāka par 6 % / 2 %, taču *A/S Øresund* tika piemērota vienota likme) (268. apsvēruma). Tādējādi, piemērojot Likuma par būvniecību noteikumus, *A/S Øresund* varēja piemērot vienoto noteikumu par nolietojumu, taču nevienam aktīvu kategoriju nevarēja norakstīt ātrāk par citām juridiskām personām, kuras bija Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas.
- (342) Ņemot to vērā, Komisija secina, ka 1991.–1998. gada DEP nebija atkāpe, kas varēja radīt selektīvu priekšrocību *A/S Øresund* vai attiecīgi arī konsorcijs salīdzinājumā ar atsaucē sistēmā paredzēto “parasto” nodokli. Tādējādi 1991.–1998. gada DEP nav uzskatāms par valsts atbalstu ne *A/S Øresund*, ne konsorcijs.

1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP

- (343) Komisija norāda, ka 1998. gada 26. jūnijā Dānijas Likums par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām tika grozīts, paredzot, ka, sākot ar 1999. taksācijas gadu, ēku un būvju parastā nolietojuma likme tika samazināta līdz ne vairāk kā 5 % (Dānijas Likuma par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām 17. pants). Vienlaikus tika atcelts noteikums, kas paredzēja pēc desmit gadiem piemērot 2 % nolietojuma likmi. Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām 2007. gada 6. jūnijā tika izdarīti turpmāki grozījumi, paredzot, ka no 2008. taksācijas gada parastā nolietojuma likme ēkām un būvēm tiek samazināta līdz ne vairāk kā 4 % (145. apsvēruma). Komisija secina, ka 1999.–2007. gada DEP atsaucē sistēma ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēma, tostarp jo īpaši Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma 1. pants kopā ar vispārēji piemērojamiem noteikumiem Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām, kas paredz pamatlīdzekļu nolietojuma likmes, aprēķināšanas metodes un iespējamās ierobežojumus. Minētie noteikumi paredzēja, ka, lai aprēķinātu uzņēmumu ienākuma nodokļa summu, kas jāmaksā juridiskām personām, kuras ir minētā nodokļa maksātājas (tostarp sabiedrībām ar ierobežotu atbildību), ēkām un būvēm varēja piemērot 5 % nolietojuma likmi 1999.–2007. gada DEP periodā un 4 % likmi 2008.–2015. gada DEP periodā. Komisija neuzskata, ka 1998. gada 26. jūnija un 2007. gada 6. jūnija grozījumi likumos būtu ietekmējuši minētā regulējuma mērķi salīdzinājumā ar 1991.–1998. gada DEP periodu.
- (344) Minētās izmaiņas netika ieviestas Likumā par būvniecību (vēlāk – *Sund & Bælt* likums), kurā tika saglabāta 6 % / 2 % likme visai aktīvu bāzei. Šajā kontekstā Komisija vispirms analizēja 2 % likmes ietekmi, kas bija piemērojama *A/S Øresund*, kad uzkrātais nolietojums sasniedza 60 %, un pēc tam visas aktīvu bāzes nediferencēta nolietojuma ietekmi. Attiecībā uz pirmo elementu Komisija norāda, ka visā laikposmā no *A/S Øresund* un konsorcijs izveides līdz 2016. taksācijas gadam 2 % likmei nebija nekādas praktiskas nozīmes, jo konsorcijs aktīvu kopējais daudzums, ko *A/S Øresund* varēja amortizēt, vēl nebija sasniedzis 60 % (271. apsvēruma). Attiecībā uz otro elementu Komisija norāda, ka 6 % nolietojuma likme tika piemērota visai konsorcijs aktīvu bāzei, uz ko attiecās Dānijas nodokļu noteikumi (proti, 50 % aktīvu, kas pieder *A/S Øresund*), nenošķirot “ēkas un būves” no citiem aktīviem, kuriem saskaņā ar Dānijas Likumu par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām, iespējams, varēja piemērot izdevīgāku nolietojuma aprēķināšanas kārtību. Šajā kontekstā Dānijas iestādes īpaši atsaucās uz dzelzceļa iekārtām, piemēram, sliežu ceļiem, signālu iekārtām un gaisvadu kabeļiem (144. apsvēruma un 79. zemsvītras piezīme), bet arī norādīja, ka nekad nav tikusi sīki izvērtēta vai aplēsta lielākas šo aktīvu nolietojuma likmes ietekme. Komisija uzskata – pat ja izdevīgāku nolietojuma aprēķināšanas kārtību noteiktiem aktīviem nevarēja attiecināt uz *A/S Øresund* un tādējādi uz to, ka uzņēmums šiem konkrētajiem aktīviem aprēķināja nolietojumu, lielākajai daļai savu aktīvu (projekts ietvēra galvenokārt tilta un tuneļa būvniecību) *A/S Øresund* varēja piemērot augstāku likmi, nekā būtu iespējams saskaņā ar parastajiem nodokļu noteikumiem. Augstāka nolietojuma likme var veicināt aktīva ātrāku nolietojumu, kas ļauj būtiskāk samazināt nodokļu bāzi aktīva lietderīgās lietošanas laika pirmajos gados, un tādēļ šādas nolietojuma likmes piemērošanas finansiālo ietekmi visā aktīva lietderīgās lietošanas laikā var pielīdzināt bezprocentu aizdevumam. Šajā kontekstā Komisija norāda, ka ir būtiski ņemt vērā tikai periodu līdz 2016. taksācijas gadam, jo, sākot no minētā gada, uz *A/S Øresund* attiecās parastie noteikumi. Neveicot šādu grozījumu Likumā par būvniecību vai *Sund & Bælt* likumā, lai noteiktu *A/S Øresund* maksimālās nolietojuma likmes ierobežojumu, kas būtu līdzvērtīgs parastajos noteikumos paredzētajam, Dānijas iestādes deva iespēju uzņēmumam izmantot izdevīgāku situāciju salīdzinājumā ar citām juridiskām personām, kas bija Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas. Tādējādi

grozījumi Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām un attiecīgo grozījumu neveikšana Likumā par būvniecību vai *Sund & Bælt* likumā ir uzskatāma par pasākumu par labu A/S *Øresund*. Komisija uzskata, ka A/S *Øresund* izmantoja atkāpi no atsaucē sistēmas, jo 327. apsvērumā paskaidroto iemeslu dēļ 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP paredzēja atšķirīgu attieksmi pret ekonomikas dalībniekiem, kuri atradās līdzvērtīgā faktiskā un juridiskā situācijā attiecībā uz atsaucē sistēmas mērķi.

- (345) Kā norādīts 329. apsvērumā, Dānijas iestādes sākotnējās izmeklēšanas laikā apgalvoja, ka Dānijas īpašos noteikumus par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu var uzskatīt par pamatotiem ar atsaucē sistēmas loģiku, ņemot vērā pastāvīgā savienojuma ārkārtas raksturu tā apmēra un mērķa ziņā, kas padara to nesalīdzināmu ar jebkuru citu projektu, kuram piemēro Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokli. 329. apsvērumā norādīts arī, ka Komisija neuzskata, ka pastāvīgā savienojuma projekta raksturs pamatotu atšķirīgu attieksmi pret A/S *Øresund*, ņemot vērā atsaucē sistēmas veidu un vispārējo struktūru. Pēc lēmuma par procedūras sākšanu pieņemšanas Dānijas iestādes neiesniedza nekādus papildu pierādījumus, kas mainītu Komisijas viedokli. Tādēļ Komisija secina, ka 2013.–2015. gada LCF nav pamatota atkāpe no atsaucē sistēmas piemērošanas, kas tieši izriet no Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmas pamatprincipiem vai vadošajiem principiem.
- (346) Tādēļ Komisija secina, ka 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP radīja selektīvu priekšrocību A/S *Øresund*. Kā norādīts 319. apsvērumā, konsorcijs gūtu labumu no jebkādam selektīvam priekšrocībām, ko rada Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu, ņemot vērā to, ka gan A/S *Øresund*, gan konsorcijs ir vienots uzņēmums pastāvīgā savienojuma saimnieciskās darbības nolūkā. Tādēļ Komisija secina, ka 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP radīja selektīvu priekšrocību konsorcijam.
- (347) Komisija atgādina, ka Dānijas īpašie noteikumi par nolietojumu tika atcelti no 2016. gada 1. janvāra un pēc tam A/S *Øresund* piemēroja parasto Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmu (134. apsvēruma). Tādējādi Komisija norāda, ka kopš minētā datuma nav pastāvējušas nekādas citas selektīvas priekšrocības par labu A/S *Øresund* vai konsorcijam saistībā ar nolietojuma noteikumiem.

6.1.4. Konkurences kroplošana un ietekme uz tirdzniecību starp dalībvalstīm

- (348) Dalībvalsts piešķirtais atbalsts, kas stiprina uzņēmuma stāvokli salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem, kuri konkurē Savienības iekšējā tirdzniecībā, ir jāuzskata par tādu, kas ir ietekmējis tirdzniecību starp dalībvalstīm⁽¹⁷⁸⁾. Valsts piešķirtais pasākums ir uzskatāms par tādu, kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, ja tas uzlabo saņēmēja konkurences stāvokli salīdzinājumā ar tā konkurentiem.
- (349) Lēmuma par procedūras sākšanu 97. apsvērumā Komisija sākotnēji secināja, ka, tā kā nav jālemj par to, vai pasākumi var izkropļot konkurenci un ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm (pārrobežu) tiltu būvniecības un ekspluatācijas tirgū, ir skaidrs, ka selektīvas priekšrocības piešķiršana var stiprināt konsorcija pozīciju transporta pakalpojumu, kas tiek piedāvāti, lai šķērsotu Ēresunda šaurumu, tirgū salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem, piemēram, prāmju operatoriem.

⁽¹⁷⁸⁾ Tiesas 2015. gada 14. janvāra spriedums *Eventech/The Parking Adjudicator*, C-518/13, ECLI:EU:C:2015:9, 66. punkts; Tiesas 2013. gada 8. maija spriedums *Libert* un citi, apvienotās lietas C-197/11 un C-203/11, ECLI:EU:C:2013:288, 77. punkts; Vispārējās tiesas 2001. gada 4. aprīļa spriedums *Friulia Venezia Giulia*, T-288/97, ECLI:EU:T:2001:115, 41. punkts.

- (350) Konsorcijs darbojas (pārrobežu) tiltu būvniecības un ekspluatācijas tirgū ⁽¹⁷⁹⁾ un transporta pakalpojumu, kas tiek piedāvāti, lai šķērsotu Ēresunda šaurumu, tirgū. Pēdējā minētajā tirgū konsorcijs tirdzniecībā starp dalībvalstīm konkurē ar uzņēmumiem, kas sniedz alternatīvus transporta pakalpojumus, jo īpaši prāmju pakalpojumus.
- (351) No Likuma par būvniecību sagatavošanas piezīmēm izriet, ka satiksmi pastāvīgajā savienojumā papildus jaunradītajai satiksmei veidotu pašreizējā satiksme dienviņu prāmju maršrutos Ēresundā, satiksmes novirzīšana no citiem prāmju maršrutiem uz Ēresundu, kā arī prāmju maršruti pāri Kategatam un Baltijas jūrai. Turklāt Dānijas transporta ministrs tika pilnvarots pēc pastāvīgā savienojuma nodošanas ekspluatācijā slēgt pašreizējo Dānijas Valsts dzelzceļa administrācijas prāmju pakalpojumu pāri Ēresundam (izņemot prāmju pakalpojumus starp Helsingoru Dānijā un Helsingborgu Zviedrijā). Valdības likumprojektā 1990/91:158 norādīts, ka saglabātos prāmju satiksme starp Helsingoru un Helsingborgu, pat ja daļa satiksmes tiktu novirzīta uz pastāvīgo savienojumu. Taču tika pieņemts, ka visi pārējie prāmju pakalpojumi pāri Ēresundam tiks pārtraukti. Valdības likumprojektā 1990/91:158 tika minēta arī konkurence, ko rada prāmju pakalpojumi citos maršrutos starp Zviedriju, Vāciju un Jitlandi Dānijā.
- (352) Turklāt konsorcijs gada pārskatos ir sniegti dati par tirgus daļu, kas paši par sevi ir spēcīgs konkurences rādītājs. 2005. gada pārskatā sniegti dati par pasažieru pārvadājumu izmaiņā Ēresundā laikposmā no 1999. līdz 2005. gadam. Dati liecina, ka maršrutā *Dragør-Limhamn* pēdējā darbības gadā, proti, 1999. gadā, tika pārvadāti 1,6 miljoni pasažieru. *Hydrofoils Copenhagen – Skåne* apkalpoto pasažieru skaits samazinājās no 3,6 miljoniem pasažieru 1999. gadā līdz 150 000 pasažieru 2002. gadā, un pēc tam operators pārtrauca darbību. Sūdzības iesniedzēja apkalpoto pasažieru skaits samazinājās no 14,3 miljoniem 1999. gadā līdz 13,3 miljoniem 2000. gadā un vēl līdz 11,5 miljoniem 2001. gadā.
- (353) Komisija uzskata, ka 351. un 352. apsvērumā izklāstītie konstatējumi liecina par iespējamu konkurenci starp pastāvīgo savienojumu un prāmju operatoriem, kas apkalpo prāmju maršrutus pāri Ēresundam. Pasākumi, ar kuriem konsorcijam tika piešķirta selektīva priekšrocība, varēja nostiprināt konsorcijs finansālo stāvokli un tādējādi izkropļot šo konkurenci. Tā kā konsorcijs un prāmju operatori darbojas tirgū, kas sniedz transporta pakalpojumus pāri Ēresundam starp Dāniju un Zviedriju, šī konkurence ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm.
- (354) Ņemot vērā iepriekš minēto, Komisija uzskata, ka pasākumus, kas rada selektīvu priekšrocību, var uzskatīt par tādiem, kas ietekmē Savienības iekšējo tirdzniecību un var izkropļot konkurenci.

6.1.5. Secinājums par atbalsta esību

- (355) Pamatojoties uz novērtējumu 287.–354. apsvērumā, Komisija secina, ka valsts garantiju modelis, saskaņā ar kuru valstis uzņēmās pastāvīgas saistības garantēt finanšu instrumentus pastāvīgā savienojuma finansēšanai un kuru Dānija un Zviedrija piešķir konsorcijam, ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta nozīmē. Komisija arī secina, ka 1991.–2001. gada LCF, 2013.–2015. gada LCF, 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, kuru piemērošanas tiesības Dānija piešķir A/S *Øresund* un kuri rada priekšrocību A/S *Øresund* un tādējādi arī konsorcijam, kas ietilpst vienotajā uzņēmumā pastāvīgā savienojuma saimnieciskās darbības nolūkā (319. apsvērumā), ir valsts atbalsts konsorcijam LESD 107. panta 1. punkta nozīmē. 2002.–2012. gada LCF un 1991.–1998. gada DEP nav valsts atbalsts konsorcijam LESD 107. panta 1. punkta nozīmē.

6.2. Atzīšana par shēmu vai individuālu atbalstu

- (356) Lēmuma par procedūras sākšanu 108. apsvērumā Komisijai puda šaubas par to, vai valsts garantijas būtu uzskatāmas par atbalsta shēmu vai par individuālu atbalstu, kas piešķirts, izveidojot konsorciju, vai par individuālu atbalstu, kas piešķirts katru reizi, kad valsts iestādes apstiprināja konsorcijs finanšu darījumu. Lēmuma par procedūras sākšanu 107. apsvērumā Komisija puda sākotnējo viedokli, ka garantiju administrēšanu attiecībā uz konkrētiem finanšu darījumiem nevar aplūkot atsevišķi no 1992. gadā piešķirtajām valsts garantijām, savukārt 109. apsvērumā Komisija norādīja, ka tās sākotnējais lēmums kvalificēt garantijas kā individuālu atbalstu būtu

⁽¹⁷⁹⁾ Šajā sakarā Komisija atgādina, ka 301. apsvērumā tā konstatēja, ka pastāvīgā savienojuma būvniecību nevar nodalīt no tā turpmākās ekspluatācijas.

jāattiecina arī uz nodokļu pasākumiem. Tā kā Komisija nevarēja izdarīt secinājumus par to, vai atbalsta pasākumi ir shēma vai individuāli atbalsta pasākumi, tā arī nevarēja izdarīt secinājumus par datumu, kad garantijas un nodokļu pasākumi piešķirti, un par to skaitu.

- (357) Lai noteiktu, vai atbalsta pasākumus var kvalificēt kā atbalsta shēmas vai individuālu atbalstu, Komisijai ir jāpārbauda atbalsta pasākumu raksturs, ņemot vērā Regulā (ES) 2015/1589 noteiktās definīcijas.
- (358) Saskaņā ar Regulas (ES) 2015/1589 1. panta d) punktu “atbalsta shēma” ir visi akti, pamatojoties uz kuriem, bez turpmākiem izpildes pasākumiem var piešķirt individuālu atbalstu uzņēmumiem, kuri vispārīgi un teorētiski definēti attiecīgajos aktos, un visi akti, pamatojoties uz kuriem, vienam vai vairākiem uzņēmumiem uz nenoteiktu laika periodu un/vai nenoteiktā apmērā var piešķirt atbalstu, kas nav saistīts ar kādu konkrētu projektu”.
- (359) Savukārt Regulas (ES) 2015/1589 1. panta e) apakšpunktā “individuāls atbalsts” ir definēts kā “atbalsts, ko nepiešķir, pamatojoties uz atbalsta shēmu, un paziņojami atbalsta piešķirumi, pamatojoties uz kādu atbalsta shēmu”.

6.2.1. Valsts garantiju modelis

6.2.1.1. Shēma vai individuāls atbalsts

- (360) Lēmuma par procedūras sākšanu 103. apsvērumā Komisija puda nostāju, ka pirmo situāciju, kas iekļauta atbalsta shēmas definīcijā, nevar uzskatīt par attiecināmu uz valsts garantiju modeli, jo tas nav paredzēts “uzņēmumiem, kuri vispārīgi un teorētiski definēti attiecīgajos aktos”, bet gan konkrēti konsorciem. Ne valstis, ne kāda no ieinteresētajām personām neiesniedza argumentus par pretējo. Kā norādīts 169. apsvērumā, sūdzības iesniedzējs un *Scandlines* un citi atsauca uz spriedumu *Øresund* lietā, lai pamatotu savu viedokli, ka valsts garantiju modelis nevar būt shēma. Sūdzības iesniedzēja ieskatā, Komisijai pat nebūtu jāvērtē, vai valsts garantiju modelis varētu būt shēma (169. apsvērumā). Tomēr Komisija norāda, ka šāda analīze ir nepieciešama, jo Vispārējā tiesa atcēla 2014. gada lēmumu attiecībā uz Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu un konsorciem piešķirtajām valsts garantijām (12. apsvērumā). Komisija īstenoja spriedumu *Øresund* lietā, sākot formālu izmeklēšanas procedūru, kurā pasākumu kā individuāla atbalsta vai shēmas raksturs bija skaidrs pamats minētās procedūras uzsākšanai (155. apsvērumā).
- (361) Pēc formālās izmeklēšanas Komisija secina, ka valsts atbalstu, kas izriet no valsts garantiju modeļa, nevar uzskatīt par shēmu, – sk. paskaidrojumu 362. un 363. apsvērumā turpmāk.
- (362) Pirmkārt, atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa, netiek piešķirts, pamatojoties uz tiesību aktu, kas paredz piešķirt individuālu atbalstu uzņēmumiem, kuri vispārīgi un teorētiski definēti attiecīgajos aktos. Likumā par būvniecību ir paredzēts īpašs noteikums, kas attiecas tieši uz konsorciem. Tādējādi valsts garantiju modelis neatbilst Regulas (ES) 2015/1589 1. panta d) punktā noteiktās atbalsta shēmas definīcijas pirmajam nosacījumam.
- (363) Otrkārt, Likumā par būvniecību ir skaidri noteikts, ka attiecīgais projekts ir pastāvīgā savienojuma finansēšana. Gan valstis, gan ieinteresētās personas uzskata, ka atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa, ir saistīts ar šo konkrēto projektu. Komisija norāda, ka starpvaldību nolīguma 2. pantā ir noteikts, ka pastāvīgo savienojumu būvē kā kombinētu autoceļu un dzelzceļa savienojumu, ko veido divu sliežu ceļu dzelzceļš un četru joslu automaģistrāle, un tas stiepjas no mākslīgas pussalas, kur atrodas Kastrupas lidosta, un šķērso Ēresunda šaurumu pa zemūdens tuneli uz mākslīgu salu un no turienes turpinās kā kombinēts augsts un zems tilts līdz Zviedrijai uz dienvidiem no *Linhamn*. Turklāt starpvaldību nolīguma 1. pielikumā sniegta pastāvīgā savienojuma tehniskā projekta sīks izklāsts. Tādējādi laikā, kad valsts garantiju modelis tika izveidots un integrēts Konsorcijs līgumā, projekts gan ģeogrāfiskās atrašanās vietas, gan tehniskā projekta ziņā bija ļoti konkrēti un skaidri noteikts. Turklāt spriedumā *Øresund* lietā Vispārējā tiesa skaidri norādīja, ka atbalsts, kas izriet no valsts garantijām, ir uzskatāms par saistītu ar konkrētu projektu ⁽¹⁸⁰⁾.

⁽¹⁸⁰⁾ Spriedums *Øresund* lietā, 80. punkts.

Tādējādi Komisija secina, ka valsts garantiju modelis ir saistīts ar konkrētu projektu un tāpēc valsts garantiju modelis neatbilst Regulas (ES) 2015/1589 1. panta d) punktā iekļautās definīcijas otrajam nosacījumam.

- (364) Ņemot vērā iepriekš minēto, Komisija secina, ka atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa, neatbilst atbalsta shēmas definīcijai Regulas (ES) 2015/1589 1. panta d) punkta nozīmē.
- (365) Tādējādi atbalsts, kas izriet no valsts garantijas modeļa, būtu jākvalificē kā viens vai vairāki individuāli atbalsta pasākumi Regulas (ES) 2015/1589 1. panta e) punkta izpratnē.

6.2.1.2. Piešķiršanas datums

- (366) Vēl ir jānosaka, vai valsts garantiju modelis ietver individuālu atbalstu, kas piešķirts laikā, kad izveidots konsorcijs, vai arī to veido vairāki individuāli atbalsta pasākumi, kas piešķirti katru reizi, kad valstis garantēja kādu konsorcijs finanšu darījumu.
- (367) Pamatojoties uz Savienības tiesu judikatūru⁽¹⁸¹⁾, ir vispārāts, ka atbalsta piešķiršanas datums ir datums, kad saņēmējam saskaņā ar piemērojamo valsts regulējumu ir piešķirtas likumīgās tiesības saņemt atbalstu.
- (368) Kā norādīts 85. apsvērumā, solidāra garantija visiem aizdevumiem un citiem finanšu instrumentiem, ko konsorcijs izmantoja saistībā ar pastāvīgā savienojuma finansēšanu, tika izveidota 1991. gadā ar 12. pantu starpvaldību nolīgumā, ko Zviedrija ratificēja 1991. gada 8. augustā, bet Dānija – 1991. gada 24. augustā (61. apsvērum). Garantiju saistības, kas izriet no starpvaldību nolīguma, tika iekļautas Zviedrijas un Dānijas valsts tiesību aktos 1991. gadā ar Likumu par būvniecību un Zviedrijas parlamenta lēmumu (63. apsvērum). Konsorcijs līgumā ir atgādināts par valstu garantiju saistībām pret konsorciju. Konsorcijs līguma 4. panta 3. punkts nodrošina juridisko pamatu pastāvīgā savienojuma finansēšanai: "Konsorcijs kapitāla vajadzības pastāvīgā savienojuma plānošanai, projektēšanai un būvniecībai, tostarp aizdevumu apkalpošanas izdevumu segšanai, kā arī kapitāla vajadzības, kas rodas zaudējumu dēļ, kuri gaidāmi vairākus gadus pēc pastāvīgā savienojuma atvēršanas satiksmē, saskaņā ar vienošanos [Starpvaldību nolīgums] sedz, saņemot aizdevumus vai emitējot finanšu instrumentus atvērtajā tirgū, kā nodrošinājumu izmantojot Zviedrijas un Dānijas valsts garantijas." (90. apsvērum)
- (369) Pamatojoties uz Konsorcijs līguma noteikumiem, konsorcijs varētu ņemt valsts garantētus aizdevumus, lai finansētu pastāvīgā savienojuma plānošanas un būvniecības posmus. Konsorcijs varēja vēl vairāk palielināt savas parādsaistības ar garantētiem aizdevumiem pirmajos gados pēc pastāvīgā savienojuma nodošanas ekspluatācijā. Šis noteikums bija nepieciešams, jo bija gaidāms, ka pastāvīgais savienojums dažos pirmajos gados radīs zaudējumus. Tas nozīmē, ka darbības peļņa pirmajos gados nebūtu pietiekama, lai konsorcijs segtu finansēšanas izmaksas saistībā ar parādu, ko tas būtu uzkrājis plānošanas un būvniecības posmā. Tādēļ dažos pirmajos gados konsorcijam būtu jāpalielina savas parādsaistības. Tomēr Konsorcijs līgumā nebija paredzētas tiesības saņemt jebkādas papildu garantijas pastāvīgā savienojuma darbību finansēšanai. Šajā sakarā valstis apstiprināja, ka nav piešķirtas valsts garantijas pastāvīgā savienojuma darbību finansēšanai. No konsorcijs gada pārskatiem izriet, ka ieņēmumi, sākot ar pirmo darbības gadu, pārsniedza pamatdarbības izmaksas un darbības peļņa bija pozitīva. Līdz 2003. gadam (ieskaitot) šī darbības peļņa, kaut arī pozitīva, bija mazāka nekā finansēšanas izmaksas, tādēļ parāds palielinājās. Sākot no 2004. gada, darbības peļņa bija pietiekama, lai veicinātu parādsaistību samazināšanos, un attiecīgi kopējais parāds gadu no gada samazinājās.

⁽¹⁸¹⁾ Vispārējās tiesas spriedums, 2018. gada 25. janvāris, BSCA/Komisija, T-818/14, ECLI:EU:T:2018:33, 72. punkts un tajā minētā judikatūra.

- (370) Tomēr neatkarīgi no 369. apsvērumā minētās analīzes konsorcijs, pamatojoties uz Konsorcija līguma noteikumiem, varēja izmantot valsts garantijas, lai ekspluatācijas posmā refinansētu savu parādu, kas radies saistībā ar plānošanas un būvniecības posmiem. Tomēr tas nenozīmē, ka Konsorcija līgumā bija paredzēta iespēja valstīm finansēt pastāvīgā savienojuma ekspluatāciju. Tas izriet arī no Konsorcija līguma 6. panta, kas paredz, ka visas pastāvīgā savienojuma plānošanas, projektēšanas, finansēšanas, būvniecības, ekspluatācijas un uzturēšanas izmaksas sedz no darbības ieņēmumiem. Citiem vārdiem sakot, darbības ieņēmumiem vajadzētu būt pietiekamiem ne tikai, lai segtu darbības izmaksas, bet arī, lai segtu visas pastāvīgā savienojuma izmaksas, tostarp pastāvīgā savienojuma (arī iekšzemes savienojumu) būvniecības un ar to saistītās finansēšanas izmaksas Komisija norāda, ka 2014. gada lēmumā šis aspekts nebija skaidri noteikts. 2014. gada lēmuma 50. apsvērumā bija minētas divas valsts garantijas “aizdevumiem, kas konsorcijam piešķirti, lai finansētu [pastāvīgā savienojuma] infrastruktūras projekta būvniecību un ekspluatāciju”. Pamatojoties uz to, Vispārējā tiesa spriedumā *Øresund* lietā⁽¹⁸²⁾ uzskatīja, ka valsts garantijas varēja segt darbības izmaksas, kas radušās ekspluatācijas posmā. Šī norma tika precizēta sīkāk formālās izmeklēšanas procedūras laikā.
- (371) Ņemot vērā iepriekš minēto, Komisija uzskata, ka valsts garantiju modelis, tostarp pamatā esošie garantiju līgumi, nepatver pastāvīgā savienojuma ekspluatāciju. Tas drīzāk garantē finansējumu ieguldījumiem pastāvīgā savienojuma plānošanā un būvniecībā.
- (372) Valstis sniedza papildu skaidrojumus par valsts garantiju saistību administrēšanu. Zviedrijā kompetence un pienākums kopīgi piešķirt garantijas visām konsorcija finansējuma vajadzībām saistībā ar pastāvīgā savienojuma plānošanu un būvniecību ir deleģēti Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojam (91. apsvēruma). Dānijā šī kompetence un pienākums ir deleģēti Dānijas Valsts bankai (95. apsvēruma). Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs un Dānijas Valsts banka nosaka konsorcija finansēšanas politikas vispārējo satvaru un uzrauga valsts garantiju saistību īstenošanu, kad konsorcijs paraksta jaunus aizdevuma līgumus vai izmanto citus finanšu instrumentus saistībā ar pastāvīgā savienojuma finansēšanu. 1997. gada sadarbības nolīgumā un 2004. gada sadarbības nolīgumā (97.–102. apsvēruma) ir ietverti vairāki formāli noteikumi, kā arī pušu tiesības un pienākumi. Sadarbības līgumi dod valstīm iespēju uzraudzīt un ietekmēt konsorcija finansēšanas politiku, nodrošināt, ka konsorcijs nepārsniedz savas pilnvaras un ka tiek ievērota finansēšanas politika, kas samazina valstu ilgtermiņa risku. Valstu ieskatā, šis mehānisms nodrošināja arī to, ka konsorcijam piešķirtais atbalsts nepārsniedz nepieciešamo apmēru.
- (373) Kā izklāstīts 74. apsvērumā, praksē konsorcijs regulāri saņem jaunus aizdevumus plānošanas un būvniecības izmaksu refinansēšanai, bieži vien emitējot obligācijas saskaņā ar iepriekš izveidotām programmām, piemēram, EMTN programmu. Garantijas ir paredzētas vairākos līmeņos. Gan EMTN programma, gan arī Zviedrijas MTN programma ietver garantijas aktu. Kā aprakstīts 103.–108. apsvērumā, tas ir līgums par labu turētājiem (proti, ieguldītājiem obligācijā), saskaņā ar kuru Dānijas Valsts banka un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs ir solidāri vienojušies garantēt visas summas, ko konsorcijam ir pienākums maksāt. 107. un 108. apsvērumā ir precizēts, ka, ja konsorcijs emitē obligācijas saskaņā ar EMTN programmu, Dānijas Valsts banka un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs apstiprina, ka uz šīm obligācijām attiecas attiecīgais garantijas akts. Saskaņā ar Zviedrijas MTN programmu obligācijas apstiprina Dānijas Valsts banka un Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības, neapstiprinot attiecīgo garantijas aktu (108. apsvēruma). Attiecībā uz atsevišķajiem aizdevuma līgumiem konsorcijs paraksta finanšu līgumus ar finanšu iestādēm, kā izklāstīts 109. un 110. apsvērumā. Katram finanšu līgumam ir pievienots garantijas līguma dokuments. Turklāt garantijas līgumi tiek slēgti arī par kredītiespējām (111. apsvēruma) un ISDA pamatlīgumiem (112. apsvēruma). Ieinteresētās personas uzskata, ka katrs šāds garantijas akts, apstiprinājums, obligāciju apstiprinājums vai garantijas līgums būtu uzskatāms par individuālu atbalstu, kas piešķirts šāda garantijas līguma parakstīšanas brīdī, jo konsorcijam ir jāsaņem atsevišķs apstiprinājums no garantijas devējiem konkrētam parāda darījumam. Turklāt garantijas aktos ir ietverti noteikumi, kas paredz, ka valstis var garantiju atsaukt.

⁽¹⁸²⁾ Spriedums *Øresund* lietā, 107. un 108. punkts.

- (374) Valstis paskaidroja, ka tas, ka atsevišķiem finanšu darījumiem ir nepieciešama turpmāka Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroja vai Dānijas Valsts bankas administrēšana, tomēr nenozīmē, ka tiem vai valstīm ir iespēja atteikt garantiju šādiem darījumiem (245. apsvērums). Lai gan garantiju kādam konkrētam aizdevumam vai obligācijai varētu atteikt (piemēram, ar attiecīgo aizdevumu vai obligāciju saistīto risku dēļ), Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojam un Dānijas Valsts bankai tomēr būtu pienākums sniegt visas nepieciešamās garantijas pastāvīgā savienojuma finansēšanai. Šādā gadījumā tiem būtu jāgarantē cits darījums, lai konsorcijs varētu saņemt nepieciešamo garantēto finansējumu.
- (375) Komisija uzskata, ka priekšrocība konsorcijam, kas izriet no valsts garantiju modeļa, būtībā ir saistīta ar to, ka konsorcijs ir labuma guvējs no solidārām valsts saistībām garantēt tā aizņēmumus saistībā ar pastāvīgā savienojuma projektu. Pamatojoties uz Konsorcija līguma 4. panta 3. punkta formulējumu, Konsorcija līgums piešķir konsorcijam juridiskas tiesības finansēt pastāvīgā savienojuma plānošanu un būvniecību, izmantojot parāda instrumentus, kuriem 1992. gada 13. februārī, kad konsorcijs izveidots, tika piešķirtas valsts garantijas. Konsorciju izveidoja A/S Øresund un SVEDAB, kuru kapitāls 100 % apmērā pieder attiecīgajām valstīm, pēc tam, kad Dānijas un Zviedrijas valdības 1992. gada 13. februārī apstiprināja Konsorcija līgumu (66. apsvērums). Kā sīkāk paskaidrots turpmākajos apsvērumos, organizatoriskie pasākumi, kas izvēlēti garantiju īstenošanai un kas paredz Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroja un Dānijas Valsts bankas *ex ante* apstiprinājums attiecībā uz atsevišķiem darījumiem, nav paredzēti, lai ierobežotu vai būtiski mainītu valstu pienākumu garantēt attiecīgo izmaksu finansēšanu.
- (376) Tādējādi Komisija uzskata, ka konsorcija līgums ir juridiski saistošs akts, ar kuru atbalsts valsts garantiju veidā tika galīgi piešķirts konsorcijam. Dānija un Zviedrija, pamatojoties uz starpvaldību nolīgumu, noslēdzot konsorcija līgumu, uzņēmās juridiskas saistības garantēt aizdevumus un finanšu instrumentus, ko konsorcijs izmanto, lai finansētu pastāvīgā savienojuma plānošanu un būvniecību. Konsorcijs tika formāli izveidots ar Konsorcija līgumu, kurā atgādināts, ka konsorcijam bija tiesības uz valsts garantijām. Ņemot to vērā, var uzskatīt, ka konsorcijam ir bijušas likumīgas tiesības izmantot valsts garantijas, sākot no tā izveides brīža, un no tā izrietēja valstu garantiju saistības, kas tika paredzētas starpvaldību nolīgumā. Tā kā šīs likumīgās tiesības kopš tā laika ir konsekventi saglabājušās un to tvērums nav mainījies (šai sakarā sk. arī 387. apsvērumu), Komisija uzskata, ka valsts garantijas tika galīgi piešķirtas 1992. gada 13. februārī⁽¹⁸³⁾. Komisija uzskata, ka turpmāk izklāstīto iemeslu dēļ valsts garantiju īstenošanas kārtība šo faktu nemaina.
- (377) Lai gan valstis ar Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības biroja vai Dānijas Valsts bankas starpniecību var atteikties garantēt konkrētu jaunu aizdevuma līgumu, ko konsorcijs vēlētos noslēgt, tām saglabājas pienākums garantēt visu finansējumu, kas nepieciešams pastāvīgajam savienojumam (374. apsvērums). Tas attiecas arī uz sūdzības iesniedzēja argumentu, ka garantijas akti ietvēra noteikumus par aktu atsaukšanu (174. apsvērums). Komisija uzskata – pat ja atsevišķus garantijas aktus var atsaukt, tas nenozīmē, ka tiktu atcelts valstu pienākums garantēt nepieciešamo finansējumu pastāvīgajam savienojumam. Piemēram, šajā nolūkā varētu tikt izdots cits garantijas akts vai finansējumu varētu nodrošināt ar atsevišķiem, individuāli garantētiem aizdevumiem.
- (378) Komisija uzskata, ka Dānijas Valsts bankas vai Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības piekrišanu vai apstiprinājumus (373. apsvērums) nevar uzskatīt par jauna atbalsta piešķiršanu, jo šie darījumi ir tikai garantiju saistību, ko valstis uzņēmušās saskaņā ar Konsorcija līgumu, īstenošana.

⁽¹⁸³⁾ Komisija norāda, ka valstu apņemšanās nodrošināt, ka konsorcijs finansēs jaunu parādu un refinansēs esošo parādu saskaņā ar tirgus nosacījumiem (265. apsvērums), šo secinājumu nemaina.

- (379) Tāpat Komisija norāda, ka, sākot lielus ieguldījumus, ieguldītājs parasti pieprasa zināmu stabilitāti ieguldījumu finanšu plānošanā. Ja ieguldītāji nevar veikt pamatotu novērtējumu par finanšu nosacījumiem, kas attieksies uz ieguldījumu, tie, visticamāk, nevēlēsies riskēt ar laiku un resursiem, kas vajadzīgi projekta īstenošanai. Šai sakarā Komisija norāda, ka valsts garantiju modeļa ekonomiskais pamatojums bija samazināt projekta kopējās finansēšanas izmaksas (255. apsvērumš). Valsts garantiju modelis jau bija aprakstīts starpvaldību nolīgumā, un tādējādi tas tika noteikts pirms ieguldījumu veikšanas. Tādēļ tas būtu uzskatāms par vienu no ieguldījumu pamatnosacījumiem, uz kura pamata tika veikta ieguldījumu finanšu plānošana. Ņemot to vērā, valsts garantiju modeļa piemērošana bija skaidri noteikta jau no paša sākuma, turklāt tas bija daļa no finansēšanas modeļa, uz kura pamata konsorcijs veica vērienīgus ieguldījumus.
- (380) Komisija atzīmē sūdzības iesniedzēja 170. apsvērumā minēto apgalvojumu, ka saskaņā ar 2008. gada Paziņojuma par garantijām 2.1. punktu valsts atbalsta apmērs garantijā ir jānosaka garantijas izdošanas brīdī. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka tas nozīmē, ka garantiju uzskata par piešķirtu, kad valsts uzņemas ar to saistīto risku. Tas apgalvo, ka risks saistībā ar valsts garantiju modeli nepastāv, noslēdzot Starpvaldību nolīgumu un Konsorcijs līgumu, un ka Starpvaldību nolīguma 12. pants nenozīmē juridiski īstenojamās tiesības. Tāpat sūdzības iesniedzējs uzskata, ka, lai garantiju varētu uzskatīt par piešķirtu, ir jābūt iespējai noteikt tās apmēru, kas nav iespējams, pamatojoties uz Starpvaldību nolīgumu vai Konsorcijs līgumu, jo nav noteikti nekādi laika vai apjoma ierobežojumi. Pamatojot šo apgalvojumu, sūdzības iesniedzējs atsaucas arī uz 2008. gada Paziņojuma par garantijām 3.2. punktu. Tāpat sūdzības iesniedzējs uzskata, ka, pat ja varētu uzskatīt, ka Starpvaldību nolīgums piešķir juridiskas tiesības uz atbalstu valsts garantiju veidā, šo garantiju nosacījumus kopš tā laika ir būtiski grozījušas, piemēram, MTN programmas, izmainot valstu saistības no sekundārām uz personiskām garantijām (175. apsvērumš).
- (381) Komisija nepiekrīt sūdzības iesniedzēja apgalvojumiem.
- (382) Pirmkārt, kā norādīts 367. apsvērumā, valsts atbalstu uzskata par piešķirtu dienā, kad saņēmējam saskaņā ar piemērojamo valsts regulējumu ir piešķirtas beznosacījumu juridiskas tiesības saņemt valsts atbalstu. Komisija 376. apsvērumā secināja, ka konsorcijam šādas tiesības tika piešķirtas tā izveides dienā.
- (383) Otrkārt, 2008. gada Paziņojuma par garantijām 2.1. punktā ir noteikts, ka ar garantiju saistītais valsts atbalsts tiek piešķirts "garantijas piešķiršanas brīdī, nevis tad, kad garantija tiek izmantota vai kad tiek veikti maksājumi saskaņā ar garantiju". Valstis paskaidroja (227. apsvērumš), ka no konsorcijs dibināšanas dienas valstīm ir pienākums garantēt aizdevumus un citus finanšu instrumentus, ko konsorcijs izmanto pastāvīgā savienojuma finansēšanai. Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojs un Dānijas Valsts banka nav kompetenti atteikt konsorcijam nepieciešamās garantijas projekta finansēšanai. Tādēļ būtu jāuzskata, ka garantija tiek izsniegta konsorcijs izveides dienā.
- (384) Treškārt, Komisija norāda, ka sūdzības iesniedzējs ierosina garantiju uzskatīt par piešķirtu, kad valsts uzņemas ar to saistīto risku, un ka risks saistībā ar valstu garantiju modeli nepastāv, noslēdzot Starpvaldību nolīgumu un Konsorcijs līgumu. Šai sakarā 2008. gada Paziņojuma par garantijām 2.1. punktā ir noteikts, ka valsts garantijas priekšrocība ir tāda, ka "ar garantiju saistīto risku uzņemas valsts". Komisija uzskata – tā kā valstīm bija pienākums kopš konsorcijs izveides dienas garantēt tā aizņēmumu finansēšanu saistībā ar pastāvīgo savienojumu, konsorcijs ir guvis labumu no tā, ka no šīs dienas riskus saistībā ar garantiju saistībām un to īstenošanu ir uzņēmušas valstis.

- (385) Ceturtkārt, Komisija norāda, ka sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Starpvaldību nolīguma 12. pants nav juridiski īstenojamas tiesības, jo īpaši valstu duālo tiesību sistēmu dēļ (176. apsvērums). Duālā tiesību sistēmā starptautiskās tiesības valsts līmenī stājas spēkā tikai pēc tam, kad tās ir iekļautas valsts tiesību aktos. Komisija norāda, ka, tās ieskatā, Starpvaldību nolīgums pats par sevi neradīja juridiski īstenojamas tiesības, bet drīzāk konsorcijs ieguva tiesības uz valsts garantijām no Konsorcija līguma noslēgšanas dienas (376. apsvērums). Turklāt Zviedrija ratificēja Starpvaldību nolīgumu 1991. gada 8. augustā un Dānija – 1991. gada 24. augustā (61. apsvērums). Valstis to ieviesa savās valsts tiesību sistēmās ar Zviedrijas parlamenta lēmumu un Likumu par būvniecību. Ar šiem valsts tiesību aktiem tika paredzētas juridiski īstenojamas tiesības valstīs, kas kopā ar Konsorcija līgumu radīja izpildāmas garantiju saistības par labu konsorcijam.
- (386) Piektdkārt, Komisija nepiekrīt sūdzības iesniedzēja apgalvojumam, ka garantiju nevar uzskatīt par piešķirtu, ja nav iespējams noteikt tās apmēru. 2008. gada Paziņojuma par garantijām 2.1. punktā ir noteikts, ka, “to, vai garantija ir vai nav valsts atbalsts, un, ja tas tā ir, kāds varētu būt šāda valsts atbalsta apmērs, novērtē brīdī, kad piešķir garantiju”. Komisija uzskata, ka šā teikuma struktūra norāda uz to, ka i) lēmuma pieņemšana par to, vai garantija ir valsts atbalsts, un, ii) ja tas tā ir, šāda atbalsta apmēra noteikšana, var būt divi atsevišķi un secīgi soļi. Tādējādi šis 2008. gada Paziņojuma par garantijām noteikums paredz, ka Komisijai, pirmkārt, būtu jānosaka, vai garantija ir valsts atbalsts, un tikai tad, ja Komisija pārliecinās, ka tas tā ir, tai, otrkārt, būtu jānosaka šā atbalsta apmērs. Ņemot vērā šos apstākļus, nav pareizi apgalvot, ka atbalstu nevar uzskatīt par piešķirtu, ja nav iespējams noteikt tā apmēru, jo atbalsta summas aprēķināšana būtu jāveic tikai pēc tam, kad jau ir konstatēts, ka atbalsts ir piešķirts. 2008. gada paziņojuma par garantijām 3.2. punkts nemaina šo secinājumu. Minētajā punktā ir uzskaitīti kumulatīvi nosacījumi, kas, ja tie tiek izpildīti, ļauj izslēgt valsts atbalsta esību attiecībā uz vienreizēju valsts garantiju. Minētā punkta b) apakšpunktā ir norādīts, ka viens no šiem nosacījumiem ir tāds, ka “garantijas apmēru var atbilstīgi novērtēt tās izsniegšanas brīdī”. Tomēr tas nenozīmē, ka jābūt iespējai veikt šādu novērtējumu, lai konstatētu atbalsta esību; drīzāk tas var ļaut konstatēt atbalsta neesību.
- (387) Visbeidzot, attiecībā uz sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka garantiju raksturs ir būtiski mainīts, Komisija norāda, ka, lai noteiktu datumu, kurā konsorcijam tika piešķirts valsts atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa, galvenais uzdevums ir noteikt datumu, kurā konsorcijs saņēma juridiski īstenojamas tiesības uz šo atbalstu. Kā secināts 375. apsvērumā, konsorcijam šādas tiesības bija kopš tā izveides dienas. No šīs dienas valstīm attiecībā pret konsorciju bija pienākums garantēt visas pastāvīgā savienojuma finansēšanas izmaksas. Kā norādīts 384. apsvērumā, garantiju saistību sniegtā priekšrocība konsorcijam ir tā, ka valstīm ir pienākums uzņemties riskus saistībā ar pastāvīgā savienojuma plānošanas un būvniecības finansēšanu. Šī priekšrocība un tiesības uz to kopš tās noteikšanas nav grozītas. Valstis paskaidroja, ka tiesiskajā regulējumā (249. apsvērums), kas izveidots ar starpvaldību nolīgumu, Zviedrijas parlamenta lēmumu, Zviedrijas valdības 1993. gada 1. aprīļa lēmumu (K91/1443/3, K93/202/3) un Zviedrijas valdības 1994. gada 23. jūnija lēmumu (K91/1443/3, K94/1680/3), nav konkrētāku noteikumu par to, kā jānosaka atsevišķu garantiju līgumu nosacījumi. Lēmumus šajā jautājuma bija jāpieņem un jāīsteno Zviedrijas Valsts parāda pārvaldības birojam. Šajā sakarā ne Zviedrijas parlaments, ne arī Zviedrijas valdība vēlāk nav pieņēmuši nekādus lēmumus, ar ko tiktu grozītas ar Zviedrijas parlamenta lēmumu noteiktās valsts garantiju saistības. Vienreizēji garantijas akti un garantiju līgumi noslēgti, lai īstenotu konsorcijam jau piešķirtās tiesības. No Dānijas puses, kā izklāstīts 250. apsvērumā, Likumā par būvniecību, ar ko īsteno Starpvaldību nolīgumu, nav noteikumu par izmantošanas nosacījumiem. Šie izmantošanas nosacījumi ir precizēti tikai garantijas līgumos saistībā ar dažādiem finanšu darījumiem. Valstis atzīst, ka, garantiju akti un vienreizēji garantiju līgumi patiešām ir interpretējami kā personiskās garantijas (Dānijas tiesību aktos – “*selvskyldnerkaution*”). Tomēr tas nenozīmē, ka mainās solidārās garantiju saistības un tās nepārsniedz tiesības, kas konsorcijam piešķirtas ar Konsorcija līgumu, ar kuru īsteno Starpvaldību nolīgumu. Katrā ziņā Komisija norāda, ka, lai gan jautājums par to, vai garantija ir personiska vai sekundāra (“*simpelkaution*” vai “*selvskyldnerkaution*”), var ietekmēt juridiskās attiecības starp konsorciju un tā kreditoriem vai šiem kreditoriem un valstīm, tas nemaina valstu būtiskās juridiskās saistības sniegt garantijas konsorcija darbībām saistībā ar pastāvīgo savienojumu. Kā norādīts 311. un 375. apsvērumā, valsts garantiju modeļa sniegtā priekšrocība konsorcijam un tādējādi no tā izrietošais atbalsts ir daļa no šīm juridiskajām saistībām un kopš konsorcija izveides 1992. gada 13. februārī nav mainīti.

- (388) Komisija secina, ka valsts atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa, ir uzskatāms par vienu individuālu atbalstu, ko 1992. gada 13. februārī abas valstis piešķīra konsorcijam.

6.2.2. Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu

- (389) Lēmuma par procedūras sākšanu 109. apsvērumā Komisija norādīja, ka vērtēto Dānijas nodokļu pasākumu definīcija attiecīgajos tiesību aktos šķietami ir nenoteikta apmēra un ilguma ziņā, bet tā īpaši attiecas uz konsorcijs darbību saistībā ar projektu. Tā kā minētie pasākumi šķietami tika piešķirti ar tādu pašu mērķi un tvērumu kā valsts garantijas, lēmumā par procedūras sākšanu minētie Komisijas apsvērumi par šo garantiju kvalificēšanu par individuālu atbalstu bija jāpiemēro arī attiecībā uz nodokļu pasākumiem.

6.2.2.1. Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu

6.2.2.1.1. 1991.–2001. gada LCF

- (390) Likumā par būvniecību jau no paša sākuma tika noteikts, ka uz *A/S Øresund* attiektos labvēlīgāki zaudējumu pārvešanas noteikumi nekā tie, ko paredz vispārējais Dānijas Nodokļu aprēķina likums. Jau 1991. gadā bija skaidrs, ka vispārējais piecu gadu zaudējumu pārvešanas periods nebūtu pietiekams, lai izmantotu projekta radītos zaudējumus peļņas samazināšanai. Likuma par būvniecību sagatavošanas piezīmēs likumdevējs skaidri norādīja, ka uzņēmumam *A/S Øresund* 1991. gadā tika piešķirts pagarināts noilguma periods zaudējumu pārvešanai, jo uzņēmums nebūtu varējis gūt labumu no vispārēji piemērojamiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu (piecu gadu noilguma periods), ņemot vērā ievērojamos izdevumus, kas radušies būvniecības periodā, kā arī to, ka *A/S Øresund* attiecīgajā periodā nebūtu varējis gūt peļņu (267. apsvērums).

6.2.2.1.1.1. 1991.–2001. gada LCF: Shēma vai individuāls atbalsts

- (391) Komisija uzskata, ka valsts atbalstu, kas izriet no 1991.–2001. gada LCF, nevar uzskatīt par shēmu.
- (392) Pirmkārt, atbalsts, kas izriet no 1991.–2001. gada LCF, nav piešķirts, pamatojoties uz tiesību aktu, kurā paredzēts piešķirt individuālu atbalstu uzņēmumiem, kuri vispārīgi un teorētiski definēti attiecīgajā tiesību aktā. Drīzāk Likumā par būvniecību ir paredzēts īpašs noteikums, kas piemērojams tieši *A/S Øresund*.
- (393) Otrkārt, Likumā par būvniecību ir skaidri noteikts, ka projekts, uz kuru tas attiecas, ir pastāvīgā savienojuma būvniecība un ekspluatācija. Tādēļ Komisija uzskata, ka atbalsts, kas izriet no 1991.–2001. gada LCF, ir uzskatāms par saistītu ar konkrētu projektu, jo šā atbalsta radītā priekšrocība ir saistīta tikai ar zaudējumiem, kas radušies saistībā ar pastāvīgā savienojuma projektu, izslēdzot citus projektus vai darbības. Tādējādi atbalsts, kas izriet no 1991.–2001. gada LCF, neatbilst atbalsta shēmas definīcijai Regulas (ES) 2015/1589 1. panta d) punkta izpratnē.
- (394) Tādējādi atbalsts, kas izriet no 1991.–2001. gada LCF, būtu jā kvalificē kā viens vai vairāki individuāli atbalsti Regulas (ES) 2015/1589 1. panta e) punkta izpratnē.

6.2.2.1.1.2. 1991.–2001. gada LCF: piešķiršanas datums

- (395) 1991.–2001. gada LCF ir valsts atbalsts nodokļu priekšrocības veidā. Komisija atgādina, ka tā iepriekš jau ir secinājusi, ka valsts atbalsts, kas izriet no labvēlīga nodokļu režīma, tiek piešķirts reizi gadā pēc tam, kad nodokļu iestādes ir pieņēmušas saņēmēja nodokļu deklarāciju⁽¹⁸⁴⁾, jo tas ir brīdis, kad šāda valsts atbalsta priekšrocība parasti rodas. Tādēļ Komisija uzskata, ka līdzīgi arī Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu būtu uzskatāmi par tādiem, kas tiek piešķirti katru gadu, ja vien nav skaidru iemeslu atteikties no šīs pieejas.

⁽¹⁸⁴⁾ Sk., piemēram, Komisijas Lēmumu (ES) 2018/859 (2017. gada 4. oktobris) par valsts atbalstu SA.38944 (2014/C ex 2014/NN), ko Luksemburga īsteno par labu *Amazon* (OV L 153, 15.6.2018., 1. lpp.). Šo pieeju ir akceptējušas Savienības tiesas, – sk., piemēram, Vispārējās tiesas spriedumu, 2021. gada 12. maijs, Luksemburga/Komisija, apvienotās lietas T-816/17 un T-318/18, ECLI:EU:T:2021:252, 153. un 339. punkts.

- (396) Komisija uzskata, ka attiecībā uz 1991.–2001. gada LCF ir skaidri iemesli atteikties no šīs pieejas, kā sīkāk izklāstīts 397.–403. apsvērumā.
- (397) Komisija norāda, ka Dānijas iestādes paskaidroja (267. apsvēruma), ka zaudējumi, kas konsorcijam radās pirms pastāvīgā savienojuma nodošanas ekspluatācijā, galvenokārt bija saistīti ar procentu maksājumiem par aizdevumiem, kas bija nepieciešami pastāvīgā savienojuma būvniecībai. Dānija paskaidroja (267. apsvēruma), ka, ņemot vērā ievērojamos sākotnējos izdevumus, kas saistīti ar ieguldījumiem, kā arī pastāvīgā savienojuma peļņas neesību tā būvniecības periodā, vispārēji piemērojama noteikums par zaudējumu pārvešanu ar piecu gadu nolikumu nebūtu bijis pietiekams, lai šos zaudējumus varētu izmantot peļņas samazināšanai. Citiem vārdiem sakot, lai veiktu ieguldījumus pastāvīgajā savienojumā, konsorcijam radās ievērojami zaudējumi, un, ja netiktu piemērots īpašais noteikums, nebūtu bijis iespējams šos zaudējumus lietderīgi pārnest, lai tie varētu samazināt peļņu turpmākajos gados. Tādēļ Dānijas likumdevējs, paredzot nosacījumus, ar kādiem konsorcijs veic ieguldījumus pastāvīgajā savienojumā, kā arī, lai nodrošinātu pastāvīgā savienojuma būvniecības finansēšanas ilgtermiņa plānošanu, pieņēma 1991.–2001. gada LCF.
- (398) Dānijas iestādes norāda, ka kopā ar valsts garantiju saistībām 1991.–2001. gada LCF tika noteikts jau no paša sākuma, lai nodrošinātu ievērojamo ieguldījumu pastāvīgajā savienojumā finansēšanā ar zemākajām izmaksām (269. apsvēruma). 1991.–2001. gada LCF ļāva A/S *Øresund* samazināt nākotnes peļņu, atskaitot zaudējumus, kuriem nav beidzies izmantošanas termiņš, tādējādi samazinot savu nodokļu bāzi. Tas nodrošināja konsorcijam priekšrocību. Tomēr vienlaikus 1991.–2001. gada LCF nodrošināja lielāku likviditātes bāzi, lai samazinātu parāda slogu. Mazāks kopējais parāda slogs nozīmēja arī mazāku kopējo garantēto summu un tādējādi mazāku valsts atbalstu garantiju veidā.
- (399) Kā norādīts 379. apsvērumā, veicot lielus ieguldījumus, ieguldītājs parasti prasa zināmu stabilitāti ieguldījuma finanšu plānošanā. Ja ieguldītāji nevar veikt pamatotu novērtējumu par finanšu nosacījumiem, kas attieksies uz ieguldījumu, tie, visticamāk, nevēlēsies riskēt ar laiku un resursiem, kas vajadzīgi projekta īstenošanai. Šajā sakarā Komisija norāda, ka 1991.–2001. gada LCF tika pieņemts, lai paredzētu īpašu nodokļu režīmu ieguldījumiem pastāvīgajā savienojumā nolūkā atvieglot tā ilgtermiņa finanšu plānošanu un samazinātu ieguldījumu kopējās izmaksas. Šis nodokļu režīms tika noteikts Likumā par būvniecību pirms ieguldījumu veikšanas un pats par sevi būtu uzskatāms par vienu no pamatnosacījumiem, kas piemērojami ieguldījumam (tāpat kā valsts garantiju saistības un valsts garantiju modelis), uz kura pamata tika veikta ieguldījumu finanšu plānošana. Ņemot to vērā, 1991.–2001. gada LCF piemērošana bija skaidri noteikta jau no paša sākuma, turklāt tas bija daļa no finansēšanas modeļa, uz kura pamata konsorcijs apņēmtos veikt vērienīgus ieguldījumus. Proti, Komisija norāda – kā liecina Likuma par būvniecību sagatavošanas piezīmes, likumdevēja nolūks, pieņemot 1991.–2001. gada LCF, bija nodrošināt iespēju jēgpilni izmantot zaudējumus, kas radušies pastāvīgā savienojuma būvniecības rezultātā.
- (400) Komisija arī norāda – kā secināts 330. apsvērumā, A/S *Øresund* tiesības pārnest savus zaudējumus ilgākā laikposmā, nekā atļauts saskaņā ar parastajiem Dānijas nodokļu noteikumiem, radīja priekšrocību no šo tiesību noteikšanas brīža. Priekšrocība, ko sniedz iespēja pārnest zaudējumus ilgākā laikposmā, un fakts, ka jau no paša sākuma bija zināms, ka radīsies ievērojami zaudējumi, lai nodrošinātu šāda garāka perioda izmantošanu, nozīmēja to, ka ar 1991.–2001. gada LCF saistītā priekšrocība bija acīmredzama jau no paša sākuma. Šis gadījums atšķiras no situācijas, kas apskatīta, piemēram, spriedumā *France Télécom* lietā⁽¹⁸⁵⁾, kurā priekšrocību, kas izriet no īpaša nodokļu režīma, varēja apstiprināt reizi gadā, kad tika noteikta uzņēmējdarbības nodokļa likme, kas piemērojama saskaņā ar parastajiem nodokļu noteikumiem⁽¹⁸⁶⁾.

⁽¹⁸⁵⁾ Sk. iepriekš 99. zemsvītras piezīmi.

⁽¹⁸⁶⁾ Vispārējās tiesas spriedums, 2009. gada 30. novembris, Francija/Komisija, apvienotās lietas T-427/04 un T-17/05, ECLI:EU:T:2009:474, 321.–323. punkts

- (401) Likuma par būvniecību 11. pants, sākot no 1991. gada, paredzēja uzņēmumam A/S Øresund preferenciālu noteikumu, ciktāl tam bija tiesības pārnest savus zaudējumus ilgākā periodā salīdzinājumā ar citām juridiskām personām, kas bija uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas. Pieņemot Likumu par būvniecību, Dānija apņēmas ļaut A/S Øresund izmantot likumīgās tiesības uz šādu ilgāko zaudējumu pārvešanas periodu. Likuma par būvniecību 6. pantā bija noteikts, ka pastāvīgo savienojumu attīsta konsorcijs, ko izveidoja Dānijas valsts dibināta sabiedrība ar ierobežotu atbildību (ar pārvaldītājsabiedrības starpniecību) un Zviedrijas valsts dibināta sabiedrība ar ierobežotu atbildību. Uzņēmums A/S Øresund tika dibināts kā sabiedrība ar ierobežotu atbildību 1991. gada 9. decembrī (64. apsvērums), savukārt konsorciju ar Konsorcija līgumu izveidoja 1992. gada 13. februārī (66. apsvērums). Komisija ir konstatējusi, ka priekšrocība, kas izriet no 1991.–2001. gada LCF, sniedz labumu konsorciem, jo tā samazina nodokļu saistības, kas jāsedz no tā ienākumiem (317. apsvērums). Fakts, ka priekšrocību konsorciem nodrošinās 1991.–2001. gada LCF, bija acīmredzams jau no paša sākuma (400. apsvērums). Juridiskās tiesības uz šo priekšrocību konsorciem tika paredzētas ar tiesību aktu, proti, Likumu par būvniecību, vēl pirms konsorcija izveides.
- (402) Pamatojoties uz šiem elementiem (397.–401. apsvērums), Komisija uzskata, ka no 1991.–2001. gada LCF izrietošā priekšrocība tika paredzēta, lai atvieglotu pastāvīgā savienojuma ieguldījumu finansēšanu (ieguldījumi, kas acīmredzami radītu ievērojamus zaudējumus, kurus nevarētu izmantot piecu gadu laikā) un lai atbalstītu šos ieguldījumus. Priekšrocība izrietēja no paša Likuma par būvniecību un bija viens no ieguldījumu nosacījumiem. No brīža, kad konsorcijs tika izveidots un kad tas varēja sākt izmantot juridiskās tiesības uz Likumā par būvniecību paredzētajām priekšrocībām, 1991.–2001. gada LCF varēja radīt konkurences izkropļojumus un ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm, stiprinot konsorcija pozīciju tirgū, kas ir atvērts konkurencei un tirdzniecībai starp dalībvalstīm. Ņemot to vērā, Komisija secina, ka pastāv skaidri iemesli, lai secinātu, ka atbalsts, kas izriet no 1991.–2001. gada LCF, netika piešķirts katru gadu, bet tikai vienu reizi, nodibinot konsorciju.
- (403) Tāpat Komisija norāda, ka no juridiskajām tiesībām uz ilgāku zaudējumu pārvešanas periodu izrietošās priekšrocības izmantošana notika automātiski bez A/S Øresund, konsorcija vai Dānijas iestāžu izvēles tiesībām. Lai noteiktu savas ikgadējās uzņēmumu ienākuma nodokļa saistības, A/S Øresund piemēro tādu pašu procedūru kā jebkura cita juridiska persona (tostarp sabiedrības ar ierobežotu atbildību), kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātāja. Kā aprakstīts 127. apsvērumā, uzņēmums, kas vada apvienotu nodokļu maksātāju grupu, katru gadu saskaņā ar Dānijas obligāti piemērojamo nodokļu režīmu iesniedz informāciju par ar nodokli apliekamiem ienākumiem un nodokļu zaudējumiem par visiem grupas dalībniekiem. Nodokļu deklarācijā par katru grupas dalībnieku norāda ar nodokli apliekamos ienākumus, pašu pārnesto zaudējumu izlietojumu, citu grupas dalībnieku zaudējumu izlietojumu un atlikušo nodokļu zaudējumu summu. Juridiskām personām, kuras ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas, nav rīcības brīvības attiecībā uz pārnesto zaudējumu izmantošanu. Saskaņā ar Dānijas Nodokļu aprēķina likumu un kopš 2012. gada 18. jūnija saskaņā ar Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumu pārnestie nodokļu zaudējumi, ko var izmantot attiecīgajā taksācijas gadā, šajā gadā ir arī jāizmanto, pretējā gadījumā tie tiek zaudēti. Pārnestie nodokļu zaudējumi ir jāizmanto saskaņā ar FIFO principu, kas nozīmē, ka vispirms izmanto senāk radušos nodokļu zaudējumus. Nodokļu iestāžu izdots ikgadējais nodokļu aprēķins tiek sagatavots automātiski. Katru gadu nodokļu iestādes izraugās vienības, kuru nodokļu deklarācijas tiek pārbaudītas manuāli. Ņemot vērā šos apstākļus, kā arī rīcības brīvības trūkumu brīdī, kad atbalsta saņēmējs iesniedz nodokļu deklarāciju un iestādes to pieņem, Komisija secina, ka gada nodokļu deklarāciju iesniegšana nemaina faktu, ka atbalsts jau bija piešķirts 1992. gadā. Tādējādi nodokļu deklarāciju iesniegšana bija tikai formāls solis, kas nepieciešams, lai saņemtu jau piešķirto atbalstu, nevis lūgums piešķirt ikgadēju atbalstu.
- (404) Tādēļ Komisija secina, ka 1991.–2001. gada LCF ir viens individuāls atbalsts ar mērķi atbalstīt ievērojamus ieguldījumus, un šo atbalstu Dānija piešķir konsorciem 1992. gada 13. februārī.

6.2.2.1.2. 2013.–2015. gada LCF

- (405) Kā norādīts 333. apsvērumā, Komisija secināja, ka *A/S Øresund* vai konsorcijs neieguva priekšrocību, kas izrietētu no 2002.–2012. gada LCF, jo šajā periodā uz *A/S Øresund* attiecās tie paši noteikumi par zaudējumu pārņemšanu, ko piemēroja uzņēmumiem Dānijā. Tādējādi 2002.–2012. gada LCF nebija valsts atbalsts *A/S Øresund* un tātad arī konsorcijam (333. un 355. apsvērumi).
- (406) Kā paskaidrots 138. apsvērumā, ar 2012. gada 18. jūnija Likumu Nr. 591 uzņēmumiem Dānijā tika ieviests ierobežojums attiecībā uz piekļuvi pārnestajiem zaudējumiem. Taču šis ierobežojums neattiecas uz *A/S Øresund*, jo Likuma par būvniecību, kas grozīts 2002. gadā un iekļauts *Sund & Bælt* likumā, noteikumi palika spēkā līdz 2016. gadam. Tikai ar 2015. gada 4. maija Likumu Nr. 581 *Sund & Bælt* likuma 12. pantu atcēla no 2016. gada 1. janvāra un *A/S Øresund* sāka piemērot Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa parastos noteikumus. Tādēļ Komisija 337. apsvērumā secināja, ka 2013.–2015. gada LCF radīja priekšrocību *A/S Øresund* un tādējādi arī konsorcijam. Atbalsta pasākums sastāv no vairākiem elementiem (334. apsvērumi), jo *A/S Øresund* ieguva tiesības uz selektīvu priekšrocību salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem līdzīgā situācijā, jo *A/S Øresund* piemērojamie noteikumi paredzēja atkāpi no atsaucē sistēmas, radot selektīvu priekšrocību.

6.2.2.1.2.1. 2013.–2015. gada LCF: shēma vai individuāls atbalsts

- (407) Komisija uzskata, ka atbalstu, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF, nevar uzskatīt par shēmu.
- (408) Pirmkārt, no 2013.–2015. gada LCF izrietošais atbalsts nav piešķirts, pamatojoties uz tiesību aktu, kurā paredzēts piešķirt individuālu atbalstu uzņēmumiem, kuri vispārīgi un teorētiski definēti attiecīgajā tiesību aktā. 2013.–2015. gada LCF paredz īpašu noteikumu, kas piemērojams tieši *A/S Øresund*. Tādējādi šis atbalsts neatbilst Regulas (ES) 2015/1589 1. panta d) punktā noteiktās atbalsta shēmas definīcijas pirmajam nosacījumam.
- (409) Otrkārt, Likumā par būvniecību, kas grozīts 2002. gadā un iekļauts *Sund & Bælt* likumā, ir skaidri noteikts, ka projekts, uz kuru tas attiecas, ir pastāvīgā savienojuma būvniecība un ekspluatācija. Tādēļ Komisija uzskata, ka atbalsts, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF, ir uzskatāms par saistītu ar konkrētu projektu, jo šā atbalsta radītā priekšrocība ir saistīta tikai ar zaudējumiem, kas radušies saistībā ar pastāvīgā savienojuma projektu, izslēdzot citus projektus vai darbības. Tādējādi atbalsts, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF, neatbilst Regulas (ES) 2015/1589 1. panta d) punktā noteiktās atbalsta shēmas definīcijas otrajam nosacījumam.
- (410) Tādējādi atbalsts, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF, neatbilst atbalsta shēmas definīcijai Regulas (ES) 2015/1589 1. panta d) punkta nozīmē. Tādējādi tas būtu jā kvalificē kā viens vai vairāki individuāli atbalsti Regulas (ES) 2015/1589 1. panta e) punkta nozīmē.

6.2.2.1.2.2. 2013.–2015. gada LCF: piešķiršanas datums

- (411) Kā norādīts 395. apsvērumā, valsts atbalstu, kas izriet no nodokļu priekšrocībām, parasti uzskata par piešķirtu katru gadu, ja vien nav iemesla noteikt, ka ar šo atbalstu saistītā priekšrocība tiek izmantota citā laikā. Komisija neuzskata, ka attiecībā uz 2013.–2015. gada LCF būtu skaidri iemesli, lai atkāptos no šīs pieejas. Situācija, kas attiecas uz 1991.–2001. gada LCF, kā izklāstīts 396.–404. apsvērumā, būtiski atšķiras no situācijas, kas attiecas uz 2013.–2015. gada LCF un kas izklāstīta 412.–417. apsvērumā.
- (412) Komisija ir secinājusi, ka 1991.–2001. gada LCF ir viens individuāls atbalsts ar mērķi atbalstīt ievērojamus ieguldījumus un šo atbalstu Dānija piešķir konsorcijam 1992. gada 13. februārī (404. apsvērumi). Izdarot šo secinājumu, Komisija īpaši norādīja, ka 1991.–2001. gada LCF tika pieņemts, lai atvieglotu pastāvīgā savienojuma ieguldījumu ilgtermiņa plānošanu, priekšrocība izrietēja no paša Likuma par būvniecību un bija viens no pamatnosacījumiem, uz kuru pamata tika veikta ieguldījumu finanšu plānošana (399. apsvērumi).

- (413) Komisija, pirmkārt, norāda, ka atbalstu, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF, nevar uzskatīt par tādu, kas piešķirts pirms 2012. gada 18. jūnija, kad grozīja Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumu (138. apsvērums), bet negrozīja *Sund & Bælt* likumu. Pirms minēto grozījumu piemērošanas A/S *Øresund* un konsorcijs nevarēja izmantot nekādas priekšrocības, kas izriet no šiem grozījumiem.
- (414) Tāpat Komisija norāda, ka pastāvīgais savienojums tika nodots ekspluatācijā 2000. gada jūlijā. Lēmums veikt ieguldījumus pastāvīgajā savienojumā tika pieņemts un ieguldījumu finanšu plānošana tika veikta pirms tam.
- (415) Ņemot vērā šos apstākļus, Komisija uzskata, ka 2013.–2015. gada LCF ir jānošķir no 1991.–2001. gada LCF, jo to nevarēja uzskatīt par īstenotu, lai atbalstītu finanšu ieguldījumus pastāvīgajā savienojumā, vai par nosacījumu šādiem ieguldījumiem, vai lai nodrošinātu ieguldījumu ilgtermiņa finanšu plānošanas iespējamību, ņemot vērā, ka lēmums veikt ieguldījumus tika pieņemts un, patiesi, ieguldījumi tika veikti ilgu laiku pirms 2013.–2015. gada LCF piemērošanas. Tādējādi Komisija secina, ka uz 2013.–2015. gada LCF neattiecas iemesli, kuru dēļ tā noteica, ka priekšrocība, kas saistīta ar atbalstu, kurš izriet no 1991.–2001. gada LCF, tika piešķirta vienu reizi, un kuri lielā mērā balstīti uz faktu, ka pastāvīgā savienojuma ieguldījumu ilgtermiņa plānošanas pamatā bija 1991.–2001. gada LCF, tā piešķiršanas noteiktība un nepieciešamība pārliecināties, ka to var ņemt vērā finanšu plānošanā.
- (416) Turklāt Komisija norāda, ka laikposmā no 1991.–2001. gada LCF pieņemšanas līdz 2013.–2015. gada LCF pieņemšanai tika pieņemts arī 2002.–2012. gada LCF, kas, Komisijas ieskatā, nebija valsts atbalsts ne A/S *Øresund*, ne konsorcijs (333. un 355. apsvērums). 2013.–2015. gada LCF bija labvēlīga režīma atjaunošana, lai gan tas vairs nebija nepieciešams ieguldījumu plānošanai. Šajā sakarā jāņem vērā, ka 2013.–2015. gada LCF drīzāk būtu atbalstījis A/S *Øresund* vai konsorcijs ikdienas darbību, nevis sākotnējos ieguldījumus pastāvīgajā savienojumā.
- (417) Tādēļ Komisija neuzskata, ka ir skaidri iemesli, lai atkāptos no parastās pieejas, kas paredz, ka nodokļu priekšrocības piešķir katru gadu. No tā izriet, ka no 2013.–2015. gada LCF izrietošo atbalstu var uzskatīt par galīgi piešķirtu brīdī, kad nodokļu iestādes pieņēma A/S *Øresund* nodokļu deklarācijas par taksācijas gadiem 2013.–2015. gada LCF periodā, kad varēja izmantot lielākas zaudējumu summas.
- (418) Tādēļ Komisija uzskata, ka no 2013.–2015. gada LCF izrietošais valsts atbalsts ietver vairākus individuāla atbalsta piešķirumus, kas piešķirti no 2014. gada ⁽¹⁸⁷⁾ reizi gadā brīdī, kad iestādes pieņēma A/S *Øresund* nodokļu deklarācijas, līdz nodokļu deklarācijas par 2015. taksācijas gadu pieņemšanai. 2013.–2015. gada LCF atcēla ar 2015. gada 4. maija Likumu Nr. 581, kas piemērojams no 2016. taksācijas gada.

6.2.2.2. Dānijas īpašie noteikumi par nolietojumu

6.2.2.2.1. 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP

- (419) Kā paskaidrots 145. apsvērumā, pieņemot 1998. gada 26. jūnija Likumu Nr. 433, parastā maksimālā nolietojuma likme ēkām un būvēm, kas noteikta Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām, tika samazināta līdz 5 % un, pieņemot 2007. gada 6. jūnija Likumu Nr. 540, – līdz 4 %. Tomēr A/S *Øresund* turpināja piemērot 6 %/2 % nolietojuma likmi saskaņā ar Likuma par būvniecību 12. un 13. pantu un attiecīgi 13. un 14. pantu *Sund & Bælt* likumā, kas bija spēkā līdz 2016. gadam. Kā norādīts 344. apsvērumā, Dānijas valsts, negrozot A/S *Øresund* piemērojamos noteikumus, lai ņemtu vērā izmaiņas parastajos nodokļu noteikumos, radīja A/S *Øresund* labvēlīgāku situāciju salīdzinājumā ar citām juridiskām personām, kas bija Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas. Tikai ar 2015. gada 4. maija Likumu Nr. 581, kas stājās spēkā 2016. gada 1. janvārī, tika atcelts *Sund & Bælt* likuma 13. un 14. pants un A/S *Øresund* sāka piemērot Dānijas Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma un Dānijas Likuma par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām parastos noteikumus. Atbalsta pasākums sastāv no vairākiem elementiem (344. apsvērums), jo A/S *Øresund* tika radīta labvēlīgāka situācija

⁽¹⁸⁷⁾ Nodokļu deklarāciju par 2013. taksācijas gadu iesniedz 2014. gadā.

salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem līdzīgā situācijā, proti, *Sund & Bælt* likums paredzēja labvēlīgāku nodokļu režīmu, un tādējādi tika izdarīta atkāpe no grozītā Dānijas Likuma par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām, kas bija ierobežojošāks un uz *A/S Øresund* neattiecās, bet tika piemērots citiem uzņēmumiem, kuri atradās līdzvērtīgā faktiskā un juridiskā situācijā. Kā secināts 319. apsvērumā, jebkura priekšrocība *A/S Øresund*, ko rada Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu, ir priekšrocība arī konsorcijs.

6.2.2.2.2. 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP: shēma vai individuāls atbalsts

- (420) Komisija uzskata, ka valsts atbalstu, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, nevar uzskatīt par piešķirtu, pamatojoties uz shēmu.
- (421) Pirmkārt, šis atbalsts netiek piešķirts, pamatojoties uz tiesību aktu, kurā paredzēts piešķirt individuālu atbalstu uzņēmumiem, kas vispārīgi un teorētiski definēti attiecīgajā tiesību aktā. Likumā par būvniecību, kas iekļauts *Sund & Bælt* likumā, ir skaidri norādīts, ka *A/S Øresund* ir tiesības piemērot Dānijas īpašo noteikumu par nolietojumu. Tādējādi atbalsts, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, neatbilst Regulas (ES) 2015/1589 1. panta d) punktā noteiktās atbalsta shēmas definīcijas pirmajam nosacījumam.
- (422) Otrkārt, 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP ir uzskatāmi par saistītiem ar konkrētu projektu, jo no šiem pasākumiem izrietošais atbalsts sedz priekšrocību, kas saistīta ar pastāvīgā savienojuma ieguldījumu izmaksu nolietojumu, izslēdzot citus projektus vai darbības. Tas tā ir tādēļ, ka Likumā par būvniecību un *Sund & Bælt* likumā ir skaidri noteikts, ka attiecīgais projekts ir pastāvīgā savienojuma būvniecība un ekspluatācija. Tādējādi atbalsts, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, neatbilst Regulas (ES) 2015/1589 1. panta d) punktā noteiktās atbalsta shēmas definīcijas otrajam nosacījumam.
- (423) Tādējādi atbalsts, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, neatbilst atbalsta shēmas definīcijai Regulas (ES) 2015/1589 1. panta d) punkta nozīmē. Tādējādi tas būtu jā kvalificē kā viens vai vairāki individuāli atbalsti Regulas (ES) 2015/1589 1. panta e) punkta nozīmē.

6.2.2.2.3. 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP: piešķiršanas datumi

- (424) Kā norādīts 395. apsvērumā, no nodokļu priekšrocībām izrietoša valsts atbalsta gadījumā attiecīgā priekšrocība parasti tiek izmantota katru gadu, ja vien nav iemeslu uzskatīt, ka ir pamatots cits viedoklis. Komisija uzskata, ka attiecībā uz atbalstu, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, šķiet, ka teorētiski atbalsts tiktu piešķirts katru gadu. Tomēr, tā kā *A/S Øresund* bija rīcības brīvība attiecībā uz to, kad tas savās nodokļu deklarācijās varēja norādīt aktīvu nolietojumu (125. apsvēruma), praksē priekšrocība tika izmantota retāk (425.–428. apsvēruma).
- (425) Komisija vispirms norāda, ka priekšrocību, kas piemīt atbalstam, kurš izriet no 1999.–2007. gada DEP, nevar uzskatīt par piešķirtu pirms 1998. gada 26. jūnija, kad parastā nolietojuma likme ēkām un būvēm, kas noteikta Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām, tika samazināta līdz 5 %, taču līdzīgas izmaiņas netika veiktas *A/S Øresund* piemērotajos noteikumos par nolietojumu. Tāpat arī priekšrocību, kas piemīt atbalstam, kurš izriet no 2008.–2015. gada DEP, nevar uzskatīt par piešķirtu pirms 2007. gada 6. jūnija, kad parastā nolietojuma likme ēkām un būvēm, kas noteikta Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām, tika samazināta līdz 4 %, taču līdzīgas izmaiņas netika veiktas *A/S Øresund* piemērotajos noteikumos par nolietojumu. Tādēļ nevar apgalvot, ka, tā kā *A/S Øresund* piemērojama noteikums kā tāds jau bija iekļauts Likumā par būvniecību, atbalsts būtu uzskatāms par piešķirtu ar Likumu par būvniecību.
- (426) Komisija arī norāda, ka situācija, kas attiecas uz 1991.–2001. gada LCF, kā izklāstīts 396.–404. apsvērumā, būtiski atšķiras no situācijas, kas attiecas uz 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP. Kad 1998. gada 26. jūnijā un 2007. gada 6. jūnijā tika grozīts Likums par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām, lēmums par ieguldījumu veikšanu pastāvīgā savienojuma būvniecībā jau bija pieņemts un faktiski pastāvīgais savienojums jau bija gandrīz gatavs, lai to varētu nodot ekspluatācijā. Tādējādi atšķirībā no 1991.–2001. gada LCF (399. apsvēruma) Dānijas valsts lēmumu piedāvāt *A/S Øresund* izdevīgākus nolietojuma aprēķināšanas nosacījumus nodokļu vajadzībām

salīdzinājumā ar citām juridiskām personām, kas ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas, nevar uzskatīt par vienu no pamatnosacījumiem, kas ir ieguldījumu finanšu plānošanas pamatā. Proti, Komisija norāda, ka laikā, kad tika veikta finanšu plānošana, Dānijas iestādes neuzskatīja par vajadzīgu piešķirt A/S *Øresund* labvēlīgāku aktīvu nolietojuma aprēķināšanas noteikumu režīmu salīdzinājumā ar citām sabiedrībām ar ierobežotu atbildību, kas ir uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas, – Dānijas iestādes pat uzskatīja, ka 1991.–1998. gada DEP patiesībā kaitēja A/S *Øresund*/konsorcijam (268. apsvērums). Tādēļ atbalstu, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, nevar uzskatīt par atbalstu, kas piešķirts, lai atbalstītu ieguldījumus pastāvīgajā savienojumā. Ņemot vērā šos apstākļus, apsvērumi, kas Komisijai lika secināt, ka 1991.–2001. gada LCF tika piešķirts kā viens individuāls atbalsts, izveidojot konsorciju, jo īpaši ņemot vērā 1991.–2001. gada LCF nepieciešamību pastāvīgā savienojuma ieguldījumu finanšu plānošanai, neattiecas uz 1999.–2007. gada DEP vai 2008.–2015. gada DEP. Komisija norāda, ka atbalsts, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, drīzāk būtu uzskatāms par atbalstu A/S *Øresund* un konsorcija ikdienas darbībām, nevis sākotnējiem ieguldījumiem pastāvīgajā savienojumā.

- (427) Komisija norāda, ka uzņēmums A/S *Øresund*, lai noteiktu savas nodokļu saistības par attiecīgo gadu, būtu palāvis uz noteikumiem, kas tam bija piemērojami nodokļu deklarāciju iesniegšanas brīdī. Atšķirībā no nodokļu zaudējumu pārvešanas izmantošanas, kas tiek automātiski piemērota (127. apsvērums), Dānijā juridiskās personas, kuras ir Dānijas uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātājas, var izvēlēties, kad un ar kādu likmi norādīt savu aktīvu nolietojumu savās nodokļu deklarācijās, ievērojot piemērojamās tiesību aktos paredzētos ierobežojumus (125. apsvērums). Tādējādi A/S *Øresund* varēja izvēlēties brīdi, kad uzrādīt aktīvu nolietojumu ar likmi, kas augstāka par to, kura paredzēta Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām. Tādējādi priekšrocība, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, netiktu automātiski izmantota katru gadu pēc nodokļu deklarāciju pieņemšanas, ja nebūtu piemērota nolietojuma likme, kas augstāka par parastajos Dānijas nodokļu noteikumos paredzēto likmi.
- (428) Ņemot vērā šos apstākļus, Komisija uzskata, ka priekšrocība saistībā ar augstāku nolietojuma likmi, ko varēja piemērot A/S *Øresund*, ņemot vērā to, ka netika grozīti tam piemērojamie noteikumi, lai ņemtu vērā vispārējā tiesību aktā paredzētos ierobežojumus, būtu izmantota, pieņemot nodokļu deklarācijas, kurās A/S *Øresund* piemēroja šādu augstāku nolietojuma likmi (129. apsvērums). Turklāt tieši tajā brīdī valsts atbalsts, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, būtu varējis radīt konkurences izkropļojumus vai ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm.
- (429) Tādēļ Komisija uzskata, ka atbalsts, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, ir vairāki individuāli atbalsti, ko Dānija piešķirusi, sākot no 2000. gada⁽¹⁸⁸⁾, brīdī, kad tika pieņemtas A/S *Øresund* nodokļu deklarācijas, kurās uzņēmums piemēroja nolietojuma likmi, kas pārsniedz Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām, paredzēto likmi, līdz nodokļu deklarācijas par 2015. taksācijas gadu pieņemšanai. 2008.–2015. gada DEP tika atcelts ar 2016. gada 1. janvāri ar 2015. gada 4. maija Likumu Nr. 581, kas piemērojams, sākot ar 2016. taksācijas gadu.

6.3. Atbalsta atzīšana par jaunu vai pastāvošo atbalstu

- (430) Pēc tam, kad Komisija konstatējusi, ka atbalsta pasākumi ir individuāls atbalsts, kas nav piešķirts, pamatojoties uz atbalsta shēmu, un noteikusi to piešķiršanas datumus, tai attiecībā uz katru atbalsta pasākumu ir jānosaka, vai tie ir jauns vai pastāvošs atbalsts.
- (431) Jauns atbalsts saskaņā ar Regulas (ES) 2015/1589 1. panta c) punktu ir jebkurš atbalsts, kas nav pastāvošs atbalsts, tostarp pastāvoša atbalsta grozījumi.

⁽¹⁸⁸⁾Nodokļu deklarāciju par 1999. taksācijas gadu iesniedz 2000. gadā. Praksē pirmais piešķiršanas datums nebūtu pirms nodokļu deklarācijas par 2004. taksācijas gadu pieņemšanas, jo Dānija apstiprina, ka A/S *Øresund* neapreķināja nolietojumu par iepriekšējiem taksācijas gadiem (271. apsvērums).

(432) "Pastāvošais atbalsts" Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punktā ir definēts šādi:

- i) neskarot Austrijas, Somijas un Zviedrijas Pievienošanās akta 144. un 172. pantu, (..) jebkāds atbalsts, kas pastāvējis pirms LESD stāšanās spēkā attiecīgajās dalībvalstīs, t. i., atbalsta programmas un individuālais atbalsts, kas ieviests pirms LESD stāšanās spēkā un ko joprojām piemēro pēc LESD stāšanās spēkā;
- ii) atļauts atbalsts, t. i., atbalsta shēmas un individuāls atbalsts, ko atļāvusi Komisija vai Padome;
- iii) atbalsts, ko uzskata par atļautu, ievērojot Regulas (EK) Nr. 659/1999 4. panta 6. punktu vai šīs regulas [Regulas (ES) 2015/1589] 4. panta 6. punktu, vai kas atļauta pirms Regulas (EK) Nr. 659/1999, bet saskaņā ar šo procedūru;
- iv) atbalsts, ko uzskata par pastāvošu atbalstu saskaņā ar šīs regulas 17. pantu;
- v) atbalsts, ko uzskata par pastāvošu atbalstu, jo ir iespējams konstatēt, ka tā ieviešanas laikā tas nav bijis atbalsts, bet pēc tam iekšējā tirgus attīstības dēļ – dalībvalstij neieviešot izmaiņas – tas kļuvis par atbalstu. Ja daži pasākumi kļūst par atbalstu tādēļ, ka Savienības tiesību akti nosaka kādas darbības liberalizāciju, tad pēc datuma, kas noteikts liberalizācijai, šādus pasākumus neuzskata par pastāvošu atbalstu."

(433) Saistībā ar Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punkta iv) apakšpunktu Regulas (ES) 2015/1589 17. panta 3. punktā ir noteikts, ka jebkāds atbalsts, attiecībā uz kuru ir beidzies noilguma termiņš, uzskatāms par pastāvošu atbalstu. 17. panta 2. punktā noteikts, ka noilguma termiņš sākas dienā, kad nelikumīgais atbalsts piešķirts saņēmējam vai nu kā individuāls atbalsts, vai arī kā atbalsts saskaņā ar atbalsta shēmu. Visas darbības attiecībā uz nelikumīgu atbalstu, kuras veic Komisija vai dalībvalsts pēc Komisijas lūguma, pārtrauc noilguma termiņu. Pēc katra pārtraukuma noilgums sākas no jauna.

6.3.1. Valsts garantijas: jauns vai pastāvošs atbalsts

(434) Komisija 388. apsvērumā secināja, ka atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa, konsorcijam tika galīgi piešķirts ar Konsorcija līgumu no dienas, kad konsorcijs tika dibināts 1992. gada 13. februārī. Ņemot vērā šo secinājumu, ir jānosaka, vai atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa, atbilst kādai no Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punktā noteiktajām pastāvoša atbalsta definīcijām.

(435) Pirmkārt, Komisija atgādina, ka sūdzības iesniedzējs 2013. gada 16. aprīlī iesniedza sūdzību Komisijai, apgalvojot, ka valsts garantiju modelis ir nelikumīgs valsts atbalsts. Komisija saistībā ar šo sūdzību 2013. gada 13. maijā nosūtīja Dānijai un Zviedrijai informācijas pieprasījumu. Komisija uzskata, ka šis informācijas pieprasījums ir Komisijas darbība attiecībā uz atbalstu, kas izriet no valsts garantiju modeļa, kura saskaņā ar Regulas (ES) 2015/1589 17. pantu no 2003. gada 13. maija (proti, desmit gadus pirms informācijas pieprasījuma) būtu pārtraukusi noilguma termiņu attiecībā uz atbalstu.

(436) Tomēr Komisija norāda, ka noilguma termiņš attiecībā uz atbalstu, kas izriet no valsts garantiju modeļa, beidzās 2002. gada 13. februārī, proti, desmit gadus pēc tā piešķiršanas dienas. Tādējādi šis noilguma termiņš bija beidzies laikā, kad Komisijas 2013. gada 13. maija informācijas pieprasījums varēja to pārtraukt.

(437) Ņemot vērā šos apstākļus, Komisija secina, ka atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa un ko Dānija un Zviedrija piešķir konsorcijam, ir pastāvošs atbalsts Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punkta iv) apakšpunkta nozīmē.

(438) Otrkārt, Komisija norāda, ka Zviedrijas iestādes apgalvo, ka jebkāds iespējamais atbalsts, ko Zviedrija piešķirusi saistībā ar pastāvīgo savienojumu, tika piešķirts pirms tās pievienošanās Savienībai un pirms EEZ līguma stāšanās spēkā 1994. gada 1. janvārī.

- (439) Kā norādīts 432. apsvērumā, saskaņā ar Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punkta i) apakšpunktu atbalsts, kas pastāvējis pirms LESD stāšanās spēkā Zviedrijā, tiek uzskatīts par pastāvošu atbalstu. Tomēr tas neskar Austrijas, Somijas un Zviedrijas Pievienošanās akta 144. un 172. pantu. Saskaņā ar minētā akta 144. pantu "(..) no atbalsta, kas jaunajās dalībvalstīs piemērots pirms pievienošanās, tikai atbalstu, kas paziņots Komisijai līdz 1995. gada 30. aprīlim, uzskata par "pastāvošu atbalstu" (..)"
- (440) Lēmuma par procedūras sākšanu 113. apsvērumā Komisija norādīja, ka, ja atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa un ko Zviedrija piešķirusi konsorcijam, būtu uzskatāms par piešķirtu 1992. gadā, jo tas tajā laikā netika paziņots Komisijai, to nevar uzskatīt par pastāvošu atbalstu, pamatojoties uz Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punkta i) apakšpunktu.
- (441) Tomēr Komisija atgādina, ka laikā, kad Zviedrija ieviesa valsts garantiju modeli, Komisijas skaidra prakse bija konstatēt, ka transporta infrastruktūras būvniecība un ekspluatācija netiek uzskatīta par saimniecisku darbību⁽¹⁸⁹⁾. Ņemot vērā šos apstākļus, Komisija uzskata, ka ir saprotams, ka valsts garantiju modelis netika paziņots Komisijai kā atbalsts, kas pastāvēja pirms LESD stāšanās spēkā, jo tajā laikā šāds pasākums parasti netika uzskatīts par valsts atbalstu.
- (442) Katrā ziņā Komisija norāda, ka Eiropadome pastāvīgā savienojuma projektu 1994. gada decembrī apstiprināja kā vienu no TEN-T prioritārajiem projektiem (58. apsvēruma). Pirms Padome apstiprināja tā iekļaušanu minētajā sarakstā, valstis bija paziņojušas Komisijai projekta izklāstu, tostarp savu nodomu to finansēt, izmantojot valsts garantiju modeli. Tādējādi, lai gan valsts garantiju modelis nebija uzskatāms par valsts atbalstu pirms Zviedrijas pievienošanās Savienībai, tas tomēr tika paziņots Komisijai līdz 1995. gada 30. aprīlim, gatavojoties tā iekļaušanai TEN-T prioritāro projektu sarakstā.
- (443) Tāpēc Komisija uzskata, ka atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa un ko Zviedrija piešķirusi konsorcijam, ir pastāvošs atbalsts Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punkta i) apakšpunkta nozīmē.
- (444) Turklāt, kā norādīts 387. apsvērumā, valsts garantiju modeļa radītā priekšrocība konsorcijam ir tā, ka valstīm ir pienākums uzņemties riskus saistībā ar pastāvīgā savienojuma plānošanas un būvniecības finansēšanu, un šī priekšrocība un tiesības uz to kopš to noteikšanas nav grozītas. Komisija norāda, ka Likuma par būvniecību 8. panta aizstāšana ar *Sund & Bælt* likuma 11. pantu šajā kontekstā nav būtiska, jo abi noteikumi būtībā ir identiski (87. apsvēruma).
- (445) Ņemot vērā 434.–444. apsvērumā izklāstītos aspektus, Komisija secina, ka atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa un ko Dānija un Zviedrija piešķirušas konsorcijam, ir pastāvošs atbalsts Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punkta iv) apakšpunkta nozīmē. Turklāt Komisija secina, ka šis atbalsts, ko Zviedrija piešķirusi konsorcijam, ir pastāvošs atbalsts Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punkta i) apakšpunkta nozīmē.

6.3.2. Dānijas īpašie noteikumi par zaudējumu pārņemšanu: jauns vai pastāvošs atbalsts

6.3.2.1. 1991.–2001. gada LCF: jauns vai pastāvošs atbalsts

- (446) Komisija 404. apsvērumā secināja, ka atbalstu, kas izriet no 1991.–2001. gada LCF, Dānija piešķir konsorcijam 1992. gada 13. februārī. Ņemot vērā šo secinājumu, ir jānosaka, vai atbalsts, kas izriet no 1991.–2001. gada LCF, atbilst kādai no pastāvoša atbalsta definīcijām saskaņā ar Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punktu.

⁽¹⁸⁹⁾ Sk. spriedumu *Øresund* lietā, 308. punkts.

- (447) Pirmkārt, kā norādīts 435. apsvērumā, sūdzības iesniedzējs 2013. gada 16. aprīlī iesniedza sūdzību, apgalvojot, ka valsts garantiju modelis ir nelikumīgs valsts atbalsts, un saistībā ar to Komisija 2013. gada 13. maijā nosūtīja valstīm informācijas pieprasījumu. Tajā brīdī ne sūdzībā, ne Komisijas informācijas pieprasījumā nebija atsauces uz Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu. Komisija secināja, ka minētais informācijas pieprasījums pārtrauca jebkādu noilguma termiņu attiecībā uz minēto atbalstu, kas nebija beidzies līdz 2003. gada 13. maijam (434.–437. apsvērumi). 2014. gada 8. janvārī sūdzības iesniedzējs iesniedza papildu dokumentus, apgalvojot, ka konsorcijs guva labumu arī no Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu. Komisija 2014. gada 21. februārī nosūtīja valstīm informācijas pieprasījumu saistībā ar Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu (3. apsvērumi).
- (448) Komisija uzskata, ka 2014. gada 21. februāra informācijas pieprasījums bija Komisijas darbība attiecībā uz Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu, tostarp atbalstu, kas izriet no 1991.–2001. gada LCF, kas saskaņā ar Regulas (ES) 2015/1589 17. pantu būtu pārtraukusi noilguma termiņu saistībā ar atbalstu, kas piešķirts no 2004. gada 21. februāra (proti, desmit gadus pirms minētā informācijas pieprasījuma nosūtīšanas).
- (449) Tomēr Komisija norāda, ka noilguma termiņš saistībā ar atbalstu, kas izriet no 1991.–2001. gada LCF, beidzās 2002. gada 13. februārī, t. i., desmit gadus pēc tā piešķiršanas datuma. Tādējādi šis noilguma termiņš bija beidzies laikā, kad Komisijas 2014. gada 21. februāra informācijas pieprasījums varēja to pārtraukt.
- (450) Ņemot vērā šos apstākļus, Komisija secina, ka atbalsts, kas izriet no 1991.–2001. gada LCF un ko Dānija piešķir konsorcijam, ir pastāvošs atbalsts Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punkta iv) apakšpunkta nozīmē.

6.3.2.2. 2013.–2015. gada LCF: jauns vai pastāvošs atbalsts

- (451) Komisija 418. apsvērumā secināja, ka no 2013.–2015. gada LCF izrietošo atbalstu Dānija piešķir konsorcijam katru gadu laikā, kad iestādes pieņem A/S Øresund nodokļu deklarācijas, līdz tika pieņemta nodokļu deklarācija par 2015. taksācijas gadu. Ņemot vērā šo secinājumu, ir jānosaka, vai atbalsts, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF, atbilst kādai no pastāvoša atbalsta definīcijām saskaņā ar Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punktu.
- (452) Pirmkārt, kā norādīts 447. apsvērumā, Komisija 2014. gada 21. februārī nosūtīja valstīm informācijas pieprasījumu par iespējamo atbalstu, kas izriet no Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu. Komisija 448. apsvērumā secināja, ka minētais informācijas pieprasījums bija Komisijas “darbība” attiecībā uz Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārvešanu un nolietojumu. 2013.–2015. gada LCF ir daļa no šiem noteikumiem. Tādējādi viss atbalsts, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF, tika piešķirts pēc Komisijas darbības un tādējādi nav pastāvošs atbalsts Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punkta iv) apakšpunkta nozīmē.
- (453) Otrkārt, Komisija norāda, ka atbalsts, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF, neatbilst nevienam no pārējiem Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punkta apakšpunktiem.
- (454) Tāpēc Komisija secina, ka atbalsts, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF un ko Dānija piešķir konsorcijam, ir jauns atbalsts Regulas (ES) 2015/1589 1. panta c) punkta nozīmē.

6.3.3. Dānijas īpašie noteikumi par nolietojumu: jauns vai pastāvošs atbalsts

6.3.3.1. 1999–2007. gada DEP: jauns vai pastāvošs atbalsts

- (455) Komisija 429. apsvērumā secināja, ka valsts atbalsts, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP, tika piešķirts, sākot no 2000. gada, kad iestādes pieņēma A/S Øresund nodokļu deklarācijas, kurās tas piemēroja nolietojuma likmi, kas pārsniedz Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām noteikto likmi. Ņemot vērā šo secinājumu, ir jānosaka, vai atbalsts, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP, atbilst kādai no pastāvoša atbalsta definīcijām saskaņā ar Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punktu.

- (456) Pirmkārt, Komisija norāda, kā paskaidrots attiecībā uz 1991.–2001. gada LCF (452. apsvērumš), informācijas pieprasījums, ko tā nosūtīja 2014. gada 21. februārī, bija Komisijas “darbība” attiecībā uz Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu.
- (457) Tādējādi 2014. gada 21. februārī tika pārtraukts noilguma termiņš attiecībā uz jebkuru atbalstu, kas piešķirts no 2004. gada 21. februāra, un tādējādi šis atbalsts nav pastāvošs atbalsts Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punkta iv) apakšpunkta nozīmē.
- (458) Tomēr noilguma termiņš attiecībā uz jebkuru atbalstu, kas piešķirts pirms 2004. gada 21. februāra, bija beidzies laikā, kad to varēja pārtraukt, un tādēļ atbalsts ir uzskatāms par pastāvošu atbalstu Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punkta iv) apakšpunkta nozīmē. Komisija atzīmē, ka Dānija 271. apsvērumā apstiprināja, ka praksē *A/S Øresund* savās nodokļu deklarācijās, kas iesniegtas līdz 2004. gada 21. februārim, nenorādīja nolietojumu, tādējādi fakti netika piešķirts nekāds atbalsts, ko varētu kvalificēt kā pastāvošu atbalstu saskaņā ar minēto pantu.
- (459) Otrkārt, Komisija norāda, ka atbalsts, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP, neatbilst nevienam no pārējiem Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punkta apakšpunktiem.
- (460) Tāpēc Komisija secina, ka atbalsts, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP un ko Dānija piešķir konsorcijam, ir jauns atbalsts Regulas (ES) 2015/1589 1. panta c) punkta nozīmē, ciktāl tas tika piešķirts pēc 2004. gada 21. februāra.

6.3.3.2. 2008–2015. gada DEP: jauns vai pastāvošs atbalsts

- (461) Komisija 429. apsvērumā secināja, ka valsts atbalsts, kas izriet no 2008.–2015. gada DEP, tika piešķirts laikā, kad iestādes pieņēma *A/S Øresund* nodokļu deklarācijas, kurās tas piemēroja nolietojuma likmi, kas pārsniedz Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām noteikto likmi, līdz nodokļu deklarācijas par 2015. taksācijas gadu pieņemšanai. Ņemot vērā šo secinājumu, ir jānosaka, vai atbalsts, kas izriet no 2008.–2015. gada DEP, atbilst kādai no pastāvoša atbalsta definīcijām saskaņā ar Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punktu.
- (462) Līdzīgi kā attiecībā uz 1999.–2007. gada DEP (456. apsvērumš), informācijas pieprasījums, ko Komisija nosūtīja 2014. gada 21. februārī, bija Komisijas “darbība”, tādēļ arī attiecībā uz 2008.–2015. gada DEP noilguma termiņš tiktu pārtraukts 2014. gada 21. februārī. Tādējādi noilguma termiņš jebkuram atbalstam, kas piešķirts, sākot no 2004. gada 21. februāra, tiktu pārtraukts 2014. gada 21. februārī, un atbalsts nav pastāvošs atbalsts Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punkta iv) apakšpunkta nozīmē.
- (463) Šajā sakarā Komisija norāda, ka jebkurš atbalsts, kas izriet no 2008.–2015. gada DEP, noteikti ir piešķirts pēc 2004. gada 21. februāra un tādējādi nav pastāvošs atbalsts Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punkta iv) apakšpunkta nozīmē.
- (464) Otrkārt, Komisija norāda, ka atbalsts, kas izriet no 2008.–2015. gada DEP, neatbilst nevienam no pārējiem Regulas (ES) 2015/1589 1. panta b) punkta apakšpunktiem.
- (465) Tāpēc Komisija secina, ka atbalsts, kas izriet no 2008.–2015. gada DEP un ko Dānija piešķir konsorcijam, ir jauns atbalsts Regulas (ES) 2015/1589 1. panta c) punkta nozīmē.

6.4. Atbalsta likumība

- (466) LESD 108. panta 3. punktā ir noteikts, ka dalībvalstīm ir laikus jā dara zināmi Komisijai visi atbalsta piešķiršanas plāni, lai Komisija varētu iesniegt savas piezīmes. Turklāt tajā pašā pantā paredzētais apturēšanas pienākums neļauj dalībvalstij īstenot ierosināto pasākumu, pirms Komisija ir pieņēmusi galīgo lēmumu.
- (467) Saskaņā ar Regulas (ES) 2015/1589 1. panta f) punktu jauns atbalsts, kas ieviests, pārkāpjot LESD 108. panta 3. punktu, ir nelikumīgs.

- (468) Komisija 454., 460. un 465. apsvērumā secināja, ka atbalsts, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF, 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, ir jauns atbalsts. Komisija norāda, ka Dānija ievieša minētos pasākumus, iepriekš par tiem nepaziņojot Komisijai un negaidot Komisijas lēmumu par tiem. Tādējādi Dānija šos jaunus atbalsta pasākumus īstenoja, pārkāpjot LESD 108. panta 3. punktu.
- (469) Skaidrības labad Komisija norāda, ka konsorcijs 1995. gada 1. augusta vēstulē bija informējis Komisiju par valsts garantiju modeļa esību saistībā ar pastāvīgā savienojuma projektu (149. apsvērumš).
- (470) Pat ja šo vēstuli, iespējams, varētu uzskatīt par tādu, kas attiecas arī uz Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu, jo tie 1991. gadā bija iekļauti Likumā par būvniecību (sk. 504. apsvēruma c) punktu turpmāk), un tādējādi varētu noteikt, ka Komisija bija informēta par plāniem piešķirt atbalstu, kas izriet no minētajiem pasākumiem, tas nemainītu secinājumu, ka Dānija šos pasākumus īstenoja, pārkāpjot LESD 108. panta 3. punktu, jo tā pirms tam nesagaidīja Komisijas lēmuma saņemšanu.
- (471) Katrā ziņā Komisija uzskata, ka 1995. gada 1. augusta vēstuli nevar uzskatīt par paziņojumu par jauniem atbalsta pasākumiem (454., 460. un 465. apsvērumš), kas tika piešķirti, ātrākais, no brīža, kad tika pieņemta A/S Øresund nodokļu deklarācija par 2004. taksācijas gadu (418. un 429. apsvērumš), proti, gandrīz desmit gadus pēc tam, kad Komisijai tika iesniegta 1995. gada 1. augusta vēstule.
- (472) Tādēļ Komisija secina, ka atbalsts, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF, 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, ir nelikumīgs atbalsts.

6.5. Saderības novērtējums

6.5.1. Valsts garantijas un 1991.–2001. gada LCF

- (473) Komisija attiecīgi 388. un 404. apsvērumā secināja, ka atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa un 1991.–2001. gada LCF, ir individuāls atbalsts, un attiecīgi 445. un 450. apsvērumā, ka tas ir pastāvošs atbalsts.
- (474) Regulas (ES) 2015/1589 22. pantā ir paredzēts, ka Komisija var ierosināt attiecīgajai dalībvalstij piemērotus pasākumus, ja Komisija ir secinājusi, ka pastāvoša atbalsta shēma nav vai vairs nav saderīga ar iekšējo tirgu. Tomēr tas neattiecas uz individuālu pastāvošu atbalstu. Tādēļ, ņemot vērā to, ka Komisija nevar ierosināt piemērotus pasākumus attiecībā uz individuālu pastāvošu atbalstu, nav nepieciešams novērtēt tā saderību ar iekšējo tirgu.
- (475) Tādēļ Komisija secina, ka tai nav jānosaka, vai atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa vai 1991.–2001. gada LCF, ir saderīgs ar iekšējo tirgu.
- (476) Tomēr Komisija norāda, ka turpmāk konsorcijs ir piekritis neizmantojot savas tiesības uz valsts garantijām bez tirgum atbilstošas prēmijas, lai finansētu jaunu parādu vai refinansētu esošo parādu. Šajā nolūkā valstis ir apņēmušās (265. apsvērumš) nodrošināt, ka konsorcijs finansē jaunu parādu un refinansē esošo parādu saskaņā ar tirgus nosacījumiem. Tādējādi no valsts garantiju modeļa izrietošais atbalsts konsorcijam tiks pakāpeniski izbeigts, beidzoties konsorcijs neatmaksāto parāda instrumentu termiņam. Valstis iesniedza Komisijai pārskatu par atlikušā parāda pāreju uz tirgus nosacījumiem un paredzamo atmaksāšanas grafiku (265. apsvērumš). Šajā kontekstā valstis apstiprināja, ka konsorcijs kopš sprieduma Øresund lietā nav ieguvis nevienu jaunu valsts garantiju finansēšanai vai refinansēšanai (265. apsvērumš).
- (477) Komisija atgādina, ka sūdzības iesniedzējs apgalvo (222. apsvērumš), ka labvēlīgāki finansēšanas nosacījumi, ko ieguva uzņēmumi, kuru juridiskā forma paredz atbrīvojumus no parastajiem noteikumiem par bankrotu vai citām maksātnespējas procedūrām, var būt valsts atbalsts un tādējādi konsorcijs turpinātu gūt ievērojamas priekšrocības pat pēc tam, kad valstis pārtrauku izsniegt īpašas valsts garantijas. Nenosakot to, vai ir pareizi uzskatīt, ka konsorcijs ir atbrīvots no šādiem noteikumiem vai procedūrām (valstis to noliedz), Komisija norāda, ka šāds

atbrīvojums, pirmkārt, paredzētu jau pats konsorcijs dibināšanas fakts, un, otrkārt, ja šāds atbrīvojums būtu valsts atbalsts, šāds valsts atbalsts katrā ziņā neietilptu formālās izmeklēšanas procedūras tvērumā, kas ietver tikai valsts garantiju modeli un Dānijas īpašos noteikumus par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu.

6.5.2. 2013.–2015. gada LCF, 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP

- (478) Komisija secināja, ka atbalsts, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF, ir jauns atbalsts (454. apsvērums), ko piešķir katru gadu, kad iestādes ir pieņēmušas A/S Øresund nodokļu deklarācijas (418. apsvērums). Tā arī secināja, ka atbalsts, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, ir jauns atbalsts (460. un 465. apsvērums), kas piešķirts, sākot no 2004. gada 21. februāra, brīdī, kad iestādes pieņēma A/S Øresund nodokļu deklarācijas, kurās tas piemēroja nolietojuma likmi, kas pārsniedz Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām paredzēto likmi, līdz nodokļu deklarācijas par 2015. taksācijas gadu pieņemšanai (429. apsvērums).
- (479) Sākotnējās izmeklēšanas procedūras laikā Dānija un Zviedrija bija norādījušas, ka, ja Komisija uzskatītu, ka atbalsta pasākumi ir atbalsts, tai būtu jānovērtē pasākumu saderība, pamatojoties uz LESD 107. panta 3. punkta b) apakšpunktu, kas ļauj sniegt atbalstu, lai veicinātu kāda svarīga projekta visas Eiropas interesēs īstenošanu.
- (480) IPCEI paziņojumā⁽¹⁹⁰⁾ ir izklāstīti principi, saskaņā ar kuriem Komisija novērtē šādu projektu publisko finansējumu. Taču saskaņā ar IPCEI paziņojuma 52. punktu "nepaziņota atbalsta gadījumā Komisija piemēros IPCEI paziņojumu, ja atbalsts piešķirts pēc tā stāšanās spēkā, un visos citos gadījumos – noteikumus, kas bija spēkā atbalsta piešķiršanas laikā". IPCEI paziņojums stājās spēkā 2014. gada 1. jūlijā.
- (481) No 429. apsvēruma izriet, ka atbalsts saskaņā ar 1999.–2007. gada DEP tika piešķirts pirms 2014. gada 1. jūlija un ka vismaz daļa no atbalsta, kas piešķirts, pamatojoties uz 2013.–2015. gada LCF un 2008.–2015. gada LCF, tika piešķirta pēc minētā datuma. Tomēr, tā kā IPCEI paziņojumā ir konsolidēta Komisijas prakse attiecībā uz atbalsta saderības novērtējumu, pamatojoties uz LESD 107. panta 3. punkta b) apakšpunktu⁽¹⁹¹⁾, tajā izklāstītie pamatprincipi ir arī informatīvi, lai Komisija novērtētu atbalstu, kas piešķirts pirms paziņojuma stāšanās spēkā.
- (482) Viens no šiem pamatprincipiem ir samērīguma princips, kas paredz, ka atbalsta pasākumi nedrīkst pārsniegt to mērķu sasniegšanai nepieciešamo. Tādējādi, ja pastāvīgā savienojuma plānošanu un būvniecību varētu veikt ar mazāku atbalstu, atbalsts netiktu uzskatīts par samērīgu. Šis princips ir noteikts arī IPCEI paziņojuma 28. punktā.
- (483) Lēmuma par procedūras sākšanu 5.4.4. punktā Komisija pauda šaubas par atbalsta pasākumu, tostarp īpašo nodokļu pasākumu, samērīgumu. Lēmuma par procedūras sākšanu 151. apsvērumā Komisija norādīja, ka tās rīcībā nebija visu elementu, lai noteiktu valsts garantiju un nodokļu priekšrocību apmēru un ilgumu, ko varētu uzskatīt par samērīgu. No lēmuma par procedūras sākšanu 152. apsvēruma var secināt, ka tas bija priekšnoteikums pienācīgai attiecīgā atbalsta kvantitatīvai noteikšanai un tā ierobežošanai. Tādēļ Komisija pauda šaubas par pārbaudāmo pasākumu samērīgumu.

⁽¹⁹⁰⁾ Komisija 2021. gada 25. novembrī pieņēma pārskatītu paziņojumu par valsts atbalsta noteikumiem attiecībā uz svarīgiem projektiem visas Eiropas interesēs (OV C 528, 30.12.2021., 10. lpp.). Tā kā minētais paziņojums tika piemērots tikai no 2022. gada 1. janvāra, tas neattiecas uz jebkādu atbalstu, kas piešķirts pirms minētā datuma. Katrā ziņā Komisija norāda, ka noteikumi par samērīguma novērtējumu IPCEI 2014. gada paziņojumā un 2021. gada pārskatītajā versijā ir lielā mērā līdzīgi.

⁽¹⁹¹⁾ Sk., piemēram, Komisijas Lēmums (2009. gada 17. marts) lietā N 157/2009 – Dānija – Fēmarnebelta pastāvīgā savienojuma plānošanas posma finansēšana (OV C 202, 27.8.2009., 1. lpp.); Komisijas Lēmums (1996. gada 13. marts) par fiskālo atbalstu, kas piešķirts Vācijas aviokompānijām nolietojuma aprēķināšanas mehānisma veidā (OV L 146, 20.6.1996., 42. lpp.); Komisijas Lēmums N 576/98 (1998. gada 22. decembris) lietā N 576/98 – Apvienotā Karaliste – Lamanša tuneļa dzelzceļa līnija (OV C 56, 26.2.1999., 6. lpp.); Komisijas Lēmums (2009. gada 13. maijs) lietā N 420/08 – Apvienotā Karaliste – Londonas un kontinentālā dzelzceļa pārsturēšana (OV C 183, 5.8.2009., 2. lpp.).

- (484) Valstis, atbildot uz lēmumu par procedūras sākšanu, neiesniedza nekādu papildu informāciju, kas ļautu Komisijai noteikt no 2013.–2015. gada LCF, 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP izrietošā atbalsta apmēra un ilguma ierobežojumus, kurus varētu uzskatīt par samērīgiem, vai noteikt attiecīgā atbalsta apmēru. Konkrētāk, valstis neiesniedza finansējuma deficīta modeli, kas prasīts *IPCEI* paziņojuma 31. punktā, kurā noteikts: “Atbalsta maksimālo līmeni nosaka, ņemot vērā konstatēto finansējuma deficītu attiecībā pret attiecināmajām izmaksām. Ja tas ir pamatojams ar finansējuma deficīta analīzi, atbalsta intensitāte var sasniegt līdz 100 % no attiecināmajām izmaksām. Finansējuma deficīts ir starpība starp pozitīvajām un negatīvajām naudas plūsmām visā ieguldījuma periodā, kas diskontēta pašreizējā vērtībā, pamatojoties uz piemērotu diskonta likmi, kas atspoguļo atdeves likmi, kura ir nepieciešama, lai saņēmējs varētu īstenot projektu, jo īpaši ņemot vērā ar to saistītos riskus. Attiecināmās izmaksas ir (...) pielikumā noteiktās izmaksas.”
- (485) Valstis apgalvoja, ka, izstrādājot šādu finansējuma deficīta modeli, tās saskarsies ar vairākām metodikas problēmām, un norādīja uz risku, ka šādi finansējuma deficīta aprēķini varētu liecināt par konsorcijs pārmērīgu kompensēšanu
- (486) Turklāt valstis neuzskatīja par lietderīgu vai vajadzīgu sniegt papildu piezīmes par jebkāda iespējamā atbalsta konsorcijs saderību, ņemot vērā to nostāju, ka valsts garantiju modelis kvalificējams par pastāvošu atbalstu un ka īpašie Dānijas noteikumi par zaudējumu pārņemšanu un nolietojumu nav atbalsts. Turklāt valstis nekommentēja sūdzības iesniedzēja pasūtīto (191., 193. apsvērums un 201.–206. apsvērums) un valstīm nosūtīto (30. un 38. apsvērums) pastāvīgā savienojuma ekonomisko novērtējumu.
- (487) Ņemot to vērā, Komisija secina, ka valstis nav pierādījušas, ka no 2013.–2015. gada LCF, 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP izrietošais atbalsts bija samērīgs.
- (488) Tā kā valstis nav pierādījušas no 2013.–2015. gada LCF, 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP izrietošā atbalsta samērīgumu, Komisija secina, ka šis atbalsts nav saderīgs ar iekšējo tirgu. Ņemot to vērā, nav nepieciešams noteikt, vai pastāvīgais savienojums attiecas uz projektu, kas ir atbilstīgs saskaņā ar *IPCEI* paziņojumu, vai pasākumi ir nepieciešami un vai tie nerada nepamatotus konkurences izkropļojumus, kurus nevar atsvērt to pozitīvā ietekme.

7. ATGŪŠANA

- (489) Saskaņā ar LESD un Savienības tiesu iedibināto judikatūru gadījumā, ja Komisija ir konstatējusi, ka atbalsts nav saderīgs ar iekšējo tirgu, tai ir tiesības lemt par to, ka attiecīgajai dalībvalstij šāds atbalsts ir jāmaina vai jāatceļ⁽¹⁹²⁾. Tāpat Savienības tiesas ir pastāvīgi lēmušas, ka dalībvalstij pienākumu atcelt atbalstu, ko Komisija uzskata par nesaderīgu ar iekšējo tirgu, nosaka, lai atjaunotu iepriekšējo stāvokli⁽¹⁹³⁾.
- (490) Šajā sakarā Savienības tiesas ir noteikušas, ka minētais mērķis ir sasniegts, ja saņēmējs ir atmaksājis nelikumīgi piešķirtās atbalsta summas un tādējādi zaudējis priekšrocību, kas tam bijusi iekšējā tirgū attiecībā pret konkurentiem, un ir atjaunots stāvoklis, kāds bija pirms atbalsta piešķiršanas⁽¹⁹⁴⁾.
- (491) Ievērojot šo judikatūru, Padomes Regulas (ES) 2015/1589 16. panta 1. punktā ir noteikts, ka tad, “kad nelikumīga atbalsta gadījumos tiek pieņemti negatīvi lēmumi, Komisija izlemj, ka attiecīgā dalībvalsts veic visus vajadzīgos pasākumus, lai atgūtu atbalstu no saņēmēja”.

⁽¹⁹²⁾ Spriedums, 1973. gada 12. jūlijs, Komisija/Vācija, C-70/72, ECLI:EU:C:1973:87, 13. punkts.

⁽¹⁹³⁾ Spriedums, 1990. gada 21. marts, Beļģija/Komisija, C-142/87, ECLI:EU:C:1990:125, 66. punkts; spriedums, 2022. gada 15. septembris, *Fossil/Commissioner of Income Tax*, C-705/20, ECLI:EU:C:2022:680, 42. punkts.

⁽¹⁹⁴⁾ Spriedums, 1999. gada 17. jūnijs, Beļģija/Komisija, C-75/97, ECLI:EU:C:1999:311, 64. un 65. punkts; spriedums, 2011. gada 8. decembris, *Residex Capital IV/Gemeente Rotterdam*, C-275/10, ECLI:EU:C:2011:814, 34. punkts.

- (492) Regulas (ES) 2015/1589 16. panta 1. punktā noteikts, ka “Komisija neprasa atbalsta atgūšanu, ja tas būtu pretrunā ar kādu Savienības tiesību vispārēju principu”. Šajā sakarā tika nospriests, ka Komisija tiek lūgta administratīvā kārtā ņemt vērā īpašos apstākļus, kuri saskaņā ar iepriekš minēto 16. panta 1. punktu attaisno Komisijas atteikšanos no pretenzijām uz nelikumīgi piešķirto atbalsta atlīdzināšanu, kad minētā atlīdzināšana ir pretrunā Savienības tiesību galvenajam principam ⁽¹⁹⁵⁾. Tādējādi Komisijai, pirmkārt, ir jānovērtē, vai šādi apstākļi pastāvēja (7.1. iedaļa), un, otrkārt, jāpieņem lēmums par atbalsta atgūšanas metodiku (7.2. iedaļa).

7.1. Tiesiskā palāvība

- (493) Valstis apgalvo, ka atgūšana būtu jānovērš, piemērojot tiesiskās palāvības principu. Tiesiskās palāvības aizsardzības princips ir vispārējs Savienības tiesību princips ⁽¹⁹⁶⁾, kas piešķir tiesības personām ⁽¹⁹⁷⁾. Atbilstoši iedibinātai judikatūrai tiesības atsaukties uz tiesiskās palāvības principu ir ikvienai personai, kurai Savienības iestāde ir radījusi pamatotas cerības ⁽¹⁹⁸⁾.
- (494) Tiesības atsaukties uz tiesisko palāvību rodas, ja izpildīti trīs kumulatīvi nosacījumi. Pirmkārt, ieinteresētajai personai jābūt sniegtam precīzam, beznosacījumu un saskaņotam apliecinājumam no kompetentiem un uzticamiem avotiem. Otrkārt, šīm garantijām ir jābūt tādām, kas var radīt tiesisko palāvību personai, kurai tās ir adresētas. Treškārt, sniegtajām garantijām ir jāatbilst piemērojamām tiesību normām ⁽¹⁹⁹⁾.
- (495) Tiesa ir konsekventi spriedusi, ka tiesības atsaukties uz tiesiskās palāvības principu ir ikvienam, kam kāda Savienības iestāde ir devusi pamatotas cerības. Turklāt Tiesa ir atzinusi, ka tiesiskā palāvība var rasties tikai tad, ja iestāde pati ir devusi precīzu apliecinājumu, ka attiecīgais pasākums nav valsts atbalsts ⁽²⁰⁰⁾. Principā nepastāv arī nelikumīgi īstenota atbalsta saņēmēju tiesības uz tiesisko palāvību ⁽²⁰¹⁾.
- (496) Komisija atgādina, ka tā jau ir secinājusi ⁽²⁰²⁾, ka vismaz līdz dienai, kad pieņemts spriedums *Aéroports de Paris* lietā, proti, 2000. gada 12. decembrim, Dānijai, Zviedrijai un konsorcijam bija tiesiskā palāvība, ka pasākumi saistībā ar pastāvīgo savienojumu nebija uzskatāmi par valsts atbalstu. Vispārējā tiesa to apstiprināja spriedumā *Øresund* lietā ⁽²⁰³⁾.
- (497) Komisija norāda, ka sūdzības iesniedzēja un *Scandlines* un citu nostāja ir tāda, ka spriedums *Øresund* lietā izslēdza tiesiskās palāvības esību konsorcijam un valstīm no sprieduma *Aéroports de Paris* lietā pieņemšanas dienas (213. un 214. apsvērumi). Komisija nepiekrīt šai nostājai.

⁽¹⁹⁵⁾ Tiesas spriedums, 1987. gada 24. novembris, *Rijn-Schelde-Verolme (RSV) Machinefabrieken en Scheepswerven NV/Komisija*, 223/85, ECLI:EU:C:1987:502.

⁽¹⁹⁶⁾ Tiesas spriedums, 1978. gada 3. maijs, *August Töpfer & Co. GmbH/Komisija*, 112/77, ECLI:EU:C:1978:94, 19. punkts.

⁽¹⁹⁷⁾ Tiesas spriedums, 1992. gada 19. maijs, *Mulder un citi/Padome un Komisija*, apvienotās lietas C-104/89 un C-37/90, ECLI:EU:C:1992:217, 15. punkts.

⁽¹⁹⁸⁾ Tiesas spriedums, 1987. gada 11. marts, *Van den Bergh en Jurgens un Van Dijk Food Products (Lopik)/Eiropas Kopienu Komisija*, 265/85, ECLI:EU:C:1987:121, 44. punkts un tajā minētā judikatūra.

⁽¹⁹⁹⁾ Vispārējās tiesas spriedums, 2005. gada 30. jūnijs, *Branco/Komisija*, T-347/03, ECLI:EU:T:2005:265, 102. punkts un tajā minētā judikatūra; Vispārējās tiesas spriedums, 2006. gada 23. februāris, *Cementbouw Handel & Industrie/Komisija*, T-282/02, ECLI:EU:T:2006:64, 77. punkts; Vispārējās tiesas spriedums, 2009. gada 30. jūnijs, *CPEM/Komisija*, T-444/07, ECLI:EU:T:2009:227, 126. punkts.

⁽²⁰⁰⁾ Tiesas spriedums, 2006. gada 22. jūnijs, *Belģija un Forum 187 ASBL/Komisija*, apvienotās lietas C-182/03 un C-217/03, ECLI:EU:C:2006:416, 147. punkts; Tiesas spriedums, 2005. gada 24. novembris, *Vācija/Komisija*, C-506/03, ECLI:EU:C:2005:715, 58. punkts.

⁽²⁰¹⁾ Tiesas spriedums, 2004. gada 11. novembris, *Daewoo Electronics Manufacturing España SA (Demesa un Territorio Histórico de Álava – Diputación Foral de Álava/Komisija)*, apvienotās lietas C-183/02 P un C-187/02 P, ECLI:EU:C:2004:701, 44. un 45. punkts un tajos minētā judikatūra.

⁽²⁰²⁾ 2014. gada lēmuma 140.–153. apsvērumi un lēmuma par procedūras sākšanu 169.–179. apsvērumi.

⁽²⁰³⁾ Spriedums *Øresund* lietā, 297.–328. punkts.

- (498) Sprieduma *Øresund* lietā 322. punktā Vispārējā tiesa noraidīja prasību pret 2014. gada lēmumu, ciktāl tā attiecās uz Komisijas secinājumu, ka konsorcijs un valstis varēja atsaukties uz tiesisko palāvību attiecībā uz laikposmu pirms sprieduma *Aéroports de Paris* lietā pasludināšanas. Attiecībā uz laikposmu pēc minētā sprieduma pasludināšanas Vispārējā tiesa 327. un 328. punktā norādīja, ka 2014. gada lēmumā nav sniegts pārliecinošs secinājums. Šajā sakarā Vispārējā tiesa konstatēja, ka tai nav jātaisa spriedums par argumentiem.
- (499) Ņemot vērā šos apstākļus, Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa ir atstājusi Komisijas ziņā pārbaudīt to, līdz kuram laikam šajā lietā varēja piemērot tiesiskās palāvības principu. Attiecīgi 6. iedaļā (lēmuma par procedūras sākšanu secinājums) Komisija norādīja, ka tā aplūkos precīzu laikposmu, kurā atbalsta saņēmējs, Zviedrija un/vai Dānija varētu atsaukties uz tiesisko palāvību, ja pasākumi tiktu atzīti par nesaderīgu valsts atbalstu.
- (500) Kā secināts 454., 460., 465. un 472. apsvērumā, atbalsts, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF, 2008.–2015. gada DEP un 1999.–2007. gada DEP, ir nelikumīgs jauns valsts atbalsts, kas nav saderīgs ar iekšējo tirgu (488. apsvēruma). Tāpēc Komisijai ir jānosaka, līdz kuram laikam puses varēja atsaukties uz tiesisko palāvību attiecībā uz šo atbalstu.
- (501) Pirms sprieduma *Aéroports de Paris* lietā pieņemšanas Komisijas skaidra prakse bija secināt, ka transporta infrastruktūras būvniecība un ekspluatācija netiek uzskatīta par saimniecisku darbību⁽²⁰⁴⁾. Taču Vispārējā tiesa spriedumā *Aéroports de Paris* lietā lēma, ka lidostas ekspluatāciju var uzskatīt par saimniecisku darbību.
- (502) Tādējādi, kā norādīts Paziņojumā par valsts atbalsta jēdzienu, tradicionālais uzskats, ka lielas daļas infrastruktūras objektu būvniecības un ekspluatācijas publiska finansēšana neietilpa valsts atbalsta noteikumu piemērošanas jomā, mainījās, pieņemot spriedumu *Aéroports de Paris* lietā. Paziņojuma 209. punktā noteikts šādi:
- “Pirms *Aéroports de Paris* sprieduma pastāvējušās neskaidrības dēļ publiskās iestādes varēja leģitīmi uzskatīt, ka pirms minētā sprieduma piešķirtais publiskais finansējums infrastruktūrai nav uzskatāms par valsts atbalstu un ka līdz ar to par šādiem pasākumiem nav jāpaziņo Komisijai. No tā izriet, ka Komisija nevar saskaņā ar valsts atbalsta noteikumiem apstrīdēt šādus finansēšanas pasākumus, par kuriem galīgais lēmums pieņemts pirms *Aéroports de Paris* sprieduma. Tas nav pamats nekādiem pieņēmumiem par valsts atbalsta klātbūtni vai neesību vai tiesisko palāvību attiecībā uz finansēšanas pasākumiem, par kuriem galīgais lēmums nav pieņemts pirms *Aéroports de Paris* sprieduma – tā jāpārbauda katrā gadījumā atsevišķi.”
- (503) Kā norādīts 418. un 429. apsvērumā, atbalsts, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF, 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, attiecas uz atbalstu, kas netika galīgi piešķirts pirms 2000. gada 12. decembra. Tāpēc ir jāpārbauda, vai Dānijas, Zviedrijas un konsorcijs tiesiskā palāvība šajā lietā ir turpinājusies pēc šā datuma.

⁽²⁰⁴⁾ Sk. spriedumu *Øresund* lietā, 308. punkts.

(504) Lai veiktu šo pārbaudi, Komisija, pirmkārt, atgādina par apstākļiem, kas tai 2014. gada lēmumā un lēmumā par procedūras sākšanu lika secināt, ka šajā lietā radās tiesiskā palāvība, kā izklāstīts 2014. gada lēmuma 144.–153. apsvērumā un lēmuma par procedūras sākšanu 170.–179. apsvērumā:

- a) pirms sprieduma *Aéroports de Paris* lietā, kad tika plānots un uzbūvēts pastāvīgā savienojuma projekts, Komisija uzskatīja, ka infrastruktūras finansēšana no publiskajiem līdzekļiem ir sabiedriska labums, nevis saimnieciska darbība. Šī nostāja bija skaidri izklāstīta dažādos ieteikuma tiesību instrumentos⁽²⁰⁵⁾, kā arī vairākos Komisijas lēmumos⁽²⁰⁶⁾ (sk. 2014. gada lēmuma 144. apsvērumu un lēmuma par procedūras sākšanu 170. apsvērumu);
- b) 1995. gada 1. augustā konsorcijs nosūtīja vēstuli Komisijai, lūdzot skaidrojumu par to, vai garantijas ir uzskatāmas par valsts atbalstu. Šajā kontekstā, kā norādīts 2014. gada lēmuma 148. apsvērumā un lēmuma par procedūras sākšanu 174. apsvērumā, Komisija uzskatīja par būtisku norādīt, ka konsorcijs vēstule Komisijai tika iesniegta, pirms stājās spēkā Regula (EK) Nr. 659/1999 un Komisijas Regula (EK) Nr. 794/2004⁽²⁰⁷⁾, ar ko noteica jaunus noteikumus par valsts atbalsta paziņojumiem, tostarp paziņojuma veidlapām, un to elektronisku iesniegšanu, izmantojot SANI sistēmu, ar dalībvalstu pastāvīgo pārstāvju apstiprinājumu⁽²⁰⁸⁾;
- c) 1995. gada vēstulēs Dānijai un Zviedrijai Komisijas dienesti apstiprināja, ka pastāvīgā savienojuma būvniecība neietilpa valsts atbalsta noteikumu darbības jomā un par to nebija jāziņo Komisijai. Tas pilnībā atbilda Komisijas praksei tajā laikā (sk. 2014. gada lēmuma 150. apsvērumu un lēmuma par procedūras sākšanu 176. apsvērumu). Pat ja konsorcijs 1995. gada 1. augusta vēstule attiecās tikai uz garantijām, atbilde radīja tiesisko palāvību attiecībā uz Dānijas īpašajiem noteikumiem par zaudējumu pārnesanu un nolietojumu, kā arī projekta ekspluatācijas posmu, jo valsts atbalsta noteikumi neattiecas uz visu konsorcijs darbību, proti, gan būvniecību, gan ekspluatāciju, neatkarīgi no valsts finansējuma veida (2014. gada lēmuma 152. apsvēruma un lēmuma par procedūras sākšanu 177. apsvēruma, ko Vispārējā tiesa apstiprināja spriedumā *Øresund* lietā, 313. punkts);
- d) turklāt pastāvīgais savienojums tika apstiprināts kā TEN-T projekts un saņēma Savienības finansējumu, kas arī liecina, ka Komisija bija pienācīgi informēta par to, ka tiks īstenots pasākums valsts garantiju veidā (58 un 442. apsvēruma; 2014. gada lēmuma 151. apsvēruma).

⁽²⁰⁵⁾ Sk., piemēram, Kopienas pamatnostādnes par LESD 92. un 93. panta piemērošanu un EEZ līguma par valsts atbalstu aviācijas nozarē 61. panta piemērošanu (OV C 350, 10.12.1994., 5. lpp.) 12. punktā norādīta skaidra atsauce uz tiltiem: "infrastruktūras projektu (piemēram, lidostu, automaģistrāļu, tiltu u. c.) paplašināšanas būvniecība ir vispārējs ekonomikas politikas pasākums, ko Komisija nevar kontrolēt saskaņā ar Līguma noteikumiem par valsts atbalstu," Komisijas 1998. gada 22. jūlija Baltā grāmata "Taisnīga samaksa par infrastruktūras izmantošanu: pakāpeniska pieeja, lai Eiropas Savienībā ieviestu kopēju sistēmu infrastruktūras izmantošanas maksas noteikšanai" (COM(1998) 466 final), 43. punkts; 1997. gada 10. decembra Zaļā grāmata par jūras ostām un jūras infrastruktūru (COM(97) 678 final), 42. punkts; Komisijas 2001. gada 13. februāra paziņojums Padomei un Eiropas Parlamentam "Pakalpojumu uzlabošana jūras ostās: būtisks Eiropas transporta aspekts", (COM(2001) 35 final).

⁽²⁰⁶⁾ Sk. Komisijas Lēmumu (2000. gada 14. septembris) par valsts atbalstu N 208/2000 – Nīderlande – Valsts iekšzemes termināļu subsīdēšanas shēma (SOIF) (OV C 315, 4.11.2000., 22. lpp.); Komisijas Lēmums 2002. gada 17. jūlijs) par valsts atbalstu N 356/2002 – Apvienotā Karaliste – Dzelzceļa tīkls (OV C 232, 28.9.2002., 2. lpp.); Komisijas Lēmums (2001. gada 20. decembris) par valsts atbalstu N 649/2001 – Apvienotā Karaliste – Dotācija kravu apkalpošanas iekārtām, 45. punkts (OV C 45, 19.2.2002., 2. lpp.); Komisijas Lēmums (2006. gada 8. marts) par valsts atbalstu N 284/2005 – Īrija – Reģionālā platjoslas programma: lielpilsētu tīkli (MANs), II un III posms, 34. punkts (OV C 207, 30.8.2006., 2. lpp.); Komisijas Lēmums (2002. gada 2. augusts) par valsts atbalstu C 42/2001 – Spānija – *Terra Mitica SA*, 64. un 65. punkts (OV L 91, 8.4.2003., 23. lpp.); Komisijas Lēmums (2005. gada 20. aprīlis) par valsts atbalstu N 355/2004 – Beļģija – PPP Antverpenes Starptautiskā lidosta, 34. punkts (OV C 176, 16.7.2005., 11. lpp.); Komisijas Lēmums (2001. gada 11. decembris) par valsts atbalstu N 550/2001 – Beļģija – *Partenariat public privé pour la construction d'installations de chargement et de déchargement*, 24. punkts (OV C 24, 26.1.2002., 2. lpp.); Komisijas Lēmums (2001. gada 20. decembris) par valsts atbalstu N 649/2001 – Apvienotā Karaliste – Dotācija kravu apkalpošanas iekārtām (FFG) (OV C 45, 19.2.2002., 2. lpp.). Sk. arī Paziņojuma par valsts atbalsta jēdzienu 201. punktu.

⁽²⁰⁷⁾ Komisijas Regula (EK) Nr. 794/2004 (2004. gada 21. aprīlis), ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK Līguma 93. panta piemērošanai (OV L 140, 30.4.2004., 1. lpp.).

⁽²⁰⁸⁾ Turpat, 2. un 3. pants.

- (505) Komisija atgādina – kā norādīts 371. un 399. apsvērumā, valsts atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa un 1991.–2001. gada LCF, tika piešķirts, lai atbalstītu ieguldījumus pastāvīgā savienojuma plānošanā un būvniecībā. Valsts atbalsts, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF, 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, būtu uzskatāms par atbalstu pastāvīgā savienojuma ekspluatācijai (416. un 426. apsvērumi).
- (506) Komisija norāda, ka iemesli, kas lika tai sākotnēji secināt, ka attiecībā uz pastāvīgā savienojuma projektu radās tiesiskā palāvība (504. apsvērumi), meklējami tajā, ka 1995. gada vēstulēs bija skaidri apstiprināta tā laika prakse uzskatīt, ka infrastruktūras projekti neietilpa valsts atbalsta noteikumu piemērošanas jomā. Minētās vēstules tika nosūtītas, atbildot uz konsorcijs 1995. gada 1. augusta vēstuli Komisijai, lūdzot skaidrojumu par to, vai valsts garantiju modelis pastāvīgā savienojuma būvniecības atbalstam būtu uzskatāms par valsts atbalstu.
- (507) Spriedumā *Aéroports de Paris* lietā Vispārējā tiesa apstiprināja, ka publiskās infrastruktūras ekspluatācija varētu būt valsts atbalsts ⁽²⁰⁹⁾.
- (508) Kā norādīts 471. apsvērumā, Komisija neuzskata, ka konsorcijs 1995. gada 1. augusta vēstuli varēja uzskatīt par paziņojumu par jaunajiem atbalsta pasākumiem, kuri pirmo reizi tika piešķirti gandrīz desmit gadus pēc šīs vēstules nosūtīšanas un attiecībā uz kuriem nevar pamatoti pieņemt, ka konsorcijs būtu varējis tos iekļaut savā vēstulē, jo visi trīs pasākumi izriet no vēlāk izdarītiem parasto nodokļu noteikumu grozījumiem, kas *A/S Øresund* nebija piemērojami. Tāpat Komisija neuzskata, ka 1995. gada vēstuli, kas apstiprina to, ka valsts atbalsta noteikumi netika piemēroti tajā laikā veiktajiem ieguldījumiem, var pamatoti uzskatīt par tādu, kas attiecas arī uz atbalstu ikdienas darbībām, kas tika piešķirts pēc sprieduma *Aéroports de Paris* lietā un būvniecības pabeigšanas.
- (509) Izņemot 1995. gada vēstules, Komisijai nav zināms, ka konsorcijs vai valstis būtu saņēmuši jebkādas apliecinājumus, kas atbilstu trim kumulatīvajiem nosacījumiem, kuri nepieciešami, lai radītu tiesisko palāvību (494. apsvērumi).
- (510) Tādējādi Komisijai nav neviena iemesla uzskatīt, ka valstīm vai konsorcijam varēja būt tiesiskā palāvība, ka jaunie atbalsta pasākumi, kas attiecas uz pastāvīgā savienojuma ikdienas darbību un kas piešķirti pēc sprieduma *Aéroports de Paris* lietā, nebūtu uzskatāmi par valsts atbalstu.
- (511) Tādēļ Komisija uzskata, ka, sākot no 2000. gada 12. decembra, kad tika pasludināts spriedums *Aéroports de Paris* lietā, valstīm un konsorcijam vairs nevarēja būt tiesiskās palāvības, ka atbalsts projekta ikdienas darbībai nebija uzskatāms par valsts atbalstu.
- (512) Komisija norāda, ka atbalsta situācija, kas izriet no valsts garantiju modeļa un 1991.–2001. gada LCF, var nebūt tāda pati kā situācija saistībā ar atbalstu, kas izriet no 2013.–2015. gada DEP, 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, ņemot vērā, ka valsts atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa un 1991.–2001. gada LCF, konsorcijam tika galīgi piešķirts 1992. gada 13. februārī, lai varētu veikt ieguldījumus pastāvīgajā savienojumā (388. un 404. apsvērumi un 371. un 399. apsvērumi), proti, pirms 1995. gada vēstules nosūtīšanas. Tomēr, ņemot vērā, ka atbalsts, kas izriet no valsts garantiju modeļa un 1991.–2001. gada LCF, ir pastāvošs atbalsts, kas nav atgūstams (473.–475. apsvērumi), Komisijai nav pienākuma noteikt, vai konsorcijs vai valstis būtu varējušas saglabāt tiesisko palāvību pēc sprieduma *Aéroports de Paris* lietā pieņemšanas attiecībā uz atbalstu ieguldījumiem pastāvīgā savienojuma būvniecībā.
- (513) Tādēļ Komisija secina, ka jauno atbalstu, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF, 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, no atgūšanas nepasargā tiesiskās palāvības princips, jo tas tika piešķirts pēc 2000. gada 12. decembra. Tāpēc šis atbalsts ir atgūstams.

⁽²⁰⁹⁾ Sk. 123. punktu.

7.2. Atgūšanas metode

- (514) Uzdotot atgūt atbalstu, kas atzīts par nesaderīgu ar iekšējo tirgu, Komisijas lēmumā būtu jāietver norādes, kas ļauj lēmuma adresātam pašam bez lielām grūtībām noteikt atmaksājamā atbalsta summu ⁽²¹⁰⁾. Lai atjaunotu stāvokli, kāds bija iekšējā tirgū pirms atbalsta piešķiršanas, atgūšana aptver laikposmu, kas sākas dienā, kad atbalsts nodots saņēmēja rīcībā, līdz faktiskai atgūšanai. Par atgūstamo summu līdz tās faktiskās atgūšanas dienai ir jāmaksā procenti.
- (515) Nelikumīgs atbalsts, kas atzīts par nesaderīgu ar iekšējo tirgu, ir jāatgūst no atbalsta saņēmējiem ⁽²¹¹⁾. Lai atjaunotu stāvokli, kāds pastāvēja iekšējā tirgū pirms atbalsta piešķiršanas, saņēmējam ir jāatmaksā atbalsts, tādējādi zaudējot izmantotās priekšrocības pār tā konkurentiem tirgū. Komisija 314.–319. apsvērumā norādīja, ka A/S Øresund un konsorcijs veido vienotu uzņēmumu pastāvīgā savienojuma saimnieciskās darbības nolūkā, ka jebkādas priekšrocības, kas piešķirtas vienotajam uzņēmumam saistībā ar šo saimniecisko darbību, sniedz labumu arī konsorcijs kā uzņēmuma daļai un ka jebkāds ar pastāvīgā savienojuma darbību saistīto izmaksu samazinājums nāk par labu konsorcijs, jo tieši konsorcijs ienākumi tiek izmantoti konsorcijs saistību izpildei. Ņemot vērā šos apstākļus un lai atjaunotu situāciju, kāda pastāvēja iekšējā tirgū pirms atbalsta pasākumu piešķiršanas, atbalstu var atgūt vai nu no konsorcijs, vai no A/S Øresund, kas ir daļa no vienotā uzņēmuma, jo tieši konsorcijs sedz ar pastāvīgo savienojumu saistīto izmaksu samazinājumu vai pieaugumu.
- (516) Atbalsts, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF, tika piešķirts katru gadu laikā, kad iestādes pieņēma A/S Øresund nodokļu deklarācijas. Atbalsts, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, tika piešķirts laikā, kad iestādes pieņēma A/S Øresund nodokļu deklarācijas, kurās tas piemēroja nolietojuma likmi, kas pārsniedza Dānijas Likumā par nolietojumu nodokļu aprēķina vajadzībām noteikto likmi. Lai aprēķinātu atgūstamo summu, ir jāsalīdzina A/S Øresund faktiski samaksātais nodoklis un nodokļa summa, kas tam būtu jāsamaksā, ja tiktu piemēroti vispārēji piemērojamie zaudējumu pārnesšanas un nolietojuma noteikumi, un kas aprēķināta datumos, kad katrā taksācijas gadā būtu jāsamaksā ietaupītais nodoklis. Šis faktiski samaksātā nodokļa un nodokļa summas, kas būtu bijusi jāmaksā, salīdzinājums ir vajadzīgs par katru nodokļu deklarāciju, kas iesniegta ⁽²¹²⁾ un ko pieņēmušas nodokļu iestādes pēc 2004. gada 21. februāra.
- (517) Komisija arī norāda, ka Dānijas īpašo noteikumu par zaudējumu pārnesanu un Dānijas īpašo noteikumu par nolietojumu ietekmi nevar aplūkot atsevišķi, jo nolietojums ietekmē nodokļu maksātāja ar nodokli apliekamos ienākumus un var ietekmēt pārnestos zaudējumus. Turklāt ir jāņem vērā viss laikposms no nodokļu deklarācijas pirmās pieņemšanas kopš 2004. gada 21. februāra līdz atgūšanas dienai, jo pārnestie zaudējumi var ietekmēt nodokļus, kas faktiski samaksāti turpmākajos gados.
- (518) Proti, attiecībā uz 2008.–2015. gada DEP Komisija norāda, ka A/S Øresund, sagatavojot katru nodokļu deklarāciju, varēja izlemt, vai daļai savu aktīvu tā aprēķinās nolietojumu. Tieši šīs faktiskās izvēles ir jāņem vērā, salīdzinot A/S Øresund samaksāto nodokli ar nodokli, kas tam būtu bijis jāmaksā, ja būtu bijuši piemērojami un tiktu piemēroti vispārējie noteikumi par nolietojumu (turpmāk "hipotētiskā nodokļu deklarācija"). Ja A/S Øresund kādā konkrētā gadā piemēroja augstāku nolietojuma likmi, nekā atļauts saskaņā ar vispārīgi piemērojamiem noteikumiem, šis pārsniegums būtu jāņem vērā hipotētiskajā nodokļu deklarācijā par pirmo gadu, par kuru A/S Øresund izvēlējās nerēķināt nolietojumu saviem pastāvīgā savienojuma aktīviem (vai rēķināja nolietojumu, piemērojot zemāku likmi, nekā paredz vispārēji piemērojamie noteikumi), un tikai līdz nolietojuma likmei, ko paredz vispārējie noteikumi. Katra atlikusī nolietojuma summa aprēķina vajadzībām būtu jāņem vērā nākamā gada hipotētiskajā nodokļu deklarācijā, līdz kopējā nolietojuma summa A/S Øresund nodokļu deklarācijās un hipotētiskajās nodokļu deklarācijās ir vienāda.

⁽²¹⁰⁾ Šajā sakarā sk. Tiesas spriedumu, 2007. gada 18. oktobris, Komisija/Frāncija, C-441/06, ECLI:EU:C:2007:616, 29. punkts un tajā minētā judikatūra.

⁽²¹¹⁾ Tiesas spriedums, 2004. gada 29. aprīlis, Vācija/Komisija, C-277/00, ECLI:EU:C:2004:238, 75. punkts.

⁽²¹²⁾ Attiecīgā gadījumā būtu jāņem vērā Dānijas nodokļu iestādes veikta korekcija nodokļu revīzijas kontekstā.

8. SECINĀJUMS

- (519) Komisija secina, ka valsts garantiju modelis, ko valstis ievieša attiecībā uz aizdevumiem, kurus konsorcijs ir saņēmis pastāvīgā savienojuma plānošanas un būvniecības izmaksu finansēšanai, ir valsts atbalsts konsorcijam LESD 107. panta 1. punkta nozīmē.
- (520) Valsts garantiju modelis tika piešķirts kā viens individuāls *ad hoc* atbalsts 1992. gada 13. februārī, kad tika izveidots konsorcijs. Šis pasākums ir pastāvošs atbalsts. Tomēr Komisija norāda, ka valstis apņēmas nodrošināt, ka konsorcijs finansēs jaunu parādu un refinansēs esošo parādu saskaņā ar tirgus nosacījumiem. Tādējādi no valsts garantiju modeļa izrietošais atbalsts konsorcijam tiks pakāpeniski izbeigts, beidzoties konsorcija neatmaksāto parāda instrumentu termiņam.
- (521) Komisija secina, ka 2002.–2012. gada LCF un 1991.–1998. gada DEP nav valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta nozīmē.
- (522) Komisija secina, ka priekšrocības, kas izriet no 1991.–2001. gada LCF, 2013.–2015. gada LCF, 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP, ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta nozīmē, ko Dānija kā individuālu *ad hoc* atbalstu piešķir A/S Øresund un konsorcija vienotajam uzņēmumam un tādējādi konsorcijam. No 1991.–2001. gada LCF izrietošais atbalsts ir viens individuāls *ad hoc* atbalsts, kas uzskatāms par pastāvošu atbalstu. No 1999.–2007. gada DEP izrietošais atbalsts ir individuāla *ad hoc* atbalsta piešķirumi, kas būtu uzskatāmi par pastāvošu atbalstu, ja tiktu piešķirti pirms 2004. gada 21. februāra, un kas uzskatāmi par jaunu, nelikumīgu atbalstu, jo tika piešķirti pēc 2004. gada 21. februāra. No 2013.–2015. gada LCF izrietošais atbalsts un no 2008.–2015. gada DEP izrietošais atbalsts ir individuāls *ad hoc* atbalsts, kas uzskatāms par jaunu atbalstu, ko Dānija īstenoja nelikumīgi. Atbalsta pasākumi, kas uzskatāmi par jaunu atbalstu, nav saderīgi ar iekšējo tirgu. Tā kā atbalsts saskaņā ar šiem pasākumiem netika piešķirts pirms 2000. gada 12. decembra, atgūšanu neizslēdz tiesiskās palāvības principa piemērošana. Dānijai ir pienākums atgūt nelikumīgo un nesaderīgo atbalstu, kas piešķirts saskaņā ar 2013.–2015. gada LCF, 1999.–2007. gada DEP un 2008.–2015. gada DEP.

IR PIEŅĒMUSI ŠO LĒMUMU.

1. pants

2002.–2012. gada LCF un 1991.–1998. gada DEP nav valsts atbalsts Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punkta nozīmē.

2. pants

Valstu piešķirtais valsts garantiju modelis un Dānijas piešķirtais 1991.–2001. gada LCF ir valsts atbalsts Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punkta nozīmē A/S Øresund un konsorcija vienotajam uzņēmumam un tādējādi konsorcijam. Šis atbalsts ir pastāvošs atbalsts.

3. pants

Priekšrocības, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP, ko piešķirusi Dānija, ir valsts atbalsts Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punkta nozīmē A/S Øresund un konsorcija vienotajam uzņēmumam un tādējādi konsorcijam. Šis atbalsts ir pastāvošs atbalsts, ciktāl tas tika piešķirts pirms 2004. gada 21. februāra.

4. pants

Priekšrocības, kas izriet no 1999.–2007. gada DEP, ciktāl tās piešķirtas, sākot no 2004. gada 21. februāra, priekšrocības, kas izriet no 2008.–2015. gada DEP, un priekšrocības, kas izriet no 2013.–2015. gada LCF, ir valsts atbalsts Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punkta nozīmē *A/S Øresund* un konsorcijs vienotajam uzņēmumam un tādējādi konsorcijam. Šis atbalsts ir jauns atbalsts, ko nelikumīgi īstenojusi Dānija, pārkāpjot Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta 3. punktu, un tas nav saderīgs ar iekšējo tirgu.

5. pants

1. Dānija atgūst 4. pantā minēto atbalstu no *A/S Øresund* un konsorcijs vienotā uzņēmuma.
2. Atgūstamās summas ietver procentus no dienas, kad tās tika nodotas *A/S Øresund* un konsorcijs vienīgā uzņēmuma rīcībā, līdz to faktiskai atgūšanai.
3. Procentus aprēķina pēc salikto procentu formulas saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 794/2004 V nodaļu un Regulu (EK) Nr. 271/2008, ar kuru groza Regulu (EK) Nr. 794/2004.

6. pants

1. Piešķirto atbalstu, kas minēts 4. pantā, nekavējoties un efektīvi atgūst.
2. Dānija nodrošina, ka šis lēmums tiek īstenots četru mēnešu laikā no tā paziņošanas dienas.

7. pants

1. Divu mēnešu laikā pēc šā lēmuma paziņošanas Dānija iesniedz šādu informāciju:
 - a) kopējo 4. pantā minētā atbalsta summu, ko saņēmis *A/S Øresund* un konsorcijs vienotais uzņēmums;
 - b) kopējo summu (pamatsummu un atgūšanas procentus), kas jāatgūst no *A/S Øresund* un konsorcijs vienīgā uzņēmuma;
 - c) veikto un plānoto pasākumu sīku aprakstu, lai nodrošinātu šā lēmuma izpildi;
 - d) dokumentus, kas apliecina, ka *A/S Øresund* un konsorcijs vienotajam uzņēmumam ir uzdots atmaksāt atbalstu.
2. Līdz 4. pantā minētā atbalsta pilnīgai atgūšanai Dānija informē Komisiju par to, kā tiek īstenoti ar šā lēmuma izpildi saistītie valsts pasākumi. Tā pēc Komisijas vienkārša pieprasījuma bez kavēšanās sniedz informāciju par jau veiktajiem un plānotajiem pasākumiem, lai nodrošinātu šā lēmuma izpildi. Tā sniedz arī sīku informāciju par atbalsta summām un atgūšanas procentiem, kas jau atgūti no *A/S Øresund* un konsorcijs vienotā uzņēmuma.

8. pants

Šis lēmums ir adresēts Dānijas Karalistei un Zviedrijas Karalistei.

Briselē, 2024. gada 13. februārī

*Komisijas vārdā –
priekšsēdētājas izpildvietniece
Margrethe VESTAGER*
